

Giới thiệu Ôm Con Bỏ Trốn

Tác giả Trầm Lạc Mộng ra mắt tác phẩm Ôm Con Bỏ Trốn, tựa truyện thuộc thể loại ngôn tình sủng kể về Dịch Chân vốn là tiểu thư con nhà giàu nhưng vì công ty gia đình phá sản mà phải trở về nước. Thay người bố đã mất trả số nợ cao như núi. Cô thực sự không biết bản thân đã gặp phải vận gì mà màu xám đen cứ bu quanh? Cô làm tất cả các công việc để kiếm tiền nhưng chẳng việc gì được lâu dài. Liệu có truyện may mắn xảy ra, liệu phép màu nào mỉm cười với cô?...

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Súc Sinh Thủy Quái Với Chủ Nhân Một Dạng

Tôi chăm chú nhìn bể cá được gắn đèn xanh lờ lợt, từng đám san hô nhiệt tình uốn éo dưới nước, vài con cá hề cùng loài cá gì đấy mà tôi tạm gọi là mất lời bơi qua bơi lại. Tất cả không gian dường như lắng lại, làm nền cho đôi mắt rất to, rất bè, rất độc địa của thủy quái đang nhìn tôi cũng là sủng vật mới nuôi của Dịch Chân. Sau vài giây giao đầu, tôi không tìm được mà một môi chớp mắt vài cái, giọng nghi hoặc hỏi

"Dịch Chân rất cục anh nuôi cái con súc sinh gì trong bể thế này? "

Dịch Chân ngồi trên ghế sofa, cách tôi ba cái móng người, mười ngón tay tinh tế lướt trên bàn phím máy tính nhanh một cách đáng nể, ánh mắt khẽ hướng lên một cái rồi lại nhìn vào màn hình giọng nhàn nhạt nói:

"Ngốc ngếch, đây là cá lồng đèn, đúng là hiểu biết hạn hẹp"

"Hahaha..." Tôi cười ngược mấy tiếng coi như đáp trả, trong lòng cảm phần đem từ ngu ngốc ra tiêu hóa. Ha... Không phải hẳn nói tôi ngốc mà là đang gọi cái biệt danh thối chỉ có thể nghĩ ra từ một tên nào tàn mà hẳn đặt cho tôi. Tôi mơ hồ cảm thấy âm thanh trong quá khứ dội về.

"Ngốc, đưa bản thảo hôm qua đây"

"Ngốc, bên dịch vụ kia bản bạc xong chưa? "

"Ngốc..... "

"Ngốc... "

Vô vàn cái ngốc đánh vào não bộ tôi, khiến nó mềm nhũn, nát bét như vừa bị bão quét.

Bên kia, trong bể cá thủy quái vốn vẫn đang nhìn tôi chột quay đầu lúi mắt như giác ngộ điều gì, còn tôi cũng như không như có thấy một đôi mắt tròn lồi, răng nhe ra gần hết như quỷ đòi mạng của tôi trong mắt nó...

Haizz... Không nghĩ tới thì thôi, đã nghĩ tôi đến Dịch Chân tôi lại bị kéo về quá khứ ba năm về trước, lúc ấy tôi 18 tuổi, cái độ tuổi đang còn ăn chơi lại phải bỏ học, chạy về nước làm con nợ tài chính. Con nợ như tôi trước năm 18 tuổi tiền đồ mở rộng tiểu thư đài các ăn chơi vô độ bỗng nhiên dùng một cái phải vượt biên về nước gánh nợ đầy lưng, công ty gia đình phá sản, bỏ mất để lại đồng giấy nợ cao như núi cùng mấy đứa con hoang của ông... Tôi rốt cục là gặp cái vận gì đây? Nhưng sa cơ lỡ bước vẫn phải sống, tôi lao mình vào những Ở chầu bát - kỳ cộ hai tuần bị đuổi việc, làm bụng bê - đánh khách đâm tặc bị đuổi việc, làm gia sư - bị mẹ học sinh đánh ghen, đuổi việc... Cứ như một vòng luân hồi luân quản, tôi cuối cùng cũng yên thân làm bụng bê cho nhân viên cấp thấp của một chi nhánh của một công ty của một tập đoàn lớn ở Châu Á, nghe rất oách phải không? Nhưng thực ra lương cũng chỉ được hai cọc ba đồng không đủ nói gì đến chuyện nhà ở. Còn nhớ vào cái hôm mà tổng giám đốc, siêu cấp đại boss từ tổng tập đoàn về giao lưu với chi nhánh - Dịch Chân đã mời cả công ty tôi đi ăn tại một nhà hàng "i dave do" gì đấy không nhớ rõ có bảng giá trên trời kia đã nhìn trúng cái thùng rượu không đáy là tôi đây. Kể lại cũng xấu hổ, ngày ấy khi còn có tiền ăn chơi vô lo, đêm nào cũng ra khỏi nhà chìm vào men rượu đến ba bốn giờ sáng mới về, không quá hai năm, các câu lạc bộ đêm đều biết danh uống rượu như nước lã của tôi. Hôm ấy, nhìn một bàn toàn các ông chú đã gục, tay tôi cầm một chén martini cạn sạch rồi lại một chén khác rồi lại chén khác nữa, uống cho đến khi cốc xếp đầy bàn mà vẫn còn sức hát một bài "Đêm xuân đầu tiên" đã khiến cho đại boss choáng váng, ngày hôm sau lập tức thăng cấp cho tôi từ cốc ghê lên phượng hoàng. Từ nhân viên trả nước đến thư ký bồi rượu trên bàn tiệc.

Tính cho đến nay đã gần ba năm, tôi vẫn cúi đầu dưới mái hiên nhà vô cùng phần nộ mà làm nhân viên siêu đa cấp cho hắn. Từ việc cho chó nhà hắn đi ị đến việc giặt tất cho hắn, tôi thậm chí còn hận không thể ăn trộm một cái quần sịp của hắn rao bán trên mạng, bán không được lập tức đem đi yếm bùa cho hắn yếu sinh lý đến già cũng không thể "lên" nhưng bất quá cũng chỉ là si tâm vọng tưởng của tôi mà thôi...

Suy tư quá lâu miệng không ngậm lại nước dãi theo quán tính nhỏ dài xuống tay lạnh lạnh khiến tôi giặt mình, nhìn giờ trên điện thoại cũng đã hơn tám giờ tối, chó cũng đã ị xong, thủy quái cũng đã lui binh, còn tên đại vô si cũng đã no cái bụng, công việc làm thêm ban chiều cũng đã xong, tính cáo biệt thì lại nghe thấy hắn mở miệng

"Ngốc, tối nay lại phiên cô"

Ôiiii... Tôi nay lại phiền... Nghe ám muội biết bao... Nhưng chỉ tôi mới biết câu này nghe thật cảm thú kinh hãi biết bao. Trong lòng tôi đem Dịch Chân ra phi nhỏ vài trăm bận.

Theo kinh nghiệm lâu năm tôi biết, một khi hần mở miệng nói có chuyện cần đến tôi tuyệt đối chỉ có thể là chuyện theo chân hần uống rượu, nghĩ đi nghĩ lại, công việc của tôi ban sáng là đánh máy, dịch tài liệu bung bê lật vặt cho Dịch Chân, đến tối thỉnh thoảng lại đi ăn uống cùng khách hàng thật sự vô cùng nhàn nhã.

"Dịch tổng, tôi nay lại gặp đối tác nào thế, tôi chỉ sợ tối nay tôi không uống được! "

"Vì sao? " Hần hỏi

Trong đầu tôi nghĩ thoáng qua giây xét nghiệm loét dạ dày nghiêm trọng sáng nay vừa nhận được liền rung mình nghĩ nhất định không thể nói ra nếu không cái công dụng duy nhất của tôi đối với hần cũng chẳng còn.

"Không sao, chỉ là có vài cuộc hẹn"

"Hẹn hò sao? "

Tôi giật mình, nhìn người vẫn đang chăm chú vào màn hình máy tính tỏ vẻ cao ngạo không quan tâm kia một hồi sau đó cường đại mà gật đầu

"Phải phải... Chính là hẹn hò... Haha không ngờ sếp tổng không những tài hoa anh tuấn, khí độ hơn người mà còn biết thấu tâm thuật"

Đây gọi là muốn thành sự phải vỡ mộng ngựa cho thật khéo, binh pháp thứ 13 trong Đại thành binh pháp của tôi sáng tác. Muốn tối nay không phải theo hầu rượu thì phải khen trước vỡ sau làm cho đối phương nhục chí mà lui binh.

Nhưng thật ra lỡ vẫn phải đi thì cũng không có gì đáng lo lắng, dạo này mấy cốc rượu chưa động được đến tay tôi đã bị Dịch Chân cướp lấy liều mạng uống khiến tôi tưởng hần muốn tranh cái danh hiệu đệ nhất rượu của tôi trong tập đoàn.

"Vậy đi đi, khi nào tôi gọi qua X đón tôi về nhà" Hần nói sau đó bấm lên điện thoại vài cái, cửa tự động mở, triệt để đuổi người.

"Vâng"

Tôi cung kính đáp, gấp người một cái 90 độ tiêu chuẩn rồi mới ra về.

Cửa vừa đóng lại tôi mơ hồ nghe thấy tiếng đá bàn đập ghế.

Về đến nhà, quăng túi xách lên giường tôi thở hắt ra một hơi nghĩ nghĩ đến chữ hẹn hò mà Dịch Chân nói thì có chút ngáy người... Ấy da không phải tôi huyền hoặc mà thật sự tôi cũng rất là xinh đẹp nha, da trắng mắt to, lông mi cong cong hơi rù còn có cả đôi môi căng mọng, nhìn góc nào cũng nhìn ra tư vị mỹ nhân ấy thế mà 21 tuổi tôi cũng chưa từng hẹn hò với ai, trước đây là do không thêm để ý còn bây giờ thì là lao vào công việc.... Hôm nay hần nhắc tới chuyện nam nữ kia lại gợi chút tâm tình thiếu nữ còn sót lại trong tôi. Dù sao tôi cũng là con gái, tâm tình thiếu nữ vẫn luôn mơ tưởng về bạch mã hoàng tử, còn nhớ năm ấy khi vừa gặp mặt Dịch Chân, vẻ đẹp nghiêng ngã lòng người của hần thật sự đã khiến tôi rung rinh một thời gian nhưng rồi rất nhanh tôi lại vỡ mộng bởi vì nếu hần là thiên nga thì tôi chính là cóc ghè, địa vị gia thế quá khác biệt không thể thành đôi.

Cảm xúc dâng trào tôi bật một đĩa JAV lên xem... Chưa đến nửa giờ, tiếng ưm ưm a a đã ru tôi vào giấc mộng.

Đến nửa đêm thì điện thoại rung chuông.. Tôi bị kéo dậy từ mộng đẹp, tâm tình khó chịu chỉ muốn lộn bàn nên âm thầm đem 18 đời tổ tông nhà Dịch Chân ra chửi rủa rồi mới cất giọng có chút eo éo trả lời

"Sếp gọi thật không đúng lúc"

Đầu dây kia im lặng, bên ống nghe của tôi truyền đi âm thanh kiểu mị mị mơ hồ rên rì của nữ diễn viên lại có tiếng than khàn khàn của nam diễn viên, tất cả đều bị thu lại, đến tai của Dịch Chân không sót một chút nào. Còn tôi, con cừu ngây thơ trong sáng vì hột chân liền ngã từ trên giường xuống, lòn tiếng hét vào loa. Con đau rõ ràng đến mức khiến tôi phải thở hổn hển, giọng đứt quãng hỏi

"Sếp... Đang... Ồ.. Ở đâu? "

Đầu dây bên kia bỗng vang lên tiếng cạch lớn rồi ngắt hẳn, tôi khó hiểu vô vô mái tóc nhưng cũng không để tâm nhiều, tiện tay tắt JAV đang coi giờ rồi thay đồ ngủ.

Hôm nay tâm trạng thiếu nữ khá nâng cao nên tôi quyết định lôi chiếu áo somi đáng boyfriend ra mặc, lại cố tình cài lệch cúc để hở lấp ló bộ ngực, tự ngắm mình trong gương da trắng nổi bật trên tông đen lạnh của áo, son trên môi chưa hết hẳn lại hơi sưng sưng do ăn mỹ cay quả thực là phong tình vạn chủng. Tôi không kìm được mà chụp vài kiểu ảnh, vốn đang định đăng lên mấy trang web làm mối thì có tiếng gõ cửa

Ha Ha đừng nói là tiếng gõ cửa vào ban đêm ngay cả ban ngày tôi cũng không dám mở vì tôi chẳng quen biết ai hết, mà đêm nay trăng tròn vành vạnh, tiếng gió hun hút, cửa sổ kéo kẹt đã sớm khiến tôi lạnh gáy lại cộng thêm tiếng gõ cửa khủng bố tinh thần này nữa đã thành công khiến tôi co rúm lại một nhúm ở trên giường, tay chân đều co vào trong chăn lạnh toát.

Không khí quý dị như được đà, tiếng gõ cửa vừa dứt, chuông điện thoại vang lên từng hồi, tiếng nhạc tươi vui thường ngày bỗng ngưng đọng biến thành một bản hòa tấu thể lương nhuốm máu. Rất nhanh chóng, tôi đã có thêm mấy người bạn tưởng tượng ghé chơi. Tôi thừa nhận, lớn đến từng này tuổi còn sợ ma là một sự thất bại nhưng quả thực trí tưởng tượng của tôi vô cùng phong phú, lần nào cũng thành công dọa tâm hồn non nớt của tôi đến tìm đập chân run

"Tĩnh"

Lần này là tiếng tin nhắn truyền tới, tôi đại loại nghĩ rằng đây là huyết thư nên anh dừng ngắt luôn.

Sáng hôm sau, vừa mới quần áo sạch đẹp son phấn nước hoa thơm lừng ra cửa tôi đã suýt nữa đập trúng một âm hồn dã quỷ.

"Mẹ nó Dịch Chân lại ngủ gục ở trước cửa nhà tôi."

Tiền thức tôi gào thét.

Các vị cô nương hãy khoan hãy nói về sắc đẹp người người đồ mắt kia của hần, khoan hãy nói về cổ áo hé mở để lộ đường xương quai xanh tuyệt đẹp của hần mà hãy nói về cái điện thoại bằng cả gia tài đã bị sứt mẻ lung tung hần đang cầm trên tay và hãy nói về cái túi quần đang cộm lên vì tiền của hần.

Trong đầu tôi nhanh chóng tính toán, trước đây về đầu quân cho hần, lương trả rất hậu hĩnh, chỉ trong vòng một năm tôi đã mua được một căn nhà cấp 4 tạm tạm thế nhưng tôi trợ sản cho chó nhà hần ị đã lâu rồi mà không có một đồng lương, việc này cần suy ngẫm..

Nói là suy ngẫm nhưng tôi chẳng chút kiêng dè mà thò tay vào trong túi quần hần, hai ngón tay đang mò sâu vào bên trong bỗng nhiên bị người khác bắt lấy, vô tình ép tay tôi sờ vào tiểu đệ nhà ai đó.

Cả hai chúng tôi nhất thời hít một hơi sâu.

Sau cùng vẫn là tôi nhanh tay rút ra, ngón trỏ và ngón giữa rút ra mấy tờ xanh đỏ, tiền rơi ra, thẻ tín dụng cũng rơi ra, chìa khóa xe cũng rơi nốt còn có.... Còn có... Bao cao su...

Khỏi phải nói, Dịch Chân mặt đen như đất nòi, miệng hết há rồi lại thôi, lắp bắp mãi không nên lời, theo quan niệm đọc truyện kiếm hiệp của tôi, một khắc sau sẽ thổ huyết mà chết.

Thấy tình hình quá mức căng thẳng tôi đành mặt dày mà nói

"Sếp tổng đại giá quang lâm, hàn xá không có gì tiếp đãi, mời ra hàng cháo bên kia đường, tại hạ bao nuôi"

Trong những tình cảnh như vậy, phải dứt lốt... Tôi quyết tâm đem món tiền vừa trộm được từ hần đãi hần một bát cháo rau củ, còn tiền thừa thì giữ lại gửi tiết kiệm

Tiệm cháo bên đường đã sớm xem tôi là khách VIP, tiền cháo cũng ít hơn của người bình thường, cháo rau. củ ở đây rất ngon, hương vị đậm đà lại còn nhiều cà rốt ăn rất là sáng mắt. Tôi ăn nhiều thành quen cũng không bỏ được hơn nữa tiền vẫn là phải tiết kiệm

Chủ quán là một lão bà trung niên, mặc áo hoa vẩy vẩy cái muôi chào tôi, tôi gật đầu chào lại gọi hai bát cháo rau củ rồi kéo Dịch Chân tới chỗ trống, trước khi hần ngồi xuống tôi còn tiếc cho cái đĩa quần hiệu amari mà chùi ghè mấy lần, thấy nó bắt đầu bóng loáng như gương tôi mới hài lòng để hần ngồi xuống. Mông còn chưa nóng tôi đã ra sức bắt chuyện, nở nụ cười nịnh nọt:

"Sếp tổng, thật ngại quá, tôi chỉ có thể chu đáo đến đây thôi, của ít lòng nhiều đây là quán cháo tâm can bảo bối của tôi ngài đừng chê"

"Sếp tổng sao lại mòng du đến cửa nhà tôi nằm vậy"

"Sếp tổng... "

"Sếp tổng... "

Thế nhưng mặc cho tôi nói khô lười hần vẫn không phản ứng, chỉ chăm chăm nhìn vào mắt tôi như dò xét như trách móc lại giống như đau lòng. Đây là lần đầu tiên hần như vậy khiến tôi trong giây lát không biết phải làm sao, lại chột dạ nghĩ về việc được dặn dò hôm qua, sâu chuỗi lại với nhau cũng đưa ra được giả thuyết

Hần là tôi qua tôi đã không đi đón hần, khiến hần bị cướp moi tiền, trong lúc quần bách nói ra địa chỉ nhà tôi để trả thù với ý muốn để cướp đem nhà tôi dọn sạch, bọn cướp gõ cửa không được, hần liền gọi điện. Ai ngờ dọa tôi ngắt xiu vì thế cho nên không có ai ra mở cửa bọn cướp tức quá đánh Dịch Chân sống dở chết dở.

Ngẫm đi ngẫm lại, càng thấy logic chặt chẽ liền khớp, tôi không khỏi vuốt râu đắc ý vài bận.

"Bất Trường Quân, cô to gan, to gan"

Nghe hần bỗng ngưng hét to tên mình sau đó đập bàn bỏ đi, tôi khiếp sợ đến nổi té gậy ghế...

Hắn vrag bỏ đi được một lát, chủ quán bung chảo tới, về mặt ngạc nhiên hỏi tôi người đi cùng đâu rồi, tôi cười cười tỏ ý cao thâm không nói chỉ hậm hực tổng bằng hết hai bát chảo vào bụng.

Vì ăn quá no thời gian lại vẫn còn sớm cho nên tôi quyết định đi bộ đến công ty. Nhà tôi mua tuy nằm cùng một khu vực với tổng công ty nhưng lại hẻo lánh nằm trong ngõ nhỏ đi bộ cũng mất khá nhiều thời gian nên tôi thường đi xe bus, hôm nay lại đi bộ coi như đổi gió.

Lúc giày cao gót vừa tôi gõ cồm cồm trên lối rẽ thứ ba bỗng nhiên hụt chân một cái, đế giày mắc vào nắp cống kéo thế nào cũng không ra. Trong lòng bức bối tôi cân nhắc cởi chiếc giày đang cắm vào nắp cống kia xuống, tay cũng tháo luôn của chiếc còn lại chân đất đi làm. Thôi thì đã để lại thì phải để một đôi ai kéo được chiếc kia ra thì cũng có đủ một đôi để đi. Đi vài bước tôi bỗng nhận ra việc làm của mình thực sự giống lợ lem dị bản.

Sau chuyện hồi sáng, gan của tôi đã bé lại càng nhỏ thêm, dường như đã biến vào hư không mờ mịt. Tôi lắc lắc đầu thăm than Dịch Chân là yêu nghiệt, chẳng tôi gan to xong đã kiến tôi thành tiểu bạch thỏ nhất gan vô dụng.

Ôm tập tài liệu trong lòng tôi dần do nghĩ trái nghĩ phải không biết có nên đưa cho em Lâm mang vào không, đang phân vân thì "phạch" một tiếng, tiếng tài liệu bị hành hạ vang tới, thừa thời cơ lúc cô ấy còn ngơ ngác tôi quả quyết nhét vào tay cô ấy nói

"Em đem cái này vào giúp chị, tiện thể nói với sếp tổng rằng chị vừa ra ngoài liền nhận được một cuộc điện thoại khẩn phải đi ngay, chắc là vắng mặt chiều nay, nếu tình hình kém khả quan thì dứt khoát nói chị bị xe cán luôn đi"

Tôi thấy em Lâm ngơ ngác nghĩ nghĩ một chút rồi nói

"A Lâm chị khai thật, thật ra chị là đi hẹn hò mong em giúp chị, về chị sẽ thừa chuyện lại với em, on này to như núi thái sơn, nặng như trái đất, sâu như biển. "

Hahah ... Tôi nghĩ chắc chắn cá sẽ cắn câu bởi vì đàn bà sinh ra vốn rất hiếu kỳ, tôi thả mồi to như thế này, chẳng lẽ lại không đớp.

"Bất Trường Quân, vào trong ngay"

Sau lưng tôi dội lên tiếng quát công hiệu của nó không hiểu sao lại như Sư Tử Hồng mà đập nát từng bộ phận trong lục phủ ngũ tạng của tôi.

Cứng ngắt quay đầu, chỉ thấy một ngọn yêu khí bốc lên phừng phừng tựa hồ muốn diệt cả thiên hạ... Ai thôi được rồi tiên hiệp quá đà ngưng văn tại đây, theo sếp tổng vào phòng chuẩn bị nhậm liệm. Bây giờ tôi mới phát hiện ra, em Lâm ngày người không phải vì không hiểu chuyện mà là ngày người trước vẻ đẹp của Dịch Chân.

Hắn ngồi trên ghế bọc da, lớp da trên ghế sáng bóng xúc cảm chân thật tất nhiên là hàng thượng đẳng, cất một miếng ở phần dưới đem đi bán chắc không ai phát hiện đâu nhỉ? Lại nhìn tới bộ âu phục phẳng phiu rất vừa người của hắn tôi thấy nhất định Dịch Chân đã về nhà thay đồ. Hôm nay hắn mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo vest màu xám tro trông vừa lạnh lùng vừa cao ngạo, ánh nắng từ phía sau hắt lên tấm lưng rộng bao phủ Dịch Chân trong một tầng hào quang kì dị

"Biết tội chưa? " Dịch Chân đập bàn gào lớn phá tan cảnh đẹp khiến tôi giật tót tim

Hôm nay Dịch Chân thật sự cho tôi hoài niệm về mấy viên phán quan thời xưa đập bàn đập lọ. Bất quá Bao Thanh Thiên liêm khiết lại là người da đen chứ không trắng trẻo quá đáng như hắn nên đành phải liên tưởng hắn với mấy tên tham quan hại nước hại dân vậy.

Hai chân tôi tỏ vẻ hơi nhũn xuống, chạy như bay cầm tay hắn lên khế vuốt vuốt, khỏe mắt nặn được ra hai giọt nước tinh khiết giọng chét cha chét mẹ gào lên theo lối xưng cái lương

"Ồi sếp ơi..... Iii... Tay vàng tay ngọc đập bàn làm chiiii hồi người"

"Nếu có giận chỉ cái thân này xin người cứuu nói, đừng có làm tự đau mà ta thất trong lòngggg... "

"Tèo tèo tèo tèo tèo tèo"

Thấy tôi bày ra bộ dạng như vậy, hắn đưa tay lên day day thái dương đang co giật, đôi mày đẹp chau lại vừa hay kẹp chết một con ruồi đi qua.... Ahaha đùa thôi cái độ sâu này có thể kẹp cho hai bên ngực của một bức tường ép thành rãnh amazon ấy chứ.

"Ngày mai dọn qua nhà tôi"

"Êh? "

Tôi giật mình mặt như động kinh phản ứng lại

"Dọn qua hoặc nghỉ việc"

Tôi nghi hoặc nhìn hắn, tâm hồn như tôi cũng không khỏi đen tối một chút , sáng nay trong túi quần hắn có rút ra bao cao su chẳng lẽ không phải bị kẻ cướp ép đến mà là tìm tôi bá vì ngành thượng cung hay sao? Tôi rùng mình một cái, toàn thân run rẩy.

"E là.... Không hợp cho lắm"

"Ừ... Tôi cũng thấy vị trí này cô không hợp"

Thôi được rồi, một ngày ngoài 6h hành chính thêm 2h làm thêm tôi còn 16h tiếng tự do, dùng 8h để ngủ còn 8h mà đã là hơn 6h tiếng ở nhà hẳn làm ô sin rồi, có mang chân gối qua ngủ nhờ ở đâu cũng không sao, cái quan trọng là cô nam quả nữ, tôi lại kiểu diêm thể này thì có chút đáng sợ .

"Luong gấp đôi"

"Gấp ba"

Vẫn hơi không ổn lắm

"Gấp năm"

Mẹ ơi đây là thiên lý là thiên lý

"Thành giao" Tôi quả quyết nói.

"Nhưng, sếp muốn tôi sang đây làm gì?"

Tiền là một chuyện, danh tiết là một chuyện vẫn là nên thăm dò một chút.

"À, dạo này mất ngủ, muốn có người hát ru"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bó Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Phá Cho Anh Ngủ Không Ngon

Mười ngày.... Mười ngày... Tổng cộng mười ngày kể từ khi cái đêm định mệnh ấy xảy đến, hẳn đã thành công đem tôi từ thơm ngon béo bở thành khô quắt khô queo .

Suốt mười đêm, lịch sinh học của tôi bị phá vỡ, tôi thức khuya hơn chó, dậy sớm hơn gà, vất vả hơn cả Chư Bát Giới làm việc lấy lòng nhà vợ, đau khổ như bộ hành khát nước, héo hắt như hoa sắp tàn...

Đêm nào tôi cũng phải hầu hạ dạ vâng hấn, tỷ như nửa đêm đang ngủ bị dựng dậy đi lấy cơm cho ai đó đói, đi rót nước,.... Thậm chí đi bật đèn nhà vệ sinh.

Sếp tổng lại trực tiếp biến thành ủy mị mỏng manh cái gì cũng sợ cái gì cũng phiền phức tôi... Huhuhu mẹ ơi tôi muốn thoát khỏi cái địa ngục trần thế kia biết mấy nhưng ai đòi lại ngu ngốc mà ký vào cái tờ giấy cái gì mà bán thân nhất bút một ăn năm mà hẳn nói... Trong đó ghi nếu tôi mà tự nhiên rời khỏi thì sẽ bị tịch biên tài sản, đầu đường xó chợ....

Trong lòng tôi bị phẫn, nhớ đến tin đồn mấy hôm nay các thím trong công ty thi nhau truyền miệng. Tóm tắt lời nói đồng dài lại thì chính là nói tôi quan hệ mập mờ với Dịch Chân, hai người đêm đêm hành hạ nhau khiến cho cả ngày lúc nào cũng bực phờ. Thậm chí ngay cả em Lâm người luôn sùng bái tôi cũng hỏi

"Tỷ tỷ, rốt cục tỷ với sếp tổng đã làm ra loại chuyện gì mà muội thấy tỷ dạo này ngày càng khô héo, có phải là do... Ai~cái kia của sếp tổng tình lực không thuần lúc khiến tỷ héo rũ không? "

Nghe xong tôi đập bàn gào lớn

"Cái gì mà không thuần túy? "

Thấy tôi phản ứng dữ dội em Lâm lại ngu ngu ngơ ngơ gật đầu lăm lăm

"Thì ra quá thuần túy sẽ thành như vậy"

Bây giờ thì tôi cũng nghĩ ra thêm một cái dị bản nữa rồi. Dịch Chân đi chơi gái bị đánh ghen vút trước cửa nhà tôi nên quay về đòi mạng tôi đây

"Trường Quân, pha trà.... "

Giọng âm hồn lại truyền tới khiến da đầu tôi tê dần.... Trà.... Trà??? Đã hơn mười hai giờ rồi, tôi vừa đi giặt nước cho hẳn bây giờ lại bắt tôi pha trà ư?

Tôi giận sôi người, trực tiếp cầm ấm trà xông vào phòng vệ sinh, mức đầy một miệng ấm rồi đem vào lò vi sóng quay nóng đổ lá trà vào.... Hahah nhìn lá trà rơi xuống trong lòng tôi như nở hoa, đây chính là nước cống, ngàn vạn bản thù đều quy tụ tại đây .

"Sếp, trà đã xong"

Lát sau tôi quay vào phòng ngủ của hắn, cười e thẹn sau đó bắt đầu rót trà đưa tới sát miệng hắn tỏ ý mời mọc. Thấy người kia nhìn ly trà với vẻ khinh bỉ tôi hơi chột dạ nhưng vẫn vững lòng cầm chén nói

"Tâm ý này xin hiến dâng cho con người cao cả, con ngu.... "

"Tâm ý của cô làm bằng nước xả nhà vệ sinh sao? "

Àm... Âm... Cái gì gọi là sét đánh ngang tai hôm nay đã tỏ.

"Tôi lắp camera trong nhà vệ sinh" Dịch Chân không nhanh không chậm bổ sung

Câu này làm trần động 18 đời nhà tôi...

Trên đời không thiếu chuyện li kì được chấp nhận tỷ như, voi và sư tử hoan ái đẻ ra một bầy khủng long hay người mất đầu rồi vẫn có thể đi lại được nhưng chi chuyện này là không thể... Có cho mấy vạn năm tiến hoá nữa cũng không ai chấp thuận...

"Sếp nói gì cơ? "

"Tôi nói, tôi lắp camera trong nhà vệ sinh ban đầu vốn là để theo dõi thói quen sinh hoạt về đêm của chuột muốn diệt cỏ tận gốc giống loài này nhưng sau khi cô chuyển đến quên tháo ra. "

Tôi run rẩy.

Lại run rẩy.

Tiếp tục run rẩy.

Mẹ ơi bắt chuột sao??? Bắt cả mười mấy đời nhà anh ý.

Đêm nào tôi cũng đi vệ sinh ở đây.

Chiều nào tôi cũng tắm rửa.

Ngày nào tôi cũng ôm hai bên ngực nhìn vào gương mà cương nựng nói

"Em bé của chị mau lớn, làm vốn cho chị đi câu rết vàng. "

Bỗng nhiên tôi cảm thấy tất cả thể diện mặt mũi của tôi đều biến mất.

Dịch Chân nở nụ cười mờ ám, đuôi mắt khẽ cong cong, cái miệng nhướn lên khiêu khích

"Trường Quân... Ngoan trả lời tôi mấy câu tôi sẽ tha cho"

Ngoan...?? Tha cho?

Tôi vốn đã bị đá kích nặng nề, nghe mấy lời này đầu óc như mụ đi gật gật đầu vô thức. Vẫn còn đang gật đã thấy một bàn tay vừa to vừa ấm áp đặt lên đầu tôi vuốt xuôi theo mái tóc dài.

Tôi trực tiếp bị hành động này đánh cho thành heo đờ đẫn hỏi

"Dịch Chân ca~ anh muốn hỏi gì"

Ba chữ Dịch Chân ca uốn éo đủ mọi thanh âm phát ra từ miệng tôi khiến đầu lưỡi của kẻ đang nằm trên giường suốt bị cắn đứt, Dịch Chân tròn mắt nhe nanh nhìn tôi như quái vật khiến tôi thâm tâm niệm

Thì ra... Thì ra hắn là thích cái loại tình huống này, nữ nhân yếu đuối hèn dốt và ác ma tổng giám đốc thú tính.

Sau mấy ngày bị áp bức, gan tôi từ bé tí đã bị uất hận thổi phồng cho bành trướng, nghĩ thế nào lại to gan nắm lấy tay hắn vẫn đang trên đầu tôi kéo xuống ôm vào lòng nũng nịu

"Đáng ghét, người ta chỉ đùa thôi không cần quá căng thẳng"

Vừa nói vừa dùng tay đánh yêu vào ngực hắn một cái bốp.

Chính tôi cũng bị cảnh buồn nôn này dọa cho hóa điên, cũng may mà tôi xinh đẹp hahaha... Cái lốt da này lâu nay vẫn lãng phí để không bây giờ cũng có lúc dùng đến còn dọa cho hần tim đập chân run nữa chứ.

"Trường Quân, cô hôm nay....sao vậy?"Giọng hần hơi miễn cưỡng, thanh âm yếu đuối nhu nhược khiến trong lòng tôi không khỏi cười lớn. Thấy không? Tôi cuối cùng cũng có ngày vùng lên, ba năm trâu chó cuối cùng cũng thành bá chủ.

"Không có gì! "

Nói xong liền thừa cơ chuồn về phòng mình khóa trái cửa bỏ lại một mảnh tâm hồn ngơ ngác đáng thương của Dịch Chân.

Về đến phòng mình, tôi điên cuồng phát tác cơn giận, tôi ném gối, lật ga giường, ngắt hoa bẻ cành cào cấu gấu bông, cho đến khi tất cả cảnh vật tôi tả mới dừng lại lùi thủi đi dọn dẹp sắp xếp.

Tên khốn nạn, tên đồi trụy, tên biến thái, bà đây nhìn lâu lắm rồi, hôm nay tính sổ với nhà ngươi, cứ chờ xem, nhất định đây sẽ là một trận mưa máu gió tanh ngươi cả đời không quên được.

Tính toán giờ giấc cẩn thận, tôi đặt chuông đồng hồ 3h20' sáng rồi đi ngủ. Kế hoạch trả thù tính sổ của tôi đại khái là nửa đêm canh ba lên vào phòng hần việc thứ nhất là xóa hết bộ nhớ camera, chuyện thứ hai là chụp dùm hần một sập ảnh khóa thân, thứ ba là đem đống quần của hần cất sạch, thứ tư là dứt khoát xăm mày xăm môi cho hần. Ai.... Thật cảm ơn công nghệ mỹ phẩm đã sáng chế ra son xăm và bút xăm mày thần thánh.... Xin cảm ơn ba mẹ đã sinh ra con với bộ não thiên tài đầy những ý tưởng.... Xin cảm ơn khán giả... Ai xin cảm ơn... Não bộ ngừng hoạt động ینگ~

Đúng 3h20' sáng, chuông báo thức vừa kêu hồi chuông đầu tiên tôi đã vội bật dậy với tinh thần tràn trề mê say hiếm có.

Bước một chuẩn bị dụng cụ đã sẵn sàng.

Bước hai lên vào phòng đã xong.

Tôi nhìn quanh phòng tìm kiếm máy tính mà hần hay làm việc hòng đột nhập sau đó xóa dữ liệu camera đi nhưng loại máy tính của siêu cấp đại boss này mặt khẫu tôi không biết cũng không dám động bừa nên đành thực hiện bước thứ tư....

Tưởng tượng xem, đàn ông uốn éo mặt thư sinh chụp ảnh nude sẽ kinh hồn hơn hay lông mày nổi liền môi tều kinh hoàng hơn. Tất nhiên tôi cảm thấy về sau kinh hoàng hơn rồi.

Lắc lắc cái bút trong tay, tôi bắt đầu nói hai đầu lông này lại, khi làm loại chuyện này lại không kìm được mà than thở. Lông mày hần rất đẹp, sắc nét rõ ràng lại hơi dài dài tạo cảm giác rất yêu nghiệt, mắt phượng nhắm lại, đường mắt dài phủ rợp một hàng mi cong quá thái, mũi cao thẳng lúc nào cũng cao ngạo, môi mỏng hơi nhướn làm tôi nhớ đến lúc hần cười - nụ cười ngàn năm có một mà cũng ngàn năm một lần vào ba năm trước lúc hần đã ngấm hơi men

"Này em, đầu quân cho tôi đi"

Nghĩ đến đây tim không chịu nổi áp lực mà đập mạnh mấy cái, tay vốn vẽ đường thẳng cũng quẹo xuống nổi một đường tới sống mũi.

Mẹ nó làm vậy thì được nhưng nhất nhất không được nghĩ vậy mà.

Đọc khẩu quyết xong tôi thành thành thực thực hoàn thành nốt sứ mệnh của mình.

Son vừa rời khỏi môi hần, tôi mạnh tay đem chân kéo xuống, hạ thủ đến chiếc áo phông hần đang mặc.

Kéo lên một phân.... Vẫn chưa có gì đặc sắc

Thêm ba phân nữa cơ bụng bắt đầu hé lộ.

Kéo đến ngực sáu mũi rõ ràng hiện ra, trên tay tôi còn mơ hồ cảm nhận được độ săn chắc tuyệt diệu của chúng.

Tôi nuốt nước bọt mấy cái, lén lút quan sát sắc mặt hần thấy vẫn bình thản liền mạnh tay kéo lên....

Cha mẹ ơi... Hhuhu, con gái dđược chứng kiến cái sự đẹp này đúng là không phí công sống.

Trên cơ bụng rắn chắc ấy, khuôn ngực vừa chắc vừa vững chãi hiện ra thôi thúc tôi sờ loạn chúng, cắn lên hai viên đậu màu hồng kia...

"Tồng... Tồng"

Máu mũi tự nhiên nhỏ xuống.

Tôi than khổ rồi đưa tay ra sau túi móc điện thoại ra định chụp lại. Mắt đang mãi căn chỉnh khung hình bỗng nhiên một lực đạo kéo mạnh người tôi xuống, lộn một vòng đem tôi đè xuống, lưng áp vào mặt giường vẫn còn vương hơi ấm. Trước mắt là cơ thể lộ ra ngoài áo đang bị vén lên, tay tôi sau xô dần cũng vừa vịn đặt một bên ngực hần, nhịp tim trầm trầm đập truyền rõ rệt sang tay tôi khiến tim đập liên hồi.

"Sờ sướng chưa? "

Hắn mở miệng hỏi, với phong thái ngày nào chắc chắn khiến tôi nghẹn ứ không nói lên lời nhưng bây giờ căn bản bị hóa trang cho thâm thẳm, khí thế bị dẹp sạch chỉ còn trơ lại sự tức cười hài hước.

"Chưa đủ.... Còn bên dưới chưa còi"

Tôi hùng hồn đáp lại.

Nửa giây trôi qua , một giây, hai giây, ba giây im lặng cuối cùng tôi cũng nhận ra sự bất thường liền sửa lại.

"A... Thật ra đủ rồi đủ rồi. "

Nói xong, hai tay rút lại, cúi người định chui qua khe hở mà tẩu thoát, ai ngờ thân thủ không nhanh nhẹn bị người ta tóm lấy ném lên trên giường lần thứ hai, lần này hai tay triệt để bị khóa chế đưa lên trên đầu. Sao tôi bỗng dưng thấy giống bộ JAV mà tuần trước xem quá vậy!

"Em trèo lên giường tôi làm loạn rồi còn muốn đi?"Hắn nhướn mày hỏi. Hai đường lông mày dính liền tạo thành một độ cong vắn vẹo của dấu ngã làm tôi suýt nữa thì lăn ra cười.

"Ai trèo lên... Buông ra"

"Không phải trèo? " Hắn hơi nheo mắt.

"Được vậy sửa thành thêm khát hiến thân đi"

Không hiểu sao lúc này binh pháp tôn tử của tôi lại thêm được một kế. Muốn đấu với kẻ to gan phải to gan hơn, đấu với dâm tặc phải dâm tặc hơn thì mới tất thắng. Nghĩ là làm tôi cũng nheo mắt lại, nở nụ cười ám muội, co chân nhẹ nhẹ chà sát mé đùi trong của hắn giọng khơi gợi nói

"Thế thì đến đi anh yêu"

Thôi được rồi, tôi thừa nhận, bản thân bị lây nhiễm nặng nề văn hóa đồi trụy nhật bản. Tinh tiết vừa rồi là tôi mô phỏng theo bộ phim mua với giá X tại chợ đêm

Người hắn cứng lại trước câu nói và hành động của tôi, việc này càng tiếp thêm cho tôi sức mạnh, bàn chân rê đến sát đệ đệ hắn sau đó.... Sau đó.... Vốn không có sau đó bởi tôi co chân đạp một cái đệ đệ hắn đang hơi có dấu hiệu ngóc đầu liền bị đạp cho bồng phăng, người kia đau thương quá độ mà ngất đi.

Nhìn hắn đang nằm im ở dưới đất, mắt nhắm nghiền thanh thân, tôi liền ý thức được hành động vừa làm hoảng sợ gọi tên, lay người hắn nhưng lay thế nào cũng không chịu tỉnh.

Hồng rồi không phải bị thọt lên cổ họng rồi chứ?

15 phút sau xe cứu thương đưa tôi và nạn nhân đến bệnh viện gần nhất.

Haizz... Đêm nay đúng là chọc cho nhau mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bó Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chỗ Kia Bị Băng Bó Trông Không Tệ

Xe cứu thương vừa đỗ, tôi nóng lòng nhảy xuống đón lấy cánh cửa cứu thương. Dịch Chân lúc này mặt mũi đã trắng bệch, chỗ kia vì phải sơ cứu nên quần bị cắt phăng, phủ xuống thân dưới hắn một lớp vải mỏng để che đậy.

Cảnh tượng bị trắng thế này khiến tôi toát mồ hôi, đưa tay lên lau trán. Tay vừa chạm mặt tôi liền phát hoảng bởi trên tay tôi là cái quần sịp bị cắt văng hiệu CK của hắn....

Đến trời không lường được có một ngày tôi lại lấy nội y nam giới lau mặt

--- ----- tua qua tạp cảnh-----

Bác sĩ sau khi khám xét một hồi liên tục lắc đầu rồi lấy một cái.... Ồ.... Tôi cũng không biết nữa đại khái là rỗng ruột hình vòm đặt lên cổ định đệ đệ hắn

lại sau đó bắt đầu lờm tôi nói

"Đúng là tuổi trẻ không kiểm soát, làm đến mức này"

Tôi đen mặt.... Haizzz cũng phải thôi, nửa đêm nửa hôm đem cái sự việc này đến bệnh viện bị nói như vậy cũng đúng lắm.

"Vây... Anh ấy như thế nào rồi ạ? Liệu sau này có... Có... "

Tôi không dám nói hết câu, cũng không dám nghĩ tới.. Hắn ta là con độc nhất của chủ tịch, tài năng như thế vì một cuộc của tôi mà tuyệt hậu thì tôi có xuống địa ngục cũng không hết tội.

"Yên tâm, chấn thương cũng không nặng lắm tĩnh dưỡng vài tuần là hoàn toàn bình phục rồi. "

"A... Vây cảm ơn bác sĩ"

Tôi tiến lại gần, tay lên lên nhét mấy tờ xanh đỏ vào túi áo ông ta nhỏ giọng nói

"Phiền ông rồi"

Cách mạng dứt lốt hoàn thành, bác sĩ vui vẻ ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa giùm chúng tôi.

Ngắm đệ đệ của hắn chói mắt anh đứng băng bó một tầng tôi không nhìn được cười ra thành tiếng.... Quán khéo quá đi à... Trông đáng yêu chết lên được.

Ý thức được suy nghĩ biến thái của mình tôi hoảng sợ lùi lại mấy bước. Không phải chứ? Ai lại thấy đệ đệ của sếp mình đáng yêu bao giờ không? Tội nghiệt của tôi quả thực quá nặng mà.

Sáng hôm sau, tôi vội vàng chạy ra ngoài mua cháo nóng cho hắn, lần này nâng cấp đổi thành cháo chim, đặt trên bàn rồi lại đi làm thủ tục nhập viện.

Hôm nay bệnh viện khá đông, tôi chờ nửa ngày mới đến lượt, ngồi ở băng ghế chờ nửa ngày chịu sự chỉ trích dày vò tôi mệt nhọc muốn chết, liền nhanh tay nhanh chân ký xoẹt qua mấy chục tờ giấy rồi về phòng bệnh.

Tôi vô cùng có lương tâm đốt tiền hộ tư sản, phòng bệnh cũng đặt vào phòng hạng sang, phục vụ cũng là tốt nhất, hy vọng khi Dịch Chân tỉnh dậy thấy không gian sang trọng sẽ vui bớt phần nào nỗi giận.

Mới tới cách cửa phòng một đoạn, sự yêu nghiệt của hắn đã có dịp thể hiện... Hàng loạt các y tá, bác sĩ, bệnh nhân không kể già trẻ lớn bé chỉ cần là nữ đều đang tùm lại ngoài cửa phòng, ngó vào ô cửa kính.

Lời nói theo gió bay vào tai tôi đáng lẽ phải là những câu như

"Ai da đẹp trai chết tôi rồi"

"Có bạn gái chưa nhỉ? "

"Mẹ ơi tôi ngất đây"

Nay lại đổi thành

"Đàn ông gì mà gớm guốc quá vậy bày đặt kẻ lông mày"

"Đúng đúng lại còn là nói hai bên lại với nhau" người khác phụ họa

Lông mày? Ai da... Chết chết tôi vẫn chưa tẩy trang cho hắn. Nhưng cũng không thể trách tôi được, hôm qua tôi thậm chí còn đem còn rửa mặt cho hắn mà đường nổi vẫn không mờ đi tẹo nào, có trách là trách sản phẩm quá hiệu nghiệm mà thôi.

Bỗng nhiên, trên đầu tôi cảm thấy nóng nóng, dường như có tia laze chiếu tới. Tôi giật mình tự hỏi sao tôi đứng lẫn một đám người hắn vẫn nhìn ra?

"Lăn vào trong này cho tôi" Dịch Chân gần từng từ, giọng nói có phần thiếu kiên nhẫn.

Bị chỉ điểm, tôi vội vàng lách qua đám đông đi vào phòng.

Vừa đi đến cách giường ba bước, tôi cao giọng hô to:

"Tôi thần đáng muôn chết"

Khóe mắt hắn giật giật vài cái, hai tay buông thõng tỏ vẻ bất lực, ánh mắt chán ghét cực độ nhìn tôi

"Bỏ đi, bỏ đi cái bản mặt vô sỉ của cô tôi cũng hết cách rồi, trừ lương của cô tôi sợ cô chết đói mất, phạt cô làm việc thì trăm sự đều hồng. Cô tốt nhất

nghi việc luôn đi"

Nghi việc????!! Hai từ này như sấm sét đánh từ lỗ tai trái xuyên qua lỗ tai phải của tôi. Nghi việc thì tôi mất nhà mất cửa, không còn cái ăn, sẽ phải giả què để ăn xin rồi một ngày nào đó lại phải đi đánh giày... Huhuhu bi ai

"Đừng đừng, đại gia gia ngài đừng làm vậy... Tôi.. Tôi.. Tôi muốn hiến thân, tôi muốn làm trâu làm ngựa tuyệt đối đừng đuổi tôi đi"

Tên kia vẫn lạnh lùng ngồi nghịch móng tay.

"Làm ơn đi mà, anh không cần tôi nữa thì sau này tôi biết làm sao đây? Trái tim tôi đã hiến dâng cho anh mất rồi, thành xác này luôn khao khát anh, tôi yêu anh say đắm nhật nguyệt chứng giám "

Vừa nói vừa ôm lấy chân hắn, ra sức dụi đầu. Những lời tôi nói thật cảm động biết mấy hoa lệ biết mấy, thành tâm biết mấy, chân thực đến độ tôi phải cảm động sục sục.

"Thật không? "

Tôi vội vàng gật gật.

"Chia tay bạn trai đi"

Chia tay? Bạn trai? Tôi? Tin đồn rêu ruyền từ đâu phát tán đây... Tôi không khỏi thờ dãi.

Thấy tôi im lặng, Dịch Chân cau mày khó chịu.

"Sao? Không đồng ý? Muốn chết bờ chết bụi cùng tình lang sao? "

"Không không... Nhất định không phải, anh ngàn vạn lần đừng nhắc tới hắn nữa, hắn còn không bằng một cái móng chân của anh, tình lang gì chứ chỉ là cứt chó mà thôi. "

"Ồ.... Thế... Tiếng động lần trước là như thế nào? "

"Động? Cái gì động? "

Thấy tôi ngu đần, hắn ho nhẹ mấy tiếng, hai tai hơi đỏ dỏ hỏi

"Ồ... Tiếng động trong điện thoại"

Trong điện thoại.... Tôi nghĩ nghĩ một chút mặt liền tái mét. Hắn không phải đang hỏi về cái tiếng JAV của tôi ấy chứ?

Trong đây tôi lại hoàn hảo vẽ ra thêm một giả thiết mới... Hôm ấy bao cao su hóa ra hóa ra là để chơi 3p.

Hai tay tôi run run, ghé miệng lên tai hắn khó khăn moi tìm gan phèo phổi ra

"Hôm ấy tôi đang xem JAV"

"Còn nữa, trên mặt anh hôm qua bị bác sĩ vẽ vào để chuẩn bệnh tốt nhất nên đeo khẩu trang để khỏi dọa người "

Tôi hôm ấy sau khi chịu đựng đã kích quá lớn, tôi nằm suy nghĩ lý do hắn bắt tôi chia tay rồi gắng hỏi về chuyện JAV, nghĩ mãi cuối cùng cũng có kết luận. Thứ nhất hắn muốn đề đầu cưới cổ tôi, vất kiệt sức lao động của tôi nên không cho tôi hẹn hò gây xao nhãng công việc, thứ hai thì chính là hắn không muốn 3p mà muốn 2p với bạn trai tôi.

Sau vài tuần điều trị, kết hợp với bàn tay yêu thương của tôi, tiểu đệ của hắn cuối cùng cũng bình phục, hắn có tư cách mặc quần sịp lần nữa.

Còn tôi từ hôm cuộc nói chuyện nhạy cảm diễn ra cho đến nay thì trầm mặc ít nói hắn, người lúc nào cũng như đang trên mây. Tự thấy bản thân đã chịu đã kích tâm hồn không nhỏ, tôi quyết định tự tiện bù đắp cho bản thân. Tiên đi chợ mà Dịch Chân đưa vốn được dùng trong 4 tháng nay đã chỉ còn đủ để mua nửa cọng hành.

Nâng số tiền hai cọc ba hào lên quá mảy, tôi trịnh trọng tuyên bố với Dịch Chân

"Hết tiền rồi"

Trước khi nghe tôi nói, hắn ngồi chân duỗi chân co trên ghế sofa, tay cầm quyển sách nghiêng đầu đọc, ánh nắng nhàn nhạt chiếu lên người hắn khiến cả cơ thể như được dát một lớp vàng. Đẹp đẽ mà im lặng là thế, sau khi nghe lọt tai lời nói của tôi, mặt trái của cuộc đời lập tức hé mở. Dịch Chân ném

sách xuống đất, đôi chân dài cơ hồ muốn học theo bọn lưu manh nên dặng ra giọng hung hăng

"Tôi tưởng cô một tuần cho tôi ăn được một bữa thịt là muốn giúp tôi tiết kiệm dùng tiền bốn tháng ăn đến một năm ai ngờ.... Hóa ra là cô tham ô"

"Tham ô? Nghe có hơi quá đáng không? Tôi đi chợ là bị người ta bắt nạt mà... Một mớ rau tôi bị bán đắt gấp 5 lần còn thịt... Huhu hân cần thiếu cho tôi"

"Còn nói dối à? Nói cô tiết kiệm được bao nhiêu rồi"

"Oan quá đi... Tôi bị cướp... Đứng đứng vừa nãy đi qua ngõ... "

"Đường đến nhà tôi không có ngõ hơn nữa cô mua đồ ở siêu thị không phải chợ mà tăng giá còn nữa đây là khu biệt lập, không có thể không vào được thì lấy đâu ra cướp? "

Tôi trừng mắt nhìn hân, não vận xoắn một cách khó khăn mãi vẫn chưa tìm được lý do nào để phản bác. Tên biến thái, lý do người ta biện bạch nghe thì cứ nghe đi cần gì phải đáp trả lại như thế.

"Trường Quân em thấy tôi nuôi chiều em quá rồi ư? "

Nuôi chiều? Tôi nhở vào, tôi rõ ràng là bị ngược đãi.

"Đâu có... "

"Vậy em liên tiếp chống đối tôi là vì sao? "

"Đâu có. "

"Em không ngoan tí nào phải phạt thôi"

"Đâu có"

Theo từng lời đối thoại, giọng tôi càng ngày càng nhỏ, đầu cũng co lại còn hân thì ngày càng cường hãn, liên tục ép sát đến lúc này đã mặt đối mặt với tôi, hai đầu mũi chỉ còn cách một đốt ngón tay mà thôi.

Hơi thở Dịch Chân phả đều đều lên mặt tôi, mùi vị thanh nhã khó quên ấy khiến tim tôi như muốn lao ra khỏi lồng ngực, khuôn mặt đẹp đến từng chi tiết phóng đại gấp nghìn lần hại tôi không dám nhìn thẳng nên lạng lẽ cụp mắt xuống.

Yêu nghiệt.... Yêu nghiệtttt.... Tôi la hét trong lòng

"Ngẩng lên"

Nghe lệnh trực tiếp từ đại boss tôi chậm rãi làm theo, nâng mặt lên nhìn hân, lúc mắt vừa chạm nhau, màu mắt hổ phách của người đối diện chẳng khác nào một con lốc xoáy cuốn hồn tôi đi. Lúc trước, tôi có nghe bàn tán hân có máu phần dòng giống quý tộc gì đó ở dị quốc nên mắt mới có màu như vậy.

"Sau này còn hư thì sẽ phạt như vậy! "

Âm thanh trầm khàn vừa dứt, không kịp để tôi phải ứng môi hân đã gấp môi tôi, đem hai hơi thở hòa vào nhau làm một. Chính khoảnh khắc này đây, tôi cái gì cũng không nghĩ được, không phản ứng được chỉ ngây ngốc cho hân hôn. Sau giây tôi bàn tay hân đỡ lấy, kéo đầu tôi lại gần, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm chiếm trong khoang miệng tôi, hút lấy từng ngụm sinh khí. Không khí bao quanh tôi tựa như nóng lên, mùi vị nam tính đầy áp khoang miệng làm tôi run rẩy.....

A thật ra đây là tôi đang tưởng tượng... Thật xin lỗi

Tôi liếm môi một cái, đem ảo giác vừa rồi nén xuống giọng có chút chờ mong hỏi hân

"Phạt như thế nào? "

"À... Chính là" Bỏ dở lời nói, hân nhích lại gần hơi chút nữa rồi nhấn mạnh

"Em bao nuôi tôi, dùng tiền của em đi chợ"

"Nuôi anh? " Tôi rít lên.

Không thể!!! Tư sản muốn ăn cướp của dân nghèo, nuôi hân sao? Xin lỗi mua cho hân một cọng hành tôi cũng thấy xót tiền. Không phải bàn cãi điều này không thể nhượng bộ không ai được động đến tiền của tôi.

Hân có vẻ bị thái độ của tôi là cho bất ngờ nhưng tâm cao khí ngạo không thềm hỏi tại sao tôi lại có thái độ như vậy, trực tiếp nhặt sách đi vào phòng ngủ, trước khi đóng cửa chỉ để lại một câu.

"Thật ra cứ để tôi nuôi em cả đời cũng được, em cần gì phải tính toán chi ly như vậy, chỉ cần em nói tôi liền dốc sức mà hoàn thành"

Tôi ngẩn người, Dịch Chân hần nói như vậy rốt cục là ý gì cơ chứ? Cái gì mà cho em cho em, nghe thật sồn gai ốc... Hay là.... Hần thích mình

Thích mình....

Thích mình....

Dòng suy nghĩ ấy đưa tôi vào trạng thái miên man.

Phải rồi, trước đây cũng có nhiều lời đồn tôi và Dịch Chân là một cặp nhưng tôi thực sự không có mấy quan tâm chỉ cười trừ cho qua mà thôi.

Bây giờ ngẫm lại, thật ra hần đối với mình cũng không quá tệ đi, trừ việc hay bắt nạt và chèn ép mình ra cũng có nhiều cái tốt.

Tỷ như lúc tôi gây ra chuyện xô sát với người khác, đánh nhau một trận liền bị tóm lên công an, hần đã không ngại bộ mặt mà đến bảo lãnh cho tôi về sau đó ra đến cửa phòng giam còn cố tình huých vào đối thủ của tôi một cái khiến hần ngã lộn.

Hay giống như lúc tôi làm sai việc trên công ty, gửi nhầm hai bản thảo cho hai công ty khác nhau hần cũng không mắng mỏ quát nạt gì tôi nhiều mà chỉ âm thầm giúp tôi gỡ rối.

Rồi lại như đêm giao thừa năm thứ hai, tôi đã không còn người thân nữa nhìn người khác có anh em bạn bè rất vui vẻ tôi thấy chạnh lòng mới nhắn tin cho Dịch Chân hỏi hần có nhà không tôi qua chúc tết. Lát sau hần gọi lại, đầu dây bên ấy rõ ràng là tiếng ồn ào của một bữa tiệc lớn, vậy mà tôi lại nghe rất rõ lời của hần

"Ngốc, có muốn đi bắn pháo hoa không"

Tôi giả bộ nói không cần phiền hần thì bên kia có tiếng cười nhẹ

"Ngốc, tôi muốn đưa em đi, tâm ý tôi thế nào em hiểu chưa?"

Hóa ra.... Từ đầu tới cuối tôi và hần lại có nhiều đoạn tình cảm đến như vậy, không phải Dịch Chân thể hiện quá kín đáo mà là do tôi vô tâm không để ý.

Tìm tôi khê đánh thích một cái.... Còn tôi, tôi có thích hần không?

Khoan... Cha mẹ ơi tôi suy nghĩ cái gì vậy trời... Hần thích tôi ư? Việc này là bất khả thi còn về vấn đề tôi thích hần lại là vô vọng theo cấp số mũ.

Đưa tay vỗ vỗ vào ngực trái an ủi trái tim đang run lên tôi lẩm bẩm

"Tình là cái gì chứ chẳng qua cũng chỉ là thoáng qua mà thôi"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bò Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lọ Lem

Tôi và Dịch Chân đã dần thích nghi với nếp sống mới, 3 tháng trôi qua, căn bản tôi cũng đã lấy lại được tinh thần như xưa, tay quấy loạn sửa trong cốc, tiếng thìa sắt đập vào thủy tinh nghe rất êm tai. Bây giờ đang là giờ nghỉ trưa, tất cả mọi người đều đã đi ra ngoài ăn chỉ còn tôi và Dịch Chân là ăn cơm nhà nên ở lại tầng 25 của tòa nhà. Tòa nhà này là tổng công ty của tập đoàn Định Viễn tại Trung Quốc, gồm 36 tầng tất cả, sếp lớn Dịch Chân lại chọn tầng 25 để là việc với lý do "Tôi 25 tuổi", thật ra hần rất trẻ mới 25 nhưng đã leo lên chức tổng giám đốc rồi còn tôi 21 tuổi chỉ là một nô dịch quèn của hần.

"Phập"

Tôi cảm phần cảm thấy đôi đũa bạc xuống miếng thịt bò trong bát... Hần thật khéo chọn cửa đầu thai.

Nhai nhai nuốt nuốt thêm một bận, bỗng có chuyển phát nhanh tới nói rằng cần tôi ký nhận một món hàng.

Kiện hàng này được bọc rất đẹp, phẳng phát hương nước hoa, hộp làm bằng bìa cứng màu hồng nhạt, trên dải ruy băng có dính kim tuyến kèm theo một tấm thiệp.

Tôi hiếu kỳ mở thiệp ra, bên trong không có tên người gửi mà chỉ có nét bút cứng cỏi mạnh mẽ

"Lọ lem, em đừng quên cái này!"

Lọ lem sao? Tôi cười suốt ngã khỏi ghế, đây là lần đầu tiên tôi nhận được một bức thiệp như thế này, nhìn phong cách này chẳng lẽ lại là một bông hoa đào sao?

Nhắc nắp hộp lên, tôi ngạc nhiên, bên trong lại chính là đôi giày cao gót mà tôi đã để lại trên nắp cống.

Hít một ngụm khí lạnh vào bụng, tôi nghiêng rặng trèo treo... Được được lắm tên biến thái nào dám trêu bà đây? Tôi nhìn đôi giày đã sứt đầu sứt đuôi, hồng lung tung được đặt trang trọng trong hộp kia không khỏi rủa. Tôi rõ ràng là đã sớm định vứt đôi giày kia đi từ lâu rồi nhưng tiếc của nên vẫn còn đi, ai ngờ gặp vận nó móc lại ở trên nắp cống, tôi coi như theo ý trời mà vứt đi. Ai ngờ lại có kẻ đặt lại vào tay tôi.

Không do dự nhiều, tôi tiến thẳng ra cửa ném món đồ vào sọt rác.

Nhưng kì thực tôi rất tò mò, không biết là ai đã rảnh rang làm cái trò hề này cũng có thể là một tên công tử chơi bời muốn chòng ghẹo tôi cũng có thể là biến thái ăn trộm đồ lót... Nghĩ thế tôi hoảng sợ co giật mấy cái.

Sau cùng tôi vẫn bị đóng công việc chồng chất quán lấy. Bây giờ đang là cuối năm, công việc bị dồn lại để tổng kết quy hoạch năm, nên ai ai trong công ty cũng bận tới tận tận mắt mũi, tôi vì là trợ lý sếp tổng nên cũng việc cũng gấp ba gấp hai lần người bình thường.

Ôm tập tài liệu cao bằng nửa người tôi mở cửa phòng Dịch Chân

"Sếp, đây là báo cáo tiến độ bên khu nghỉ dưỡng Cadanavik họ nói tầm cuối tháng 11 sẽ khai trương. Đang muốn hỏi sếp xem có muốn tham dự tiệc không? "

"Em thấy thế nào? "

"Theo tôi thì đây là vụ lớn nhất đầu tư ở trong nước trong 3 năm trở lại đây của Định Viễn hơn nữa còn rót vốn 45% nếu không đi e rằng khó ăn nói"

"Ồ, vậy bảo với bọn họ tôi sẽ tham dự"

"Ra ngoài đi"

Nghe mấy lời lạnh nhạt sau cùng tôi hơi bĩu môi, gì chứ ra ngoài đi, tưởng tôi muốn ở lại lắm sao? Thật là vô vị.

"Ah... Sếp tôi còn một chuyện muốn nói"

"Nói đi"

"Tôi... Anh biết đấy năm nay đã 21 rồi. Ồm... Cũng nên đi xem mắt nhưng... Nhưng haizz tóm lại là... Tôi không muốn ở cùng anh nữa"

Dịch Chân nghe tôi nói thế thì mày nhưn thật cao giọng nhàn nhạt trả lời:

"Thế cũng được, nhưng cô tốt nhất là nên bồi thường cho tôi mọi chi phí thiệt hại mà cô đã gây ra?"

Hắn cười nhạt im lặng nhìn về mặt đối nghèo của tôi rồi lại nói tiếp:

"Bất quá cô có bán cả cái thân này cũng không có đủ!"

Miệng tôi giật giật... Hắn ta cũng không nên coi thường tôi đến vậy chứ!

"Nhưng mà bán cho tôi thì cũng được"

Xoẹt xoẹt... Đây tuyệt đối mạnh hơn sét của thiên lôi vạn lần

"Ha... Bán cho sếp sao? Ha bán bán...."

"Sao? Không đồng ý? Vậy được đưa tiền đây"

Lòng tôi lúc này bất chợt có chút chán ghét, hắn ta coi người khác như đồ chơi vậy sao? Tôi cũng chỉ là không có tiền thôi cần gì phải làm khó tôi như thế!

"Sếp à! Tôi không có tiền nhưng mà mấy năm nay không phải tôi nhày này cũng dọn dẹp nhà cửa, đất chớ nhà anh đi dạo hay sao?"

"Ừm? Chẳng lẽ đây không phải do cô nịnh nọt tôi sao?"

"Thôi mau về chỗ làm việc đi lần sau đừng có đề cập nữa"

Sếp tổng đã hạ lệnh đuổi người tôi đầu thế mặt dày ở lại. Thế nên tôi ôm một cục tức quay về bàn làm việc, lời anh sếp đã bị đâm vụn vụn mũi kim lên tiếp tục đâm đâm không thương tiếc.

Hai tuần trôi qua, ngày khai trương khu nghỉ dưỡng đã đến, hôm ấy tôi được đặc cách cho nghỉ cả chiều để chuẩn bị quần áo đầu tóc hơn nửa toàn bộ đều tính vào chi phí của công ty

Ha ha ha tôi ngửa mặt lên trời cười ba tiếng, ánh mắt phảng phất có ánh lửa nhìn chằm chằm vào khu mua sắm cao cấp trước mắt sau đó nhanh chân chạy vào.

Khỏi phải nói, đây tuyệt đối là nơi đắt tiền số một của thành phố, dãy hành lang dài được phủ lớp đèn da cam lấp lánh, các cô nhân viên cười ngọt ngào, trang sức phát sáng mùi nước hoa thơm ngát. Tất cả đều khiến tôi cảm thấy bản thân thật có tiền, tay nắm chặt thẻ ATM của Chân Dịch tôi nghĩ chắc hẳn hôm nay sẽ ăn chơi một bữa để hân tực chết thì thôi.

Trước hết tôi đi chọn trang phục, vì đây là lễ khai trương nhiều nhân vật máu mặt tham gia cho nên quần áo phải đáp ứng ba tiêu chí : hờ, đắt, trang trọng. Dạo quanh mấy vòng tôi quyết định ghé vào cửa hàng của Ý và chọn lấy một bộ váy ôm người màu đen có phần lưng khoét sâu xuống sát hông phần trước ngực đan dây đen dài đến ngang đùi. Đứng ngắm mình trong gương, tôi hài lòng gật đầu.

Bỗng nhiên đằng sau lưng có một giọng nói:

"Bộ váy này rất hợp với em"

Tôi giật mình quay đầu lại, đó là một chàng trai trẻ tầm hai mươi mấy tuổi, trên người mặc một cái áo somi đen vô cùng quyến rũ, tôi có thể nhìn thấy cơ ngực rắn chắc đằng sau lớp áo ấy. Ánh đèn vàng chiếu xuống ngũ quan tinh xảo thấp phần dịu dàng nhưng ánh mắt kia lại như lấp ló một nụ cười tình nghịch. Tim tôi nảy thịch một cái... Con mẹ nó biến thái.

"Anh... Anh sao lại ở trong này! Người đâu biến thái, có biến thái!"

Thấy tôi la to, biến thái không hề lùi bước mà chỉ tiến lại gần ôn nhu nhìn tôi

"Lọ Lem không cần khăn trương như vậy! Tôi là Mạnh Tường Nhiên còn nhớ tôi không?"

Mạnh Tường Nhiên? Đây là.... A đúng rồi chẳng phải chính là anh trai hàng xóm sao?

"Anh Mặt Trời?"

Mạnh Tường Nhiên gật đầu, giọng có thêm vài phần vui vẻ:

"Vẫn còn nhớ tôi, thật là tốt quá đi!"

"Đã gần mười năm rồi còn gì. Từ đợt anh chuyển nhà. Thật không ngờ bây giờ lại đẹp trai như vậy"

Tôi cười nói, lách người đi qua anh ra khỏi phòng thử đồ. Sau sự việc của bố tôi, gặp những người cũ luôn khiến tôi không thoải mái, nó nhắc tôi nhớ đến khoảng thời gian khinh khủng mà tôi phải trải qua.

"Em đi mua đồ à? Bây giờ lớn rồi cũng xa cách anh nhiều"

"Anh nói gì thế! Là do hồi trước chưa hiểu truyện nên mới quần lấy anh vậy thôi! Anh cũng đi mua đồ à? Anh cứ chọn thoải mái! Hôm nay em bao tất!"

Ha ha Chân Dịch ơi Chân Dịch lần này anh chết với tôi.

Với sự hào hứng của tôi, hai chúng tôi kéo nhau đi khắp khu mua sắm, túi lớn túi nhỏ nhiều không đếm xuể thậm chí tôi suýt chút nữa đã trở thành thành viên VIP, thẻ của Dịch Chân cũng bị quẹt đến muốn mòn tôi mới quyết tâm đi về.

"Anh đưa em về nhé"

"À thôi ạ! Em có hẹn bạn ăn cơm rồi không phiền anh nữa"

"Phiền gì chứ hôm nay em mua cho anh một đồng đồ rồi mà"

Nói xong anh hất đầu ra ghé sau.

"Thật sự không cần mà anh về đi tạm biệt"

"075XXX"

"Dạ?" Mạnh Tường Nhiên bỗng dừng đọc một dãy số khiến tôi không kịp phản ứng chỉ ngẩn người

"Số của anh nhớ chưa nhóc" Nói xong lập tức nhấn chân ga phóng đi.

Nhìn con xe thể thao gầm trên mặt đường tôi khẽ thờ dài. Mạnh Tường Nhiên lúc nào cũng thế, luôn ầm áp dịu dàng như vậy thật tiếc chỉ còn là quá

khứ.

Sau khi cảm khái, tôi lấy điện thoại ra gọi cho Dịch Chân tỏ ý muốn hỏi hân có rảnh đến đón tôi không thì lại thấy giọng đầu dây bên kia vô cùng vui vẻ nói đợi một chút hân qua đón sau đó đi luôn.

Tôi thật thật thà thà đứng đợi một lúc, chợt nhớ ra vẫn chưa kịp trang điểm và làm tóc lại vội vàng quay lại khu mua sắm tìm một cửa hàng makeup thuê.

Lúc quay lại chỗ hẹn, tôi đã là một nàng tiên xinh xắn, da thật trắng thật mịn, mi thật dài, mắt thật to, môi thật đỏ, tóc được búi cao hơi rối rũ xuống cổ kết hợp với bộ váy tôi chọn quả thật là bước bước lấp lánh, vạn vạn phong tình. Còn Dịch Chân đại boss đã đỗ sẵn xe ở đó, dáng người cao cao dựa vào cửa xe ánh mắt nhìn tôi chăm chú, miệng khẽ cười.

Tôi đi đến trước mặt hân, xoay vài vòng, ngực được độn cao rung rinh như muốn lòi ra khỏi áo. Mẹ nó cái cô nán hàng cũng thật là cần gì độn cho thành hàng khủng như vậy chứ.

Vẫn đang xoay bỗng nhiên trước mắt tối om, chiếc áo vest của Dịch Chân trùm lên cả người tôi, kì lạ là tất cả chỗ nào hở ra đều bị bít kín lại.

Giọng boss đã có mấy phần không vui:

"Mặc cái gì đấy hả?"

Chẳng lẽ hân biết tôi mua đồ hiệu sao?

"Còn không mau vào xe"

Vào trong xe, nhiệt độ ấm áp bao phủ nhưng trong lòng tôi vẫn lạnh giá, tôi sợ, sợ hân đòi tiền.

"Đồ của tôi đâu?"

"Hả?"

"Đừng làm trò đó! Thẻ của tôi cô mua gì tôi biết. Nãy cô mua đồ cho nam hơn nữa lại là lễ phục chẳng phải là mua cho tôi sao?"

"Ừc" Tôi nuốt nước bọt. Sao có thể huhuhu tôi nhất thời quên mất tôi mua cái gì sao hân không biết cơ chứ!!! Huhuhu nhưng đồng đồ nam kia là tôi đã cho Mạnh Tường Nhiên mất rồi.

"Tôi... Tôi thật ra..." Tôi ngắc ngứ mãi nói không nên lời.

Thấy biểu cảm của tôi như thế nụ cười của Dịch Chân héo đi giọng lạnh như băng hỏi

"Không có quần áo?"

Tôi lắc đầu

"Là mua cho người khác?"

Tôi gật đầu

"Cô giỏi lắm lấy tiền của tôi cho thằng khác? Cô chán sống rồi sao?"

"Cùng lắm là tôi đem cho anh" Tôi gắt

"Không cần cô đền. Mua đi đòi lại quần áo đem đến đây cho tôi"

"Agr... Tôi phát điên vì cô mất"

Vèo.... Tiếng xe vút đi, Dịch Chân quả là giận điên rồi phóng xe nhanh như vậy thật sự điên rồi.

Không khí trầm mặc kéo dài mãi cho đến khi xuống xe nhập tiệc mới bớt căng thẳng chút ít. Tôi bám sát gót Chân Dịch như một nô lệ, hơn nữa để lấy lòng hân còn không ngừng xông lên uống. Uống đến mức buồn nôn choáng váng, chân đứng không vững mới dám xin phép vào nhà vệ sinh. Đạo này sức khỏe tôi kì thực vô cùng kém, bệnh đau dạ dày lại càng làm tiêu lực kém đi uống từ nãy đã có chút say.

Nhìn người con gái xinh đẹp trong gương tôi cười ngượng, nhìn xem bản thân đã lưu lạc đến bước nào rồi. Bất Trường Quân mày thật thâm hiểm. Hôm nay tôi thật có hứng, tâm tình tự nhiên lại kém như vậy, cố gắng điều chỉnh tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh. Nhưng do không để ý, vừa đi ra đã va phải một người muốn bước vào. Oan gia ngõ hẹp đây chính là cô gái theo đuổi Dịch Chân điên cuồng Khả Ái Tư đồng thời cũng là vị hôn thê hứa gả từ bé của hân, tại sao lại gọi là theo đuổi điên cuồng vì căn bản Chân Dịch cực điểm chán ghét cô ta.

Không hiểu sao, cô ta luôn muốn gây chuyện với tôi, lúc nào cũng nói tôi bám lấy vị phu của ả phá vỡ hạnh phúc của người khác.

"Thật ngại quá! Khả tiểu thư"

"Bất Trường Quân, cô lại bám theo Chân Dịch nhà tôi"

"Chân Dịch nhà cô? Hai người kết hôn khi nào vậy?"

"Cô... Đồ con gái dơ bẩn!"

Tôi cười nhạt, cúi đầu gạt một cái coi như đồng ý với cô ta sau đó đi thẳng, trước khi đi còn cố dùng vai huých một cái khiến ả loạn choạng trên đôi gòc hơn mười phân. Thật là lùn quá đi!

"Lọ Lem!"

Đi được vào bước lại có tiếng gọi giật lại, tôi quay đầu thì thấy đó lại là Mạnh Tường Nhiên cười tươi rồi đứng bên Khả Ái Tư.

Không phải chứ anh ta lại mặc bộ đồ tôi vừa mua cho.

"Chào anh"

Thấy tôi đáp lại, anh chạy lên đứng bên tôi sau đó kéo tôi vào phòng tiệc. Quay trở lại phòng tiệc, tiếng nhạc du dương vừa kết thúc nhạc chuyển sang một giai điệu nhẹ nhàng. Mạnh Tường Nhiên giơ tay về phía tôi tỏ ý mời nhảy, theo phép lịch sự tôi cũng đặt tay lên. Hai chúng tôi nhảy chậm rãi theo nốt nhạc, mặc dù mọi kỹ thuật của Tường Nhiên đều xuất chúng thậm chí hơn cái tên Dịch Chân kia nhiều lần nhưng tôi vẫn thấy không hợp lắm. Có lẽ đã quen với tên kia rồi.

Điệu nhảy kết thúc, tôi chủ động rời ra khỏi Mạnh Tường Nhiên cúi đầu chào rồi chạy về phía Chân Dịch

"Xin lỗi xin lỗi tôi về muộn!"

"Là tặng tên kia sao?"

"Hả?" Chân Dịch đột nhiên hỏi khiến tôi không đáp lời kịp. Chỉ thấy hắn ta hùng hổ tiến về phía tôi vừa rồi đi, trong ánh mắt tựa như có một loại hận thù nào đó!

Đại Boss anh tuyệt đối đừng lột đồ người ta nha~

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bó Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tình Dịch Đối Đầu

"Tổng giám đốc Mạnh thật trùng hợp"

Chân Dịch tiến tới chào hỏi, tay đưa ra theo đúng tiêu chuẩn, Mạnh Tường Nhiên cũng thế đáp lại một tiếng sau đó nhìn về phía tôi cười

"Thật không ngờ bảo bối của tôi lại làm dưới trướng anh"

Nghe hai chữ nào bối, trán tôi đỏ mồ hôi lạnh mà Chân Dịch răng cũng nghiến chặt.

"Bảo bối?"

"Đúng"

Mạnh Tường Nhiên kiên định đáp trả.

Mất thấy hai người đàn ông ưu tú phóng lửa điện với nhau tôi thực sự không muốn nghĩ tới vài cảnh H không được. Xung quanh những người hiếu kì cũng tụ lại không ngừng chỉ trỏ

"Mạnh Tường Nhiên và Chân Dịch sao? Đẹp trai quá đi"

"Thật đẹp trai a~"

"Ước gì tôi có thể lấy anh í nha~"

"BẮT TRƯỜNG QUÂN"

Trong ngàn vạn giọng nói tiếng hét của Ái Tư lại thật nổi bật.

"Cô dám xô tôi? Chán sống rồi sao"

Vừa nói cô ta vừa tiến đến tay giờ cao lên, tôi nhìn hành động ấy sững người vài giây, hôm nay cô ta lại dám đánh tôi? Tôi cần môi tính toán thiệt hơn rồi quyết định đứng yên cho cô ta đánh. Đây là thế giới lớn ăn bé, tôi mà chống lại trước mặt nhiều người như vậy thì cũng chả ai bênh tôi vì ai bảo do tôi không quyền không thể chứ?

Thế nhưng chờ đợi mãi cũng không có bàn tay nào đánh lên mặt tôi liền mờ mắt ra. Thì ra là cánh tay giờ lên của ả đang bị cả Tường Nhiên là Chân Dịch giữ lại.

"Ngu Ngốc, đứng đó cho người ta đánh sao? Mau qua đây!" Chân Dịch quát.

"Lọ Lem, em mau qua đây!" Tường Nhiên nghiêm túc nói.

Tôi nhìn một bên trái một bên phải nhất thời không biết chọn ra sao, nhìn sang Ái Tư đang phát điên tôi liền quyết định ôm chân đại thần Tường Nhiên. Đùa chứ giờ phút này mà tôi chạy qua bên Chân Dịch có mà cô nàng nàng xé xác tôi luôn.

Chân Dịch mặt đen tối hoàn toàn, lườm tôi một cái sắc lẹm, lông mi dài như biển thành hàng vạn con dao phóng về tôi. Sau đó buông tay đang nắm Ái Tư ra đi thẳng ra ngoài.

Tôi thấy thế cúi đầu nói cín lỏi với mọi người rồi cũng chạy theo. Sau lưng vẫn còn văng vẳng tiếng gào của Khả Ái Tư.

Đuổi theo đến cửa đã thấy xe của Chân Dịch phóng vút đi, tôi buồn bã thở hắt ra một hơi. Đùa à? Tôi mặc lễ phục thì đâu có cảm thèm? Đến cả thẻ ATM anh cũng đòi lại rồi tôi biết đi về như thế nào?

"Cần đi nhờ không?" Tường Nhiên đằng sau hỏi.

Anh ta đi theo tôi ra đây làm gì cơ chứ?

"Ừm cảm ơn phiền anh rồi"

Mặc dù không muốn lắm nhưng tôi vẫn không khước từ bởi mẹ nó còn cách khác sao?

Tường Nhiên lái xe rất an toàn không hề phanh gấp giữa đường luôn trò chuyện vui vẻ nhưng lòng tôi vẫn khó chịu cực kì. Tên khốn kia sao có thể bỏ tôi đi chứ?

Tôi chỉ đường cho Tường Nhiên dừng lại ở khu nhà tôi, thiết nghĩ hôm nay Chân Dịch giận như thế sẽ không muốn tôi về nhà.

Xuống xe tôi cười chào Tường Nhiên, anh nhắc tôi ngủ sớm và nhớ gọi cho anh, tôi gật gật đầu cho qua rồi lên nhà.

Thật lâu chưa được trở về nhà, bàn cũng đã bám bụi không ít. Tôi tìm trong tủ bộ đồ còn sót lại thay quần áo tắm rửa rồi leo lên giường. Nằm bẹp trên giường một lúc lâu tôi vẫn không ngủ nổi, khó chịu trần trọc lặn qua lặn lại tôi vẫn thấy buồn. Tên khốn... Tên khốn tên khốn... Thấy Ái Tư lập tức quên mất tôi đồ tệ hại

"Chết đi chết đi"

"Quân Quân"

Có tiếng gõ cửa, tôi nhăn mày. Sao nghe giống tiếng boss thế nhỉ?

"Quân Quân mở cửa cho tôi!"

Mẹ ời đúng là tiếng boss rồi. Tôi chạy vội ra khỏi giường nhanh tay mở cửa.

Chẳng lẽ tôi thật sự có phép sao? Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến.

Trước mặt tôi Dịch Chân cả người toàn mùi rượu, bộ vest phẳng phiu không biết đã nhàu đi bao nhiêu.

"Anh đi uống rượu à? Hay quay lại tiếp rượu đám người kia?" Tôi quan tâm hỏi.

"Em dám không về nhà à?"

"Em mà lại dám không về nhà?"

Nhà ? Không phải tôi đang ở nhà sao?

"Anh có chuyện gì vậy?"

Dịch Chân lách qua tôi muốn vào trong nhà nhưng tôi đứng chắn ở cửa cự tuyệt mời khách.

"Muộn rồi anh về đi"

Dịch Chân cười lạnh

"Sao? Lễ nào em giấu tổng giám đốc Mạnh ở trong đó?"

Nói xong gạt tôi ra đi thẳng vào nhà thuận tay đóng luôn cửa lại

Tôi vô cùng tức giận, da đầu run rẩy nhưng vẫn phải kiềm chế.

Dịch Chân đi vào nhà ánh mắt như mê man nhìn tôi, thân hình cao lớn ép tôi lui sát vào tường.

"Em biết không? Tôi nghĩ dễ em tự nhận ra tình cảm của tôi nhưng em..."

"Tôi...?"

"Em quá chậm hiểu nên cứ dùng cách này là nhanh nhất đi"

Nói xong liền cúi xuống mạnh mẽ hôn môi tôi. Hơi thở nam tính phả trên đầu mũi làm tim tôi run rẩy, môi mềm mại dán sát môi tôi, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng tôi cắn quấy. Càng hôn càng sâu không khí trong phổi tôi như bị anh hút lấy hết, hai cơ thể ma sát tạo nên từng tia lửa điện đốt cháy tôi. Anh luôn tay ra sau nhắc bổng người tôi lên kéo cổ tôi gần lại khiến hai chúng tôi càng sát.

"Quân Quân gả cho anh" Dịch Chân kề sát vào tai tôi thì thảo, hơi thở nặng nề hít hà sau tai tôi những nhịp thật sâu.

Nghe những lời ấy, đầu óc tôi như tạm thời ngừng hoạt động, trong tim như có một hạt giống vừa chua vừa ngọt không ngừng lớn lên. Lấy tôi? Vì sao ? Vì yêu sao?

"Vì sao?" Tôi lạc cả giọng hỏi.

"Vì sao lại muốn lấy em?" Tôi lặp lại.

Nghe tôi hỏi ánh mắt Dịch Chân như khê dao động, trong con ngươi tinh xảo kia bỗng loé lên sự dịu dàng mà tôi chưa từng thấy.

"Em còn chưa rõ sao? Vì sao ngày đó tự nhiên tôi lại qua cơ sở đó? Vì sao ngày đó lại mời họ đi ăn? Vì sao lại hỏi em có muốn đầu quân cho tôi không? Vì sao lại luôn cưng chiều em? Vì sao muốn trói chặt em lại? Vì sao hôm nay lại ghem tuông mất mặt như thế?"

Tôi im lặng. Bởi vì căn bản tôi không trả lời được câu hỏi của Dịch Chân.

"Quân Quân trên đời chuyện duy nhất có nhiều cái vì sao như vậy! Chỉ có thể là vì anh yêu em!"

Dứt lời lại tiến tới hôn tôi, nụ hôn của Dịch Chân gấp gáp như muốn chặn lời tôi lại, sợ tôi từ chối lại vừa giống như một đứa trẻ vừa thỏ lộ giờ muốn lấp liếm cảm xúc của mình. Tim tôi run rẩy, còn tôi tôi có yêu Dịch Chân không?

Tôi mê đắm vẻ đẹp của anh nhưng mọi người xung quanh không phải cũng như thế sao? Tôi ngưỡng mộ tài năng của anh nhưng đó còn cần hỏi vì sao ư?

Nhiều năm sau suy nghĩ lại thời khắc này tôi tiếc nuối. Tiếc nuối bởi tôi không nhận ra rằng mạch sống của tôi đã gắn chặt với người đàn ông này.

Trong phút chốc lơ đãng, Dịch Chân đem tôi đặt trên giường, nụ hôn nơi môi chưa dứt, tay anh nhẹ nhàng vuốt dọc bên sườn tôi khơi trong tôi từng đợt run rẩy. Hơi thở gấp gáp, mờ ám bao phủ cả không gian như đang lôi tôi vào vùng lầy cám dỗ, anh hôn cắn tôi rồi môi lướt dọc theo xương quai xanh tôi.

"Chân Dịch"

Anh ra hiệu cho tôi ngừng nói.

"Xin lỗi. Là anh không đúng"

Nói xong rời khỏi thân tôi tựa như muốn chạy trốn. Tôi nhanh tay bắt lấy tay anh. Thật đáng cười, tôi lần này muốn chìm đắm cùng anh.

"Bỏ đi thì đừng có hối hận"

Dịch Chân mỉm cười quay đầu lại. Trong mắt anh loé lên tia dục vọng khó che giấu

"Anh sẽ chịu trách nhiệm"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Con Hại Chết Mẹ Rồi

Sáng sớm hôm sau, khi nắng sớm vẫn chưa dứt, tôi đã tỉnh. Sau một đêm mê đắm, người tôi khắp nơi đều là vết tím xanh đỏ, cơ thể tựa như một con rối gỗ vô cùng nặng nề. Liếc mắt nhìn sang người bên cạnh vẫn còn nằm ngủ say, rèm mi tình tứ đang rủ xuống in bóng mờ mờ lên làn da trắng nõn. Tôi mỉm cười... **BẤT TRƯỜNG QUÂN** này điên thật rồi ... Sau này này phải đối mặt với anh ta như thế nào đây?

Tôi rời giường, lúc tung chăn lên bỗng có một vết máu thấm đã khô vô cùng nổi bật trên ga giường màu hường đập vào mắt. Ai... Đêm qua là đêm đầu của tôi nhưng nếu Chân Dịch biết được hẳn hai chúng tôi chẳng vui về gì, vậy nên tốt nhất là xoá dấu vết đi thôi.

Tôi lao tới phòng bếp, cầm cây kéo cắt rời đúng một mảng ga dính máu ra. Cầm mảnh ga giường trên tay lắc qua lắc lại thật không biết có nên lưu trữ lại không.

"Đang làm cái gì thế?"

Tiếng nói của Dịch Chân bỗng nhiên phá vỡ dòng suy tư khiến tôi giật mình làm rơi mảnh ga giường đầy máu xuống.

"Không có gì, chào sếp buổi sáng tốt lành"

Haha.... Buổi sáng tốt lành tôi thật phi phạm.

Người ta nói, đàn ông sau khi thoả mãn nhu cầu về một mặt nào đó thì sẽ vô cùng dễ tính bấy giờ tôi đòi tăng tiền lương có kịp không nhỉ? Tình huống này thật giống bò nhí và sếp tổng nha~

"Hôm nay em nghỉ ở nhà đi, chiều đi làm về tôi đưa em đi ăn. Ngoan nằm ngủ thêm chút nữa"

Dịch Chân dịu dàng nói, thái độ ảm áp triu mến khỏi phải bàn nhưng tại sao tôi lại cảm thấy sồn gai ọc như thế nhỉ?? Chẳng lẽ Dịch đại tiểu gia thực sự coi tôi là tình nhân rồi hay sao?

"Sếp tổng, thật ra hôm qua tôi.... Chúng ta có thể coi như không có gì được không?"

Dịch Chân nhíu mày

"Ý em là sao? Chuyện đã xảy rồi sao có thể coi như không có gì? Định phui tay bỏ đi à?"

"Ai... Ai nói với anh là tôi định phui tay bỏ đi chứ?"

"Hử? Chẳng lẽ tôi hiểu sai ý em à?"

"Ý của tôi là..."

"Đêm qua là lần đầu của tôi"

Chân Dịch cắt ngang lời của tôi.

"Lần đầu? Đùa à, anh như vậy mà dám mở mồm kêu là lần đầu"

"Mẹ kiếp..."

Chân Dịch văng một câu thô lỗ sau đó lao đến phía tôi, hai tay anh giữ chặt hai bên vai, ép tôi nhìn thẳng vào mắt anh

"Lấy anh nhé"

Ánh mắt vô cùng chân thành và khẩn thiết, hệt như ánh mắt ngày hôm qua, lòng tôi hơi run rẩy.

Sau đó.... Không có sau đó bởi vì tôi trực tiếp giả vờ bất tỉnh.

Đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa tôi mới từ từ mở mắt ra... Lấy anh? Tư cách gì? Tôi không phải loại con gái ham trò cao.

Cả buổi sáng hôm đấy, tôi nằm im trên giường nhằm chán mở ti vi lên xem hết kênh này qua kênh khác. Trên màn hình sáng trưng lại vô cùng nhằm chán diễn mấy vở thiên sử tình trường, em yêu anh anh yêu cô ấy bla bla... Làm lòng tôi náo nức đi một nửa.

Đến giữa trưa thấy đói quá mới quyết tâm nhắc điện thoại lên gọi đồ ăn nhanh. Nhưng vừa cầm máy lên đã có tiếng chuông báo có điện thoại gọi tới. Tôi liếc qua màn hình, là số của Dịch Chân. Máy chữ Dịch đại ca nhấp nháy trên màn hình như thoi miến ánh mắt của tôi. Cuối cùng tôi quyết định không nhắc máy, tắt luôn nguồn điện thoại rồi sau đó thay quần áo ta đường.

Haizz tôi thật dưng rất phiền lòng. Ba năm quen biết nhau, đứng trước một người đàn ông ưu tú như vậy sao tôi có thể không động lòng, chỉ là tôi đã qua cái thời thiếu nữ lúc nào cũng mơ mộng, biết được khoảng cách giữa hoàng tử và lọ lem là bao nhiêu năm ánh sáng thôi. Dịch Chân yêu tôi cũng vậy, không yêu tôi cũng thế. Chúng tôi căn bản không thể đến được với nhau.

Tôi quyết định ăn trưa tại quán cháo quen thuộc, bà chủ quán dường như hiểu tôi có tâm sự gì cũng không nói nhiều, trực tiếp đưa cho tôi một bát cháo sườn rồi cười nói mời tôi ăn. Tôi ừm ừ nói cảm ơn rồi bắt đầu ăn.

Hương cháo thơm nức mũi bay lên liên tục, mắt tôi cay cay, tôi cũng không biết tại sao mình lại khóc, chỉ biết tôi muốn khóc thật to. Có lẽ là tôi tiếc nuối Chân Dịch, cũng có thể tôi hối hận vì đã dâng hiến cho anh. Con gái lạ lắm, khi vô tình thì thôi còn khi hữu tình thì có trời mới kéo lại được.

Nên có lẽ tốt nhất là nhắm mắt cho qua thôi, rồi ai cũng sẽ có một mảnh ghép hợp với mình, tôi và Dịch Chân không hợp, thật sự không hợp.

Đến chiều, sau khi tan làm Dịch Chân thực sự đến nhà tôi đưa tôi đi ăn. Anh mệt mỏi sau bộ âu phục phẳng phiu nhưng ánh mắt nhìn tôi lại dịu dàng như nước, tôi cố né tránh ánh mắt ấy. Ngồi vào trong xe cả hai đều im lặng, tôi mãi nghe tiếng gió ngoài cửa xe. Bỗng nhiên anh mở lời

"Em thấy không thoải mái sao?"

"Không có gì"

"Được rồi, tôi đã hiểu" giọng anh mệt mỏi, mang theo cả mấy phần khàn khàn thất vọng

"Bất Trường Quân, ngày mai tốt nhất đừng có đến muộn nếu không, phòng nhân sự cắt giảm người thì tôi cũng không giúp cô đâu"

Tôi giật mình... Người đàn ông này sao có thể thay đổi nhanh như thế? Thẹn quá hoá giận rồi?

Sau đó không để tôi nói thêm lời nào trực tiếp dùng vũ lực ép tôi xuống xe sau đó phi xe đi thẳng.

"Mẹ nó tên xấu xa nhà anh. Làm bà đây tức chết"

Tôi hét to đằng sau nhưng trong lòng nhẹ nhõm hẳn. Cứ như vậy mới là tốt nhất.

Từ sau ngày hôm đó, quan hệ giữa tôi và Chân Dịch ngày càng gay gắt, ai cũng vui đầu vào công việc, vẫn là nếp sống vội vã như trước nhưng lại không ai nói với nhau câu nào. Vài tuần trôi qua tôi bỗng nhiên phát hiện ra một sự thật. Cha mẹ trời đất ơi tôi hôm ấy đã quên không uống thuốc.

Lúc tôi phát hiện ra sự việc này tôi đang ngồi trong phòng làm việc của Dịch Chân, tay sắp xếp tài liệu như cứng lại, mồ hôi sau gáy tuôn như mưa. Mẹ nó mẹ nó đừng trúng xổ số đừng trúng xổ số. Sau đó vô văn viễn cảnh bắt đầu diễn ra trong đầu tôi

Tất nhiên viễn cảnh ba người về một nhà đã bị lược bỏ chỉ còn viễn cảnh tôi ôm con đi ăn mày ở đầu đường xó chợ.

Tôi vội mở điện thoại ra xem lịch, chậm kinh năm hôm rồi !!!!

Thế mà tôi lại không để ý. Ông trời ơi vì cái gì? Vì cái gì mà lại cho con đem đời như thế. Mẹ nó Chân Dịch chết dầm một phát ăn luôn là sao??

Dịch Chân bên cạnh thấy tôi lờ điện thoại ra sau đó sắc mặt bắt đầu xấu vô cùng, lần đầu tiên mở miệng vàng mĩa mai sau bao ngày giận dỗi

"Sao thế? Bị ai đòi nợ à?"

"Không thể... Không thể"

Tôi mở trừng đôi mắt nhìn Chân Dịch sau đó nhìn xuống bộ phận bên dưới của anh. Trong lòng chấn động, thật muốn khen hẳn một câu.

"Sếp... Hôm nay tôi xin nghỉ phép"

Sau đó tôi lập tức chạy ra khỏi công ty, đến bệnh viện gần nhất mua que thử thai rồi chạy về nhà.

Lúc kết quả hiện ra hai vạch tím tôi như đông lại.

Con à con hại chết mẹ rồi

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 6.2

Tôi ngồi bệt xuống đất, mọi thứ xung quanh như ù lên, đầu hơi đau đầu, tôi không mong con đến vào lúc này, càng không phải là với Dịch Chân. Gió lùa vào từ khe cửa sổ hé mở, thổi tung tóc tôi ra đằng sau. Trước mặt là hai vạch đỏ hiện ra rõ rệt. Tôi có nên nói cho Dịch Chân biết không? Mà nói thì sẽ giải quyết được gì chứ hy vọng anh cấp cho một căn nhà bao ăn bao nuôi ư?

Tay tôi hạ xuống sờ vào vòng bụng vẫn phẳng lỳ của mình vừa thấy đau vừa thấy xót. bỏ đứa bé hay không bỏ? tôi cắn chặt môi, nước mắt rơi nhẹ xuống môi mặn chát

"Bỏ thôi!" Tôi hạ quyết tâm. Một người mẹ trẻ như tôi không chồng và nợ chồng chất không nuôi nổi thêm một đứa trẻ.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi liền liên hệ với một bệnh viện sản gần nhất, hẹn lịch đi phá họ nói tôi ngày mai hãy đến siêu âm lại cho chắc sau đó mới quyết định. tôi nói được. 8 giờ sáng mai tôi phẫu thuật.

Tôi hôm đó tôi nằm mơ, tôi rất ít khi mơ nhưng lần này tôi mơ thấy một đứa bé, làn da nó trắng nõn, hai tay nó giơ về phía tôi, khuôn mặt tươi cười mong đợi.

Tôi nhìn nó, tôi đứng bất động, đôi mắt tròn và sâu ấy như hút lấy hồn tôi, tim tôi nghẹn đắng lại.

Tôi thấy có lỗi, tôi thấy thẹn với nó. Nó thấy tôi đứng im thì vội bò đến nhanh hơn, người nó lắc lư vào cái rồi ngã xống đất, đau, rất đau nó khóc. Tôi đứng nhìn nhưng không dám lại gần để đỡ nó lên.

Tôi đứng đó, tim như bị xèo ra thành từng miếng, tình mẫu tử thật kì diệu, tôi thậm chí còn chưa nhìn thấy nó, chưa tiếp xúc với nó mà lại có thể đau lòng nhường này. Cuối cùng tôi vẫn tiếng lại nhẹ nhàng bế bổng nó lên, áp khuôn mặt nộn phắn của nó vào lòng mình, tay kia vuốt dọc sống lưng nó, vỗ nhẹ nhẹ cái mông nó. tim tôi và tim nó áp sát vào nhau nhẹ nhàng đập chung một nhịp, nhẹ nhàng diu dặt nhau.

Bỗng nhiên đứa bé đó tan biến đi mất, Dịch Chân hiện lên trong giấc mơ của tôi, hình ảnh anh là nụ cười nhẹ khi nó muốn tôi đầu quân cho anh - vẫn là nụ cười khiến tôi mê đắm ấy đẹp như hoa nở cũng nhanh tàn như hoa.

Tôi giật mình tỉnh dậy, gối đã ướt mát một mảng, tim vẫn còn đang đập loạn trong lồng ngực những nhịp hỗn loạn. Tôi trấn tĩnh lại một hồi rồi thay quần áo, đúng 8 giờ tôi có mặt tại bệnh viện. Cảm điện thoại trong tay đang không ngừng rung chuông.

"Dạ thưa sếp? Vâng tôi đến ngay đây"

Tôi tắt máy và ngắt luôn nguồn.

"Bát TRường Quân" Tiếng y tá gọi.

"Có tôi"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bò Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 6.3

Tôi bước vào trong, ánh sáng đèn làm mắt tôi lóa, những vật dụng phẫu thuật sắc lạnh dưới ánh đèn trắng. Mùi thuốc nồng nặc bên trong làm tôi buồn nôn. vị bác sĩ bên trong là một vị bác sĩ tuổi trung niên, nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mắt. Bà nhìn tôi không mấy thiện cảm, giọng lạnh nhạt hỏi

"Cô Bát?"

"Vâng đúng là tôi"

Bà chỉ về phía cái giường trắng và bảo tôi nằm xuống, tôi làm theo, cố gắng thả lỏng người nhưng trong lòng cứ bất an thấp thỏm. Cảm tập hồ sơ bệnh án của tôi vị bác sĩ ấy đọc cho tôi nghe những dòng chữ mà tôi như đã thuộc lòng.

"Thai nhi được 3 tuần tuổi...Hừm thời điểm đẹp để bỏ đúng chứ cô gái?"

TRước câu nói ấy tôi không đáp lại, cổ họng khô nóng mỉm cười đáp trả.

"Thôi được rồi, chúng ta tiến hành thôi. Yên tâm đi không hề đau, tôi làm nghề này mười mấy năm rồi, tay nghề rất vững. Làm xong nhớ đi siêu độ cho con cô"

Bà ta bắt đầu lấy đồ nghề ra khử trùng còn tôi thì cời quần ra im lặng nằm trên giường. Trong đầu vẫn vơ câu nói của bà ta... Siêu độ, nhớ siêu độ cho con cô....

Tiếng máy móc chạy bắt đầu vang lên những tiếng đáng sợ như đòi mạng, tôi rùng mình khi thanh kim loại vừa dài vừa lạnh đó tiến vào cơ thể. Tôi khóc, khóc vì tôi sợ hãi, khóc vì sự ích kỉ của bản thân, khóc cho đứa con chưa thành hình người đã bị bà mẹ nhẫn tâm là tôi ruồng bỏ. Con à mẹ xin lỗi nếu có kiếp sau hy vọng con tìm đến mẹ đòi nợ, mẹ sẽ đòi con.

Bên trong cơ thể tôi khẽ nhói đau mấy cái, thanh kim loại khẽ xoay nhẹ một vòng như muốn khoét luôn đi cả trái tim tôi. Và rồi bỗng nhiên nó dừng lại, vị bác sĩ kia rút thanh kim loại ấy ra nhìn tôi, rồi nhìn sang giọt nước mắt của tôi đang chảy dọc bà nói

"Đừng khóc, khóc thì có ích gì? Khi đến đây đã là cô có lỗi với nó, tội lỗi này không được rửa sạch bằng nước mắt của cô, cô hiểu không? Ngâm mồm vào và đừng để tôi nhìn thấy biểu cảm như vậy."

Nghe những lời ấy, nếu là trước đây tôi sẽ sùng cồ lên đòi cãi nhau với người ta một trận nhưng bây giờ tôi chỉ có thể im lặng. Tôi không thể biện giải bất cứ cái gì cho bản thân bởi thực sự là do tôi sai, là lỗi của tôi.

bỗng điện thoại của vị bác sĩ kia rung lên, bà nói tôi đợi rồi ra ngoài nghe điện thoại. Nằm một mình trong căn phòng bật điều hòa lạnh lạnh, tôi ngược mắt nhìn lên trần nhà, tay cô lắng nghe những tiếng động xung quanh để quên đi nỗi đau trong lòng.

Bên ngoài kia, là tiếng nói của các bà mẹ đang mang thai, giống tôi nhưng họ hạnh phúc. Họ nói với nhau về con họ, đứa con chưa chào đời của họ.. Nói với nhau về chuyển động của thai nhi, về những hình ảnh siêu âm đầu tiên.

Mất tôi lại càng nhòe đi bỗng nhiên tôi thấy hối hận, thấy mình mong muốn có đứa con này, cảm thấy mình phải có trách nhiệm với nó.

Nghĩ là làm, tôi ngồi dậy, nơi tử cung bỗng nhiên co thắt vài cái rồi từ đó chảy ra một ít máu.

Nhìn máu đỏ chói mắt trên nền trắng của chiếc giường, tim tôi lạnh ngắt lại, lạc cả giọng gọi lớn

"Mau mau, cứu con tôi. Mau mau cứu nó."

Vị bác sĩ vội chạy vào thấy tôi ngồi dậy, dưới chân là vũng máu đỏ, bà hoảng hốt đè tôi nằm xuống. Nhưng tôi không chịu, tôi hất tay bà ra, miệng lắp bắp

"Cứu nó, mau cứu nó.. Tôi hối lỗi rồi mau cứu nó nhanh"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 6.4

Lúc mở mắt dậy vẫn là một màu trắng, tôi nhìn quanh, có một cô y tá đang chỉnh lại dây chuyền nước cho tôi, thấy tôi tỉnh dậy, cô ta nhẹ cười trấn an tôi rồi nói

"Không sao rồi, con cô vẫn giữ được, có điều sau này phải cẩn thận một chút"

"Thật sao?" Tôi kích động hỏi

"Thật, chỉ cần cô cố gắng điều dưỡng thì mọi thứ đều ổn cả"

Nghe những lời ấy, tôi vô cùng xúc động. Cuối cùng tôi đã bảo vệ được người thân của mình. Ngày ấy, khi mẹ tôi nằm bên giường bệnh vô phương cứu chữa tôi chỉ biết khóc. Khi nghe tin bố tôi mất tôi cũng chỉ biết khóc, mặc dù ông là một người bỏ tôi, phụ bạc mẹ tôi, cặp bồ rất nhiều nhưng ông chưa lần nào quên trách nhiệm với tôi, không có tình thương chỉ có nghĩa vụ.

Vì thế tôi sợ Chân Dịch biết được chuyện tôi mang thai, tôi sợ con tôi lại như tôi luôn bơ vơ cô độc. Anh rồi sẽ có người vợ của riêng mình, sẽ có những đứa con của riêng anh, còn tôi và con...

Tôi không biết nữa, liệu chúng tôi có thể về một nhà với anh không, người đàn ông tuần tú như vậy đâu thể chịu trôi chung với con người như tôi phải

chứ? Còn cả gia đình anh chắc chắn không chấp nhận người con dâu như tôi. Tôi biết anh luôn bị gia đình đè nặng vấn đề môn đăng hộ đối, nhất là khi mẹ anh còn là một người xuất thân từ hào môn thế gia, sẽ không đời nào chấp nhận tôi. Còn về phần con tôi, họ sẽ lấy nó khỏi tay tôi, thà rằng nhận nuôi một đứa cháu hoang chứ không bao giờ để lưu lạc dòng máu họ Chân.

Vậy nên tôi quyết định ra đi, cùng con. Khổ cũng được, đói cũng được, miễn là tôi có con ở bên.

Tìm kiếm với từ khoá: 1 thành viên đã gởi lời cảm ơn Trầm Lạc Mộng về bài viết trên: Cloudy Donna TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! 14 phút trước Trầm Lạc Mộng Học sinh mới Ngày tham gia: 28.11.2016, 23:14

Bài viết: 8

Được thanks: 17 lần

Điểm: 10.88

Re: [Hiện đại] Ôm con bỏ trốn - Trầm Lạc Mộng - Điểm: 11 "Bất Hối Bất Dư Khả"

Tôi khẽ lay hai đứa nhóc đang ôm nhau ngủ trên chiếc giường cũ.

Năm năm... Đã năm năm trôi qua kể từ khi tôi quyết định nghỉ việc, cắt đứt quan hệ với Dịch Chân. Một thân một mình mang thai, sinh nở rồi nuôi chúng nó lớn đến từng ngày... Nhiều lúc tôi chỉ muốn tìm đến anh và nói... Mẹ kiếp một lần hai đứa bà đây suýt chết đói có biết không?

Năm năm ấy, tôi tiết kiệm, thắt chặt chi tiêu chưa một lần dám mua quần áo mới, tôi bán ngôi nhà của mình, mua một căn hộ khác, diện tích nhỏ hơn, sập sệ hơn, cũ hơn để có đủ tiền dành giùm cho con. Ngày tôi lên bàn mổ, tên người đảm bảo cũng là tự mình kí, tự mình chăm con nhỏ, sau đó kiếm việc làm lặt vặt như thu ngân, bung bê, đại khái cũng đủ sống qua ngày. Tôi sinh được hai đứa trẻ một trai một gái, con gái tên Bất Hối con trai tên Bất Dư Khả... Thật bất hạnh làm sao chúng nó giống y hệt Dịch Chân làm tôi nhiều lúc cảm giác mình là người đi thuê.

Bất Dư Khả và Bất Hối hai thiên thần của tôi năm nay được bốn tuổi, rất xinh đẹp, thông minh cũng rất thương tôi. Như thế tôi đã vô cùng mãn nguyện rồi.

"Mẹ à... Chỉ thêm một lúc thôi mà"

Bất Hối cau mày không chịu dậy, mặt càng vui sâu vào trong chăn thì bị Dư Khả bên cạnh kéo dậy, hai tay nó vỗ vỗ vào đôi má phúng phính của em gái.

"Dậy thôi, muộn học rồi"

Nhìn Dư Khả như thế tôi bỗng bật cười.. Tên tiểu quỷ lúc nào cũng tỏ ra người lớn.

"Anh con nói đúng đấy, dậy thôi hôm nay mẹ nấu cháo đấy"

Nhắc đến từ cháo, mặt hai đứa nhăn lại tỏ vẻ chán ghét... Thôi được rồi thực sự thì tôi nấu không được ngon lắm nhưng là đã nấu rồi thì phải ăn thôi.

"Về mặt gì thế? Mau xuống ăn"

Tôi giả vờ nổi cáu. Hai anh em nó khẽ liếc nhau rồi ngán ngẩm bước xuống giường. Tôi lấy đồng phục bên cạnh định thay cho bọn nhỏ nhưng chúng không chịu còn nói nó lớn rồi không thể thay trước mặt người khác rồi dẫn tôi ra khỏi phòng. Đứng trước cửa phòng đóng chặt, gân xanh trên trán tôi hiện đầy. Bọn nhóc này lại bày trò gì nữa đây, đây đâu phải lần đầu chúng nó giở trò.

Nhớ lại có lần hai đứa nhóc không muốn đi học thế là hai anh em rủ nhau trốn ra khỏi trường mẫu giáo. Lúc nhận được điện thoại của cô trông trẻ nói rằng không tìm thấy bọn trẻ đâu tôi giật thót tim, thậm chí suýt chút nữa đã gọi cảnh sát. Cuối cùng lại thấy hai nhóc đi xem người ta câu cá ở hồ, tôi tức lắm lôi cổ chúng về định đánh cho một trận nhưng chúng khóc lóc xin lỗi làm đủ trò thậm chí còn nịnh nọt gọi tôi là nữ thần xinh đẹp, tôi đau lòng lại không xuống tay được nữa. Về sau gắng hỏi hai chúng nó trốn ra như thế nào chúng mới kể.

Hôm ấy giờ ngủ trưa mỗi đứa chọn một góc khuất để nằm ngủ, mua chuối bạn cùng lớp bằng cây kẹo mút, khi cô giáo dắt bạn cùng lớp đi vệ sinh thì lập tức ngồi bật dậy trèo ra khỏi hàng rào nhựa của lớp sau đó ra khỏi trường bằng cái lỗ chó nào đó mà chúng nó tìm ra. Bất Hối còn vô cùng tự hào nói rằng có một tên xấu dụ dỗ chúng đi ăn kẹo nhưng bọn chúng đã từ chối và đòi tôi khen thưởng chúng nó vì đã biết cảnh giác với người lạ

Lại có một lần chúng nó thấy nhà hàng xóm đang quét sơn cũng lần la sang đòi xin một ít sơn màu, khỏi phải nói chúng nó không sơn tường mà là sơn vào đồ vật trong nhà để đánh dấu, của anh màu đỏ của em màu hồng. Khấp từ tivi tủ lạnh đồ điện đều bị bôi xanh đỏ, tôi còn thấy mấy vết sơn trên trần nhà, còn hai đứa thì người đầy sơn đến tận vài tuần sau mới hết.

Càng nghĩ tôi càng run rẩy sợ hãi... Hai đứa trẻ nhà mình.

"Mẹ, tụi con xong rồi"

Cửa phòng mở ra, tôi gần như méo xệch mồm

Bất Hối của tôi đang mặc đồ của Dư Khả còn Dư Khả lại mặc đồ của Bất Hối.

"Hai con làm cái trò gì thế hả?" Tôi gầm lên.

Hai đứa tuy là song sinh nhưng tôi là mẹ sao không nhận ra sự thay đổi được, ánh mắt của Dư Khả xéch và sắc còn Bất Hối lại ôn hoà tình nghịch.

"Là ai bày trò? Nói là ai?"

"Là em ấy"

"Là anh ấy"

Hai đứa cùng chối.

Tôi "....."

Cuối cùng tôi cũng vất vả đưa được chúng đến nhà trẻ sau đó vội vã thay đồ đi làm.

Hiện tại tôi đang làm việc cho một công ty mỹ phẩm khá có tiếng trên thị trường, không phải người đại diện mà là đứng trông hàng, chào kéo khách, công việc cũng nhàn hạ nhưng sau khi sinh hai đứa nhóc tôi hay bị sưng khớp do thiếu canxi, công việc này đứng cả ngày lại còn phải là dáng đứng thẳng chuyên nghiệp khiến mỗi tối về chân tôi lại đau rất dữ.

Đang mãi vắn vơ suy nghĩ thì có người bước tới, tôi quay sang mỉm cười nhẹ nhàng rồi bắt đầu giới thiệu sản phẩm.

"Đây là loại mỹ phẩm mới ở bên công ty chúng tôi, cushion the totoymiley với sự kết hợp của kem lót, kem nền và..."

Không đợi tôi nói hết người phụ nữ đó đã khó chịu đi qua tôi, xem xét các loại mỹ phẩm khác. Tôi cũng cười cho qua, thấy cô ta cầm trên tay một loại kem dưỡng da tôi nhanh miệng

"Thưa chị đây là loại kem dưỡng chiết suất 100% tự..."

"Im đi, cô nói nhiều quá"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 6.5

Tôi cau mày nhìn người con gái bên cạnh mình, cô ta cao ráo xinh đẹp, bờ mi cong cong môi đỏ mọng rất hấp dẫn. Quần áo vô cùng thời thượng, toàn đồ hiệu và đắt tiền vô cùng. Nhìn lại bản thân đang mặc bộ đồ nhân viên rạp khuôn cứng nhắc tôi cười xoà.

Không sao đâu phải lần đầu tiên tôi bị như thế, cứ im lặng thôi là được, tôi ra hiệu với bạn đồng nghiệp, ý nói đây là khách hàng khó tính phải biết cân nhắc, cô bạn khẽ gật rồi tránh đi.

Vị khách hàng đó liếc qua tôi, thấy tôi vẫn cười tươi thì nhếch miệng

"Đúng là cái nghề nhục nhả"

Tôi chỉ mỉm cười đáp lại nhưng trong lòng đang không ngừng đem khuôn mặt xinh đẹp kia đâm mấy cái... Sur cha nhà cô, bà không nói gì nên được ả à?

"Ái da..."

Cô ta bỗng dùng tay hất một lọ dưỡng bằng thủy tinh xuống, thủy tinh chạm đất vang lên một tiếng giòn tan, lớp kem mịn bắn lên gấu váy đen của tôi, có mảnh bay ra cửa nhẹ qua chân tôi khiến máu bắt đầu ứa ra.

Tôi lúc này thực sự rất khó chịu, nhưng vẫn biết giữ một cái đầu lạnh tỉnh táo nói

"Phiền quý khách cẩn thận lọ kem vừa rồi rất đáng tiền, mong quý khách bồi thường"

"Bồi thường? Tôi không bồi thường đấy thì sao?"

Không bồi thường??? Cha mẹ cô sinh ra cô không có não à? Không bồi thường mẹ nó... Thái độ gì đây

"Đây là quy tắc của chúng tôi"

Tôi nhấn mạnh.

Cô à thấy thái độ tôi cương quyết, bắt đầu nổi nóng, lục trong túi xách lấy ví tiền ra, rút một ít tiền lẻ ném vào mặt tôi giọng miệt thị

"Tôi thấy nhân hàng của các cô chỉ đáng giá vài xu lẻ này thôi"

Nói xong định quay đi, tôi nhanh tay bắt lấy cổ tay cô ảo giữ lại, ả vùng ra tôi càng nắm chặt hơn, tôi hí mắt nhìn cô ta bật cười

"Lúc đầu tôi còn nghĩ cô là người có học, đáng để chúng tôi phục vụ nhưng bây giờ cô nhìn xem hành động của cô có khác gì người điên không? Làm vỡ đồ xong còn không bồi thường?"

Tôi tiến lên thêm bước nữa, ánh mắt lạnh băng chiếu lên người cô ta. Gì chứ? Nếu đã không phải khách hàng đừng hòng tôi nhin một phân.

"Thì ở lại làm quét dọn đi, quý cô"

"Cô...cô"

Hai mắt cô ta trợn trừng nhìn tôi như sắp sửa biến thành con quái vật muốn ăn thịt tôi vậy. Được lắm lâu rồi không đánh nhau hôm nay thư giãn gân cốt một tẹo cũng được.

Đúng lúc tôi định xô ngã cô ta thì nghe thấy tiếng giám đốc điều hành quát to

"Bất Trùng Quân cô chán sống rồi hả? Thả Giang tiểu thư ra"

Giang tiểu thư? Giang Trình Giáo? Tôi cau mày thả tay ra, tay tôi vừa hạ xuống, tay ả lại vung lên.

"Chát"

Tiếng da thịt bị đánh vang lên, bên má trái của tôi đau rất, trong miệng có vị ngọt ngào của máu, nhưng tôi vẫn đứng im không nhúc nhích. Cho đến khi giám đốc điều hành chạy tới kéo tôi ra, gãi béo đùi người tôi xuống đất quát

"Đồ tiện nhân đồ tiện nhân bi ổi"

Tôi cười tiện nhân? Lúc lao gạ gẫm tôi làm tình nhân gãi có nói thế không? Hết lần này lần khác đi qua lên sờ mông tôi gãi có nói thế không?

Tôi ngược mắt lên, con người sáng rực nhìn chăm chú vào đôi mắt bé tí hí của hấn, tôi muốn vùng lên cho hấn và ả kia mấy cái bạt tai nhưng nghĩ đến con cái tôi lại thôi, tôi mà bị đuổi việc thì chúng nó biết lấy gì mà sống đây?

"Thật xin lỗi"

Tôi nói.

"Xin lỗi? Xin lỗi là xong sao?"

Ả ta buống bình cong môi nói, đôi mắt hạnh đào nhẹ nhàng như đang nghĩ ra chủ đích nào đó

"Tôi không phải là người dễ dàng tha thứ! Chỗ kem bị rơi kia, cô ăn hết thì chúng ta coi như hoà"

Hai tay tôi nắm chặt lại khi nghe những lời cô ta nói. Thật biết dạy dỗ, một tiểu thư mà lại ngang ngược như thế không sợ làm xấu mặt bố mẹ sao?

Thấy tôi ngồi im không nhúc nhích, gãi giám đốc dùng mũi giấy đá đá vào người tôi ý tứ mau làm cho lẹ.

Xung quanh không biết bao nhiêu người xúm lại, xì xào bàn tán, họ nhìn tôi, thương cảm có đấy nhưng không ai lên tiếng. Xã hội mà họ đâu rảnh giúp đỡ những người yếu thế, họ còn đang mải nịnh nọt, ôm chân những con rùa vàng.

Tôi cười, lúc đầu là cười thâm sau đó tiếng cười to dần, tôi đứng thẳng dậy, mắt quét một đường qua tất cả những con người đang đứng ở đây, tôi nói

"Được tôi ăn, mọi người nhìn nhé. Vì sản phẩm là từ thiên nhiên cho nên ngay cả ăn cũng được"

Nói xong thực sự cúi người xuống, dùng tay vét hết kem dưới đất lên nhưng tôi không ăn, tôi đập thẳng chỗ kem đó vào mặt cô ả.

Lực đập mạnh cùng bất ngờ của tôi khiến ả ngã xuống đất, dòng máu đỏ tươi từ mũi chảy ra, khuôn mặt trang điểm tí mĩ lấm lém vết kem trông hết sức thảm hại.

Giám đốc bên cạnh sững sờ không tin nổi nhìn tôi quên luôn cả việc đỡ cô ta dậy.

"Giang tiểu thư cô cứ từ từ mà thưởng thức đi nhé"

"Giám đốc à" Tôi nhếch miệng" Tôi nghỉ việc"

Nói xong tôi quay người đi thẳng, lách qua đám đông đang xúm lại, tôi hít sâu một hơi... Thật sáng khoái

Nhưng tôi chưa đi được bao lâu, đằng sau liền có người đuổi theo, tôi quay ra thì phát hiện đó vẫn là Giang tiểu thư. Tôi cười khổ hôm nay đúng là không đánh một trận không được rồi.

Hai con người lao vào nhau, giạt tóc túm áo đập đá đủ cả, thật sự rất mất mặt nhất là tôi còn là người mẹ có hai con rồi.

Người xung quanh nhanh chóng gọi cảnh sát, áp tải hai chúng tôi vào đồn.

Ngồi trong phòng thẩm tra tôi thấp thỏm, tôi không có người bảo lãnh phải làm sao bây giờ? Ai sẽ đi đón Bất Hối và Khả Dư?

Giang tiểu thư ngồi bên cạnh, tóc tai xộc xệch, trên mặt là vết kem và vết máu đã khô, tôi thầm cười, chắc là hồng mắt phần đòn mũi rồi.

Bỗng nhiên cửa mở ra, người bảo lãnh của Giang tiểu thư đã tới cũng chính là sếp cũ của tôi Dịch Chân

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bó Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tái Ngộ Người Cũ

Người ta nói tình cũ không rủ cũng tới... Thật là trùng hợp quá đi..

Tôi cúi đầu xuống, để cho mái tóc dài che đi hai bên mặt, tôi không muốn Chân Dịch nhận ra mình ít nhất là trong hoàn cảnh này, thật không thể ngờ, đi ra đường gây chuyện một lát đã gặp ngay tình cảnh này... Thật đáng chết

"Anh Chân anh đến rồi. Thật may mắn nếu không em cũng không biết phải làm sao"

Giọng Giang tiểu thư nũng nịu, lộ rõ vẻ hoang mang sợ hãi, đôi mắt còn không ngừng hướng về tôi.

Tôi cười thầm trong lòng không ngừng nhại theo giọng điệu của ả... Anh Chân Anh Chân hừ tôi với hần quen nhau 3 năm cũng không nỡ ra những lời ghê tởm như vậy.

Viên cảnh sát đứng dậy, tay duỗi ra bắt lấy tay Chân Dịch, cuộc giao tiếp đàn ông xảy ra ngay trên cái đầu đang cúi xuống góc với cổ của tôi. Lúc tay Chân Dịch lướt qua, tôi lại ngửi được hương vị của năm năm về trước - hương vị nhẹ nhàng rất an bình.

"Xin chào tôi là người bảo lãnh của cô Trình"

"Xin chào tôi là người bảo lãnh của Bất Trường Quân"

Vài năm về trước anh cũng từng nói như vậy. Khi tôi va chạm xe cộ với người ta bị bắt vào đồn anh cũng đến và nói như thế nhưng bây giờ người anh bảo vệ là kẻ đã ấu dâm với tôi.

"Xin chào anh, người dân đã báo với chúng tôi về sự việc cô Trình cùng với cô đây gây mất trật tự an toàn tại khu vực công cộng..."

"À phải rồi, tôi và Trình tiểu thư chỉ là khách tham quan du lịch chiều nay đã bay về thành phố A rồi mong anh giải quyết nhanh hộ chúng tôi"

Im lặng nghe cuộc đối thoại tôi bất chợt mới nhận ra... Đúng rồi nha sau khi bỏ đi tôi đã rời thành phố A về sống tại khi vực ngoại ô hẻo lánh... Hoá ra Chân Dịch ở đây là do đưa người đẹp đi chơi.

"Cô Bất... Mời cô trình bày đối chiếu với cô Trình"

Viên cảnh sát nói.

Tôi vẫn im lặng cúi đầu, giả giọng khàn khàn

"Oh... Nãy anh kia mở cửa làm tôi bị trúng gió giờ không ngẩng lên được xin phép cán bộ cho tôi cúi đầu trình bày"

Bỗng nhiên có tiếng cười nhạo báng phát ra ngay trên đầu tôi, khỏi cần ngẩng lên cũng biết giọng cười ẻo ẻo đó là của ai. Hai tay tôi siết chặt lại, răng nghiến tềo tềo, được lắm bà đây nhin bà đây nhin.

"Tôi là nhân viên của công ty mỹ phẩm X ngày hôm nay"

Tôi đang nói bỗng nhiên viên cảnh sát cắt đứt lời tôi:

"Thôi khỏi trình bày, người bảo lãnh của cô đâu?"

"Tôi.... Tôi không có"

Tôi gấp ngừng nói.

"Vậy tốt nhất là cô chịu khó ở lại đây mấy hôm đi còn Giang tiểu thư là Chân tiên sinh hai người có thể đi"

Đang cúi đầu, tôi bỗng ngẩng phát lên nhìn viên cảnh sát mặc thường phục, ăn bằng tiền của dân, mặc bằng tiền của dân sau đó bây giờ lại như thế này đây.

"Tôi không thể ở lại" Giọng tôi hơi lên cao.

Lúc này đây, ánh mắt tôi hơi lướt qua Chân Dịch, tôi vẫn là muốn biết anh có nhận ra tôi không, anh sẽ có thái độ như thế nào. Nhưng tôi lại quên mất anh là con người bình tĩnh, làm sao có thể diễn một màn nhận người quen cũ trước mặt người mới.

Ánh mắt anh phẳng lặng, không một gợn sóng, nó trầm tĩnh nhìn vào tôi như nhìn một người xa lạ, như chưa từng có ba năm quen biết, chưa từng có một đêm ân ái, chưa từng À không anh không biết tôi còn đang nuôi hai đứa con của anh.

Nhìn cánh tay của Chân Dịch đang bị Giang Trình Đào ôm chặt trong lòng, tôi thấy hơi hụt hẫng, sau này họ về chung một nhà, có những đứa con riêng, bọn trẻ đó được sống trong nhung lụa còn con của tôi? Cũng phải bây giờ tôi còn trách được ai, ngày đó là do tôi, là do tôi.

Như bây giờ cũng tốt, tôi không nhận thức anh, anh cũng không nhận thức nhau, hết như chưa từng quen, bỏ qua những kỉ niệm và tự mình bước tiếp.

"Tôi xin lỗi nhưng thật ra tôi không thể ở lại"

Tôi cúi đầu xuống giọng lí nhí.

"Thế này đi" Chân Dịch bỗng nhiên lên tiếng

"Chuyện hôm nay tôi chịu trách nhiệm hết, đóng tiền phạt cho cả hai bị tiểu thư đây được không?"

Vị tiểu thư, tôi cười anh lại gọi tôi như thế, không phải Ngốc không phải cái giọng hét lên Bất Trùng Quan đây bắt lực mà thật bình thản xa cách.

Cuối cùng, chúng tôi cũng được ra khỏi đồn cảnh sát sau khi Chân Dịch đóng tiền phạt, tôi không chủ động đòi trả tiền, tôi im lặng coi như nó là một phần nhỏ anh chu cấp cho con tôi. Không phải tôi không muốn trả mà là do tôi không muốn dây dưa nhiều, dù sao chiều nay anh cũng bay về thành phố A.

"Chuyện lần này thật cảm ơn"

Tôi quay sang anh nói, giọng nhẹ nhàng êm êm không tìm ra nửa điểm cảm kích.

"Không có gì"

Anh đáp lại.

Tôi cười rồi nói mình phải đi gấp, anh cũng không nói nhiều xã giao chào tạm biệt sau đó khoác vai Giang Trình Đào mở cửa xe cho ả, rồi phóng xe đi mất.

Tôi cũng quay người đi luôn, tiếng gậy cao gót lộp cộp trên đường nghe thật cô quạnh, tôi tự hỏi bản thân vì sao hôm nay thấy anh như vậy tôi lại buồn, nghĩ mãi không ra tôi cũng mặc kệ. Bỗng nhiên điện thoại rung báo có tin nhắn. Tôi mở ra, là tin nhắn từ phòng nhân sự nói tôi nghỉ việc bắt chợt, lương tháng này không được nhận nữa, chúc tôi tìm được công việc mới kèm theo cái icon ":)" trông vô cùng đáng ghét.

Tôi bực dọc rửa thảm mẹ nó lại là dính phải tên nhà anh Chân Dịch thôi, chọn đàn bà cũng cao tay quá cơ chọn đúng một con mụ điên phá hỏng việc của người ta.

Đi bộ thật lâu thật lâu mới đến nhà trẻ, hơi muộn nhưng cũng không sao, bọn tè chả bao giờ muộn về sớm, bởi tầm giờ này các hàng quán bên đường bắt đầu lên đèn, các quán ăn đêm mở cửa. Sự nhộn nhịp mới thực sự bắt đầu.

Tôi một tay dắt con gái một tay dắt con trai, chúng vờn cánh tay nhỏ bé lên nắm lấy tay tôi, bàn tay bé lợt thỏm trong tay tôi truyền đến những hơi ấm

mỏng manh.

Bất Hối bỗng nhiên lắc lắc tay tôi, con bé chỉ vào một hàng kẹo bông bên đường, ánh mắt hướng lên nhìn tôi chớp chớp chờ mong. Dư Khả thấy em gái như vậy, cái giọng non nớt giả vờ người lớn nói:

"Mẹ mua cho em ấy đi, em ấy đã đòi suốt mất hôm rồi đấy ạ. Không cần mua cho con mẹ dành tiền mà mua cho em hai cái"

Nghe câu nói của Dư Khả tôi vừa thấy xót vừa buồn cười, tôi từ khi nào trở nên ki bo trong mắt bọn nhỏ vậy?

Lấy tay xoa tung mái tóc của Dư Khả tôi cười xoà:

"Được rồi được rồi các con mỗi người một cái được chưa?"

Tôi dắt hai đứa vào quán bán kẹo bông nhiều màu sắc bên đường, mùi đường mật ngọt lịm khiến bọn trẻ con ngất ngây, Bất Hối cong cong khoé miệng

"Mẹ.... Mẹ là tốt nhất"

Tôi cười tay vuốt lên mái tóc dài chạm hông của con bé, hôm nay con bé lại dùng kẹp tóc hình quả dâu nữa rồi. Trái dâu đỏ đỏ hồng hồng trên nền tóc hơi nâu trông thật đáng yêu.

Các con của tôi, tôi tự nuôi dạy chúng thành người được, chúng không cần người đàn nào gọi là bố. Từ lúc chúng hiểu chuyện, chạy về nhà hỏi tôi mẹ, bố con đâu? Sao con không có bố. Nói thật lúc đầu tôi thấy hơi hoảng sợ, tôi sợ con mình tự ti, thiệt thòi nhưng tôi vẫn quyết định nói ra sự thật với chúng. Thật không ngờ lúc đấy chúng lại hiểu chuyện như vậy, chỉ ôm tôi rồi nói con chỉ cần mẹ. Nghe câu ấy, tôi như được tiếp thêm sức mạnh, bao khổ cực trong tôi đều hoá thành con số không tròn trĩnh. Phải rồi chúng có tôi tôi có chúng, cuộc đời còn gì đáng sợ nữa sao?

"Của chị"

Người bán hàng nói, tay cầm hai cái kẹo bông màu hồng giơ ra cho tôi, hai đứa nhóc ở hai bên đã nhảy lên lấy mỗi người một cái, trong mắt chúng là ánh sáng lung linh thấy rõ, miệng cười tươi rồi cắn vào lớp bông trông như mây.

Tôi cúi đầu lục tìm tiền lẻ trong ví, đưa cho người chủ của hàng nói cảm ơn sau đó dắt hai đứa nhóc về nhà.

Về đến nơi, tôi nhắc nhở bọn chúng qua loa việc đánh răng đi ngủ sau đó leo lên giường mình ngủ trước, nói là ngủ nhưng thật ra tôi không tài nào nhắm mắt nổi. Thất nghiệp rồi, tài khoản dự trữ cũng chả còn bao nhiêu, bây giờ phải làm sao đây? Bất Hối và Dư Khả cũng sắp đến hạn đóng tiền học rồi, còn điện nước chỉ phí sinh hoạt nữa. Ai... Rồi cuộc tôi phải làm như thế nào?

Ba chữ Mạnh Tường Nhiên bỗng hiện lên trong đầu tôi nhưng lại mau chóng bị dập tắt, tôi không thể nhờ anh ta giúp được nữa, anh ta đã giúp tôi nhiều rồi.

5 năm trước, biết tôi có thai Tường Nhiên đòi kết hôn, tôi từ chối, đó không phải con của anh tôi không thể đổ thừa cho anh được, bị tôi từ chối anh cũng không có thái độ gì khác chỉ âm thầm giúp tôi trả nợ. Tôi biết được vừa giận vừa tủi, tôi đòi cắt đứt quan hệ với anh lúc ấy trong suy nghĩ của tôi, là anh đang bỏ tôi đang ra về nhưng bây giờ nghĩ lại tất cả đều do tôi quá đáng

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bó Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Mạnh Tường Nhiên

Hồi còn bé, gia đình tôi là một gia đình giàu có tiêu biểu, những người có tiền sống với những người có tiền. Nhà chúng tôi là một căn biệt thự cao cấp trong một khu biệt thự, nhà tôi số 53 còn nhà họ Mạnh số 54 tuy chỉ là cách nhau một số nhưng từ cổng nhà tôi đến cổng nhà Mạnh Tường Nhiên cũng đến 50 bước chân, thiếu gia nhà họ Mạnh khi đấy đích thị là một cậu anh trai đáng ngưỡng mộ trong mắt lũ con gái nhưng đối với tôi Mạnh thiếu chính là một cái đuôi phiền toái.

Cậu ta ngày nào cũng sang nhà tôi ăn tối, ăn hết chân gà mà tôi yêu thích nhất, còn mẹ tôi bố tôi mỗi lần cậu ta sang lại vô cùng hào hứng, thật sự coi Mạnh Tường Nhiên thành con trai cưng của mình chỉ riêng tôi ở trong nhà là thấy khó chịu vùng vằng với cậu ta. Nhưng tôi càng làm thế Mạnh thiếu càng cười, cậu ta cười đến chói mắt, xoa đầu tôi như động vật nhỏ.

Lớn hơn một chút, tôi và cậu ta đi học chung một trường với nhau, ngày nắng cũng như ngày mưa, chỉ cần tôi vừa mở mắt dậy đã thấy cậu ta đứng ở bên giường nhìn tôi, đôi mắt tròn to đen láy ánh lên những tia dịu dàng còn tôi đầu tóc xộc xệch mặt méo mó mắt híp lại nhìn cậu ta, thậm chí trong mấy năm đầu tiểu học tôi mặc quần chip gì cậu ta cũng biết.

Cậu ta cứ theo tôi cho đến tận khi tôi đi du học, cậu cũng sang nước ngoài.

Bây giờ nghĩ lại, ngày ấy Mạnh Tường Nhiên là người quan tâm tôi nhất, hơn cả bố mẹ, hơn cả bạn bè, tôi luôn được anh yêu chiều nên coi đó là điều đương nhiên. Nên tôi câu giận với anh, khi biết anh trả nợ hộ mình, tôi xông đến nhà anh, cái bụng năm tháng rất vất vả đi lại nhưng tôi đã đi bộ đến nhà anh, đến nhà anh để mắng mỏ anh, tôi nói

"Mạnh Tường Nhiên, anh theo tôi mười mấy năm chưa đủ sao? Từng ấy năm anh vẫn còn muốn tiếp tục như vậy sao?"

"Cút cho khuất mắt tôi, tôi không cần anh thương hại nữa! Bố mẹ tôi mất rồi, gia tài của tôi mất rồi, chúng ta không còn là những đứa trẻ khi xưa nữa, đừng tỏ vẻ anh và tôi thân thiết"

Nhiều khi trong năm năm một thân một mình, tôi nghĩ lại, hoá ra lúc ấy là tôi tự ti, tôi tự ti vì bản thân không còn là tiểu thư khuê các, tự ti vì mình trở nên rề rạt còn anh, anh vẫn toả sáng, tôi ghen tị với ánh sáng ấy. Tôi đã làm gì sai sao mà phải chịu cảnh như ngày hôm nay? Còn anh và Chân Dịch rốt cuộc là vì sao vẫn đứng trên đầu người khác?

Suốt năm năm nay, tuy không nói ra nhưng tôi vẫn biết Mạnh Tường Nhiên vẫn luôn theo dõi tôi, giúp đỡ tôi theo cái cách lặng lẽ mà anh luôn làm. Không phải tôi không hiểu, không biết tình cảm của anh nhưng tôi không thể đáp lại, tôi không xứng. Không xứng với Mạnh Tường Nhiên, không xứng với Chân Dịch không xứng làm mẹ của các con tôi, một người mẹ khi con đói không thể mua nổi cho con một hộp sữa, một người mẹ phải chạy vạy khắp nơi mới có tiền cho con ăn học.

"Mẹ...."

Tiếng Dư Khả khẽ gọi ngoài cửa kéo tâm hồn dần bay lơ lửng của tôi lại, tôi vội cười rồi quay ra

"Sao thế nhóc?"

"Bất Hối... Bất Hối em í... Em í"

Không nói được hết câu, Dư Khả đã nước mắt lưng tròng, tôi hoảng sợ ngồi dậy, chạy qua người Dư Khả đang đứng trước cửa xông vào phòng bọn nhóc.

Bất Hối của tôi đang nằm im trên giường, hai mắt mở lớn, ngón tay không ngừng co duỗi, mặt con bé xanh tái lại, miệng chỉ phát ra được vài tiếng ư ư nhẹ.

Mất tôi tôi lại, vội vàng chạy vào xoa bóp chân tay cho con bé, lấy lọ dầu nóng lúc nào cũng đặt trên đầu giường xoa mạnh lên ngực và lưng nó. Tay tôi bóp chặt tay con bé khiến tay nó nổi những vết xanh đỏ, nước mắt tôi rơi trên người nó:

"Bất Hối không sao không sao, mẹ đây mẹ đây...."

Con bé không hề phản ứng lại, cơ thể nó ngày càng lạnh hơn, sự co giật cũng tăng lên và nó bắt đầu khóc, tiếng khóc ấy ni non, nhỏ bé nhưng lại chẳng khác nào từng mũi tên lạnh xuyên thẳng qua tim tôi.

Dư Khả chạy vào, đứng im đằng sau tôi, trên tay cầm điện thoại gọi cho cấp cứu, thằng bé đứng im nhìn tôi bóp loạn trên người em gái nó, đứng im nhìn em gái nó giật từng cơn, nghe từng tiếng em gái nó khóc vì đau đớn.

Tôi bỗng cảm thấy bản thân mình bất lực, nhưng tôi vẫn cố gắng xoa thật mạnh tay, ấn vào những huyệt vị của con bé.

"Mẹ... Con đau quá"

Bất Hối bỗng nhiên hét lên.

"Không sao, không sao"

Tôi vội nói.

"Mẹ... Con đau quá..."

"Mẹ biết nhưng Bất Hối của mẹ là mạnh mẽ nhất đúng không?"

Tôi ngen lờ nhìn vào đôi mắt đã dại đi của con bé. Con bé... Con bé không giống người bình thường, nó không phải là một con người hoàn thiện, tôi không cho nó được một thân xác hoàn thiện. Bất Hối của tôi... Thường xuyên bị lên cơn động kinh, sự việc bắt đầu từ một lần lúc 2 tuổi, nó bị sốt lên tới 41 độ, tôi lúc ấy tưởng rằng mình đã mất con nhưng Bất Hối mạnh mẽ của tôi đã sống, duy chỉ có... Chỉ có để lại biến chứng này... Nó theo con bé cả đời, bất chợt đến bất chợt đi khiến cho con bé đau đớn. Tôi luôn tâm niệm là do nháy đó, tôi đi phá thai mới khiến nó bị như vậy. Tôi thực sự chỉ muốn đem hết bệnh tật trên người nó sang cơ thể mình, để tôi không phải nhìn thấy cô con gái bé bỏng của mình phải quằn quại như thế, để tôi không phải xoa bóp cho nó trong sự sợ hãi

Bỗng nhiên, từ đằng sau tôi một dáng người cao cao tiến lại, bế thốc Bất Hối lên, tôi nhìn thấy cảnh ấy thì rờ lên như một con thú dữ, tôi quay lại, cào vào bóng người kia một cái.

Mất tôi long lên sòng sọc, móng tay dài cào một đường sâu ngang cái cổ đang để hở của người kia.

Mạnh Tường Nhiên... Nhìn kĩ người đi tới, tôi có chút ngỡ ngàng nhưng sau đó vội vàng giành lại Bất Hối... Không được, ai cũng không lấy con bé đi được, tôi phải bóp cho con bé, tôi phải bóp cho con bé...

Anh thấy tôi điên cuồng như vậy, tay xoa loạn trên người Bất Hối vội giằng tôi ra quá lớn

"Em điên hả? Đưa nó đến bệnh viện!"

"Bệnh viện? Anh có biết họ làm gì con bé không?"

Tôi quát lại.

Nếu đến được bệnh viện tôi đã đưa nó vào lâu rồi, bệnh viện người ta xử lý những ca co giật như Bất Hối chỉ là cố định nó vào giường sau đó để nó tự ngắt cơn co giật... Không thuốc men, không giúp đỡ chỉ là để cơn co giật nhỏ của tôi như thế, lạnh lẽo, đau đớn, cô đơn.

Tôi tiếp tục bóp tay cho con bé, cuối cùng người nó cũng ảm lại, sau đó cơn co giật cũng ngưng, con bé run rẩy ngồi dậy, ôm lấy cổ tôi khóc lớn, tôi vuốt vuốt tấm lưng con bé dỗ dành nó.

Đến khi con bé ngủ say tôi mới đặt nó xuống giường, đắp chăn cẩn thận.

Lúc này tôi mới nhìn hai người con trai trong phòng, một lớn một nhỏ. Tôi khẽ nói:

"Dư Khả vào giường ngủ đi còn anh ra ngoài này nói chuyện với em một chút"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chân Dịch Không Biết

Mạnh Tường Nhiên im lặng, cái bóng người cao cao cúi xuống đi theo đằng sau tôi, vì lo lắng cho Bất Hối lại lên cơn tôi kéo anh qua ngay phòng khách để nói chuyện. Tôi ra hiệu về cái ghế có đệm xanh ý bảo anh ngồi xuống, cái ghế hơi nhỏ so với anh nhưng chịu thôi tôi không còn cái khác.

Tôi cũng ngồi xuống đối diện anh, hai người nhìn nhau một lúc, mắt tôi chiếu thẳng vào mắt anh, cơn mắt anh an tĩnh, dịu dàng nhưng cũng vô cùng cương trực, rắn rỏi. Trong giây lát tôi cứ ngỡ mình vừa xoay ngược thời gian trở về ngày còn bé, trở về hồi ức giữa tôi và anh. Cuộc nói chuyện không trả không bảnh, tôi mở lời trước:

"Là Dư Khả gọi cho anh? Tại sao lại như thế?"

Anh nghe xong khẽ thở dài một tiếng nhưng cũng không trốn tránh tôi

"Là lỗi do anh, em đừng mắng thẳng bẻ, anh và nó quen nhau được 2 năm rồi, là anh chủ động tiếp xúc"

Hai năm? Anh theo dõi tôi lâu như vậy rồi sao? Thật là người đàn ông đáng ghét, anh cứ làm tôi có cảm giác mình mắc nợ anh nhiều lắm thậm chí cả đời này tôi cũng không trả nổi. Tôi không trả nổi tuổi thanh xuân cho anh, tôi cũng không trả nổi tình yêu của anh.

"Anh Tường... Anh đừng như thế nữa"

Tôi thở dài nói.

"Anh như thế nào cơ? Anh lo cho em muốn chăm sóc cho em là sai sao? Em có bao giờ hiểu cho người khác không? Em chỉ áp đặt cái suy nghĩ ích kỉ lên người người khác mà thôi!"

Anh quát lớn, tiếng quát ấy như đập vào lá chắn phòng thủ cuối cùng của tôi, phải anh nói đúng tôi là kẻ ích kỉ.

Tôi im lặng không nói được lời nào, cổ họng nghẹn đắng lại, hô hấp khó khăn, ánh mắt anh dần dịu lại, anh hỏi:

"Chân Dịch cậu ta biết không?"

Nhắc đến hai chữ Chân Dịch tôi khẽ run rẩy... Tôi cũng không ngạc nhiên khi anh biết hai đứa nhóc là con của Chân Dịch, nhìn Dư Khả là đủ hiểu rồi. Tôi siết chặt bàn tay đang để trong lòng

"Chân Dịch biết thì sao mà không biết thì sao? Tụi nó là con em!"

"Anh sẽ đi nói cho cậu ta"

"Anh nói hay không cũng vô dụng, chúng nó là con của em, còn lại không phải con của ai hết"

"Anh về đi đừng xuất hiện trước mặt em nữa." Tôi hạ lệnh đuổi khách.

"Quân... Để anh chắc sóc em được không?"

Anh gọi tên tôi nhẹ nhàng nói, câu nói mang cho tôi hơi ấm đến run rẩy, nhưng cũng chỉ có thế, tôi không thể để anh tiếp tục như vậy được.

"Về đi"

Tôi nói sau đó quay người đi vào phòng mình khoá trái cửa lại, để mặc anh đứng sững người ở giữa gian phòng chật hẹp, bóng anh vẫn cao dài như mọi lần nhưng nó không phát ra thứ ánh sáng chói mắt nữa mà là một quang sáng mờ nhạt, đượm buồn.

Lát sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân và tiếng đóng cửa. Tôi khẽ thở dài lấy bao thuốc trong túi xách, châm một điếu. Đóm lửa li ti bé xíu ánh lên trong màn đêm mù mịt, hết như cuộc sống của tôi, hu vọng của tôi cũng thoi thóp như thế, chỉ là một đóm lửa mà thôi.

Có lẽ Mạnh Tường Nhiên nói đúng, là tôi ích kỉ, chỉ biết áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác. Như năm đó tôi lựa chọn rời bỏ Chân Dịch, cũng như lần này, tôi quyết tâm từ chối Mạnh Tường Nhiên.

Thuốc chưa cháy hết, tôi đã dập nó đi, lấy hai tay xoa xoa cái đầu đau nhức, tôi mở máy tính lên mạng tìm kiếm việc làm. Ngày ấy, vừa sinh xong hai đứa, tôi đã lao đầu vào kiếm việc, công việc tôi tìm phải là việc làm có thời gian sắp xếp công việc nhanh, lấy lương sớm để đủ tiền xoay phần viện phí và chi phí sinh hoạt. Bằng cấp tôi vứt một xó, nhưng bây giờ tôi có thời gian, bọn nhóc cũng đã lớn tôi phải tìm một công việc ổn định mới được.

Bật trang web tìm việc lên, tôi cũng chẳng thu được bao nhiêu, nơi tôi sống là nơi ít người qua lại, nhu cầu tìm việc làm rất ít, duy chỉ có điểm cộng là nhiều danh lam thắng cảnh đẹp và nổi tiếng, vốn tiếng anh của tôi khá tốt nhưng lại không có bằng cấp, đào tạo trong việc hướng dẫn du lịch nên mọi việc có chút khó khăn.

Nhìn số lượng thông tin ít ỏi tôi bắt đầu cảm thấy chán nản, nghĩ về hai đứa tôi lại cảm thấy bản thân mình vô dụng không chăm lo đầy đủ cho chúng được. Có phải bản thân tôi đã quá ích kỉ, chỉ biết giữ cái tôi của bản thân ép bọn trẻ phải chịu khổ theo mình? Tường Nhiên nói đúng tôi chính là một kẻ ích kỉ nhưng hai đứa là tất cả đối với tôi, bây giờ Chân Dịch đã có người mới, đem hai đứa đến trước mặt anh ta thật là buồn cười, lại càng làm đôi bên khó xử, thôi thì nhất quyết cắt đứt toàn bộ, cứ sống tiếp như thế này cũng không tính là khổ, tôi có bọn trẻ, bọn trẻ có tôi, dựa dẫm nhau chăm sóc nhau. Như vậy là tôi đã miễn nguyện lăm rồi đâu cần thêm một Chân Dịch hay cần thêm một Chân gia làm gì. Con tôi họ Bất chứ nhất quyết không mang nổi cái họ Chân cao cao tại thượng kia.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Câu Chuyện Năm Ấy

"Mẹ ơi?" Tiếng Dư Khả từ ngoài cửa gọi vào, giọng thằng bé có chút rụt rè biết lỗi khiến lòng tôi mềm ra không ít, tôi nhẹ giọng:

"Sao thế con yêu?"

"Mẹ...Con xin lỗi"

Tôi cười ngược khi nghe lời xin lỗi của con trai mình, thằng bé có cái gì mà phải xin lỗi cơ chứ? Đều là do người mẹ tôi là tôi đây.

Tôi mở cửa, bên ngoài là gương mặt trắng nõn cùng hàng mi dài rợp phủ xuống của Dư Khả, ôm đưa tay lên xoa xoa mái tóc mềm của nó rồi ôm nó vào lòng, cảm tôi ti nhẹ lên đầu Dư Khả, thấp thấp giọng nói:

"Mẹ không giận con, con không cần phải xin lỗi gì hết, mẹ biết con lo cho em nhưng con không nên gọi chú Mạnh đến."

Dư Khả giương đôi mắt to lên nhìn tôi:

"Mẹ, mẹ không thích chú ấy sao?"

Tôi im lặng không nói gì

"Mẹ chú ấy thường hay mua cho con kẹo bánh, chú ấy tốt lắm mẹ ạ?"

"Ừm mẹ biết, chú Mạnh là người tốt." Tôi cười

"Mẹ...các bạn con nói, bố các bạn ấy cũng thường hay mua kẹo bánh cho các bạn, chú Mạnh cũng làm như thế có phải chú ấy cũng là bố của con và em không hả mẹ?"

Tôi sưng người, trong lòng nhói đau phải rồi rồi cục thì các con tôi vẫn là những đứa nhỏ, mà trẻ nhỏ cần có bố, những đứa trẻ như Dư Khả và Bất Hối lại càng thêm khát có bố, tuy chúng không nói ra nhưng thật ra trong lòng chúng rất mất mát, rất tủi thân cũng rất ghen tị với bọn trẻ khác. Làm một người mẹ ai mà chẳng mong muốn cho con mình một mái ấm hạnh phúc đủ đầy cơ chứ? Thế nhưng đến cả cái điều giản đơn nhất này tôi cũng không thể làm tròn, đúng là vô dụng mà.

Tôi đau lòng vuốt vuốt mái tóc mềm của con:

"Dư Khả, chú Mạnh chỉ là người bạn cũ của mẹ không phải bố con, bố con bây giờ đang có một mái ấm khác một người vợ khác và có lẽ sẽ có cả những đứa con khác chúng ta không thể làm ảnh hưởng đến bố con con hiểu không? Dư Khả con và em là món quà đắt giá nhất thiêng liêng nhất mà ông trời đã ban tặng cho mẹ, là nguồn sống của mẹ là hy vọng của mẹ, còn người bố kia của con cũng không biết đến sự tồn tại của con đâu con hiểu không?"

Nghe những lời tôi nói, hai mắt Dư Khả mở to, sâu trong con ngươi đen đều là ám ức, buồn bã, thằng bé nhìn tôi chốc lát rồi cúi đầu im lặng xoay người từng bước đi về phòng nó. Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé cô đơn của con tôi bất lực, vô vọng, phần nào đó trong tôi lại như chết lặng đi.

"Dư Khả ngủ ngon" Tôi nói

"Mẹ ngủ ngon" thằng bé đáp lời.

Trước khi nó đóng cửa phòng giọng nói non nớt ấy lại vang lên lần nữa.

"Mẹ chúng con yêu mẹ"

Tôi ghen lại: "Mẹ biết, mẹ cũng yêu các con"

Không gian một lần nữa lại vô cùng yên tĩnh, tôi khép mắt mệt mỏi ngồi dựa vào cánh cửa phòng. Trong đầu kí ức trôi về quãng thời gian tôi quyết định giấu Chân Dịch về việc tôi mang thai. Thật ra ngày ấy tôi cũng muốn báo tin cho anh biết rằng tôi có thai, sau khi từ bệnh viện về tôi đã định cầm máy lên để nói cho anh biết, không phải để đòi anh chịu trách nhiệm mà là tôi nghĩ anh cũng có quyền được biết được đưa ra ý kiến của anh và hơn hết thấy mọi thứ tôi thật sự hy vọng rằng con tôi có thể có được một mái ấm hạnh phúc. Trước khi tôi định gọi cho anh, anh đã gọi cho tôi, anh gọi cho tôi không phải để hỏi thăm tôi về sự biến mất gần một tuần nay mà là để thông báo về lịch xem mắt mẹ anh đưa ra, anh nói:

"Thư khí Quân, chiều nay 3h tôi có cuộc hẹn xem mắt cô xem xem lo liệu quà cáp đi, tôi rất mong chờ việc lần này đây?"

Lúc ấy mọi dừng khí của tôi như tiêu tan hết, tôi đau lòng, đau lòng vì ngày ấy anh nói yêu tôi mà bây giờ lại mong mỏi vì một cô gái khác đau lòng là vì tôi phát hiện thực ra tôi đã yêu người đàn ông ưu tú tài hoa ấy từ lâu rồi, chẳng qua là do tôi không để ý. Đến tận lúc bấy giờ tôi mới biết, có một cây cỏ thụ tên Chân Dịch đã ăn sâu bén rễ giữa mạch trái tim tôi. Lúc ấy tôi nhẹ giọng nói:

"Tổng giám đốc tài hoa anh tú như vậy căn bản không cần quà cáp gì đâu, còn nữa tôi xin nghỉ việc, hợp đồng giữa đôi bên tôi sẽ đền bù. Anh Chân à, không còn thư kí Quân nữa..."

Cũng không còn gốc mà anh hay gọi...

Câu chuyện năm ấy thật ra cũng chỉ có thế, một cuộc điện thoại, một lời tạm biệt không hề có níu giữ cũng không có bất kì lời dư thừa càng không có lời giải thích, hai con người đã từng sớm tối bên nhau lại dễ dàng tách ra, chia lìa như vậy. Dư Khả, Bất Hối của tôi cũng không hề được bố nó biết đến một cách nhẹ nhàng như vậy.

Quá mệt mỏi, tôi ngủ quên mất, trong giấc mộng mơ hồ chỉ còn giọng của Dư Khả như văng vẳng bên tai... Mẹ ơi bố con đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đi Công Viên

Sáng sớm hôm sau, mặt trời ló rạng rải lên khắp nơi những tia sáng ấm áp nhất, tôi lại như được nạp đầy năng lượng, đi vào phòng hai đứa ngắm nhìn chúng một chút thầm nghĩ đã rất lâu rồi tôi không có đưa chúng nó đi chơi, tôi hiện tại chính là thừa thời gian nhất nên nhân cơ hội này đưa hai đứa đi công viên chơi một chút.

Dư Khả và Bất Hối khi nghe tôi nói được đi chơi công viên thì thi nhau nhảy cẫng lên, chiếc đệm cứ thế lún lại mỗi khi chúng đạp xuống. Rốt cuộc vẫn là trẻ con được đi chơi liền quên hết mọi phiền não, tôi nhìn chúng cười cười nói:

"Được rồi được rồi, mau mau mặc quần áo thật đẹp vào để còn đi chơi, mẹ cho hai đứa 15p thôi mau lên không chậm tàu điện ngầm"

"Dạ" Tụi nhỏ đồng thanh.

Đúng 15 phút sau Dư Khả trên người mặc một cái áo phông có hình con voi nổi lên, cái vòi dài rủ xuống trước cái bụng tròn của nó, quần sooc hoa thì được mặc ở dưới, đeo trên lưng là cái balo nhỏ hình siêu nhân, còn Bất Hối thì mặc một cái váy có chân xoè thật bồng, trên tay xách cái ví nho nhỏ hình tiên cá trông chẳng khác nào một tiểu công chúa đồng đánh kiêu kì.

Ngắm nhìn hai đứa, tôi lại càng hạnh diện, đúng là hai đứa nhỏ xinh đẹp của tôi. Haha

Tôi dẫn theo đôi kim đồng ngọc nữ nhà mình lên xe điện, kéo theo ánh mắt của rất nhiều người, tôi tự hào nghĩ, dù tôi có là gái hai con đi nữa thì vẫn rất hấp dẫn phải không?

Nhìn khuôn mặt tự đắc của tôi Bất Hối chu miện nói nhỏ với anh trai:

"Anh ơi nhìn mẹ kìa thật chẳng ra dáng chút nào"

Đầu tôi đầu vạch đen chảy xuống, cái con bé này thật là.

Ngồi xe điện không bao lâu thì đã đến trạm dừng, tôi dắt hai đứa đi bộ qua công viên, mua vé vào cổng rồi đi vào.

Thật sự đây mới là lần thứ 2 tôi đưa bọn trẻ đi công viên chơi, cũng đã cách đây hơn 1 năm rồi, mọi thứ trong công viên có niên kỉ chục năm này đối với bọn trẻ mà nói vẫn hết sức mới mẻ, vừa bước vào hai đứa đã hét loạn lên, kéo tay nhau đi khắp bên này bên nọ.

Nào là đi xem hổ, xem sư từ lát sau lại đi cho ngựa ăn khiến tôi chạy theo đến mệt mỏi.

Bất Hối kéo kéo cánh tay tôi nói:

"Mẹ ơi con muốn đi xem con voi"

Dư Khả lại kéo tay tôi:

"Mẹ ơi con muốn đi câu cá sấu"

Xem voi? Câu cá sấu? Tất nhiên là xem voi của Bất Hối an toàn hơn rồi, nhìn Dư Khả nhỏ bé thế kia đi câu Cá xấu chỉ sợ thành mồi của mấy cái mõm dài.

Lau mồ hôi một cái tôi nói

"Đi xem voi, mai đi xem voi"

Đến chuồng voi, hai đứa trông thấy con voi vừa lớn cái vòi dài đang uống nước thì reo lên thích thú.

Bất Hối kéo kéo cái vòi voi bằng vải trên áo của Dư Khả cười cười

"Anh à, có phải anh có họ hàng với con voi không?"

Sau đó thật sự không lương thiện mà cười.

Tiểu tử tông à? Đây là trêu ghẹo sao? Bất Hối nhà tôi lại phong lưu đi trêu ghẹo anh trai nó??

Dư Khả xanh mặt, bộ dạng thật sự giống như chỉ muốn cời ngay cái áo nó đang mặc xuống.

Dư Khả nhìn tôi lạnh giọng:

"Mẹ... con ghét cái áo này, mẹ thật không có mắt thẩm mỹ"

Tôi trợn mắt, gì cơ? Rõ ràng là con chọn mà?

Hai đứa được lắm tôi nghiêng răng. Đã vậy mẹ cho các con biết tay.

"Anh gì ời?" Tôi hét lên với nhân viên quản lý khu chuồng voi.

"Tôi muốn cho hai đứa nhà tôi lên lưng voi chụp ảnh!"

Lát sau nhìn hai đứa trên lưng voi vì quá sợ hãi mà mặt xanh lét, tôi cười cười lấy điện thoại ra chụp cho chúng vài kiểu. Hai tiểu bảo bối à, các cung còn non lắm.

Tôi cảm điện thoại, xem đi xem lại mấy cái ảnh vừa chụp được cười không ngớt, hai đứa nhóc lằm lằm đứng bên cạnh tôi không nói câu nào. Thấy chúng nó giận dữ, tôi cười đồ:

"Đi ăn kem nhé? Mẹ sẽ mua kem tần cho các con"

Kem tầng thật ra cũng chỉ là kem ốc quế có mấy tầng kem đủ vị chồng lên nhau nhưng đối với bọn trẻ lại là sự hấp dẫn chí mạng, tôi mua cho mỗi đứa một cây cũng tự thưởng cho bản thân một cái.

Mùa hè nóng nực, ăn một câu kem kiến tâm tình tốt lên không ít, thấy hai đứa nhóc đã thấm mệt, tôi nói:

"Đi về chưa?"

Hai nhóc nghĩ nghĩ một lát mới gật đầu.

"Được, mẹ dắt hai đứa qua siêu thị mua đồ, trưa nay chúng ta ăn thịt nướng nhé mẹ sẽ làm cho hai đứa"

Trong chốc lát, hai đứa đều sợ hãi nhìn nhau, Bất Hối liếm liếm cái miện nhỏ nói:

"Mẹ mua đồ về ăn được không?"

"Đúng đó, con muốn ăn thịt nướng nhà bác Nhân"

Dur Khả phụ họa.

Tôi nhìn hai đứa mà trong lòng roi lệ, được rồi mẹ biết mẹ nấu ăn không ngon nhưng các con cũng đừng có phản ứng như vậy chứ.

Cuối cùng vẫn là ghé qua quán thịt nướng của bác Nhân ở đầu ngõ mua về nhà ăn, tuy là có quen biết nhưng bát đĩa ở ngoài tôi vẫn không tin tưởng lắm nên chỉ mua thịt về nhà tự ăn. Hai tay sách đồ nhìn hai đứa nhóc chạy chân sáo về nhà moht cách vui vẻ tôi cười, tâm sự trong lòng tan sạch.

Bỗng nhiên trước cửa nhà tôi có một bóng dáng cao gầy túm lấy hai đứa nhỏ, trong lòng tôi hoảng hốt vội vút túi xuống chạy lại.

Đến nơi tôi sững người, Chân Dịch bằng xương bằng thịt đang ở trước cửa nhà tôi, ở trước mắt tôi túm lấy hai đứa con của tôi và anh. Anh mở to mắt tưởng chừng không thể tin được hết nhìn Bất Hối rồi lại nhìn sang Dur Khả, tôi thấy hai tay anh run rẩy cũng như sự tức giận loé lên trong mắt anh. Quen nhau nhiều năm tôi cũng chưa từng thấy anh luống cuống như vậy. Lòng tôi sợ hãi, tôi sợ hãi vì tôi có dự cảm, anh biết đây là con tôi cũng biết đây là con anh.

Dur Khả và Bất Hối bỗng nhiên bị người lạ túm lấy vô cùng sợ hãi, thấy tôi lật tức vùng ra chạy về phía sau tôi, Bất Hối khóc lớn:

"Mẹ ơi... Chú kia là ai? Chú ý làm con sợ!"

Tôi hồi hồn, cúi xuống dỗ con bằng giọng run run của mình:

"Không là ai hết, có mẹ đây rồi đừng sợ"

Dường như nghe thấy lời tôi nói, Chân Dịch tiến lên mấy bước, sải chân thật dài thoảng chốc đã ở ngay trước mắt tôi anh giận dữ, đôi mắt lóe lên những tia sáng sắc bén loè loè nhìn tôi cay nghiệt nói:

"Thật sự không là ai hết? Bất Trường Quân vì sao em có thể độc ác như vậy? Em giấu tôi... giấu tôi nhiều năm như thế"

Nói xong anh bật cười, giọng cười chua chát, bất lực làm tôi đau lòng

"Này anh, làm ơn tránh ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Không Phải Là Con Anh?

"Bất Trường Quân, em đây là đang thách thức sự kiên nhẫn của tôi sao?"

Chân Dịch quát to, sau nhiều năm, đứng trước áp lực mạnh mẽ từ anh tôi phát hiện mình vẫn như ngày nào, không hề có tí nào tiến bộ, vẫn là bộ dáng sợ

sệp anh ta như thế, anh ta chỉ hơi cao giọng lên là cái gan thỏ đế của tôi đã xẹp xuống.

Tôi cúi đầu mắt nhìn mũi mũi nhìn tim không nhanh không chậm đáp:

"Anh đây là sao? Lẽ nào tôi chưa đền bù đủ tiền thiệt hại hợp đồng?"

Trước thái độ không hợp tác của tôi, Chân Dịch càng tức, hai mắt anh nhìn tôi sắc lẹm như muốn lấy đầu tôi xuống để bồi tội với anh.

Tôi âm ức nghĩ, gì chứ? Tôi làm gì sai? Từ trước đến nay tôi luôn lấy sự vui vẻ của anh làm tiền đề mà? Không muốn anh khó xử, muốn nh vui vẻ bên cô gái xứng đáng tôi đã phải đem con phiêu bạt đến tận đây, khiến chúng thành đứa trẻ không cha yêu thương chăm sóc, hưởng sự chăm nuôi tôi tị tị từ số tiền ít ỏi của tôi. Vậy mà anh còn giận tôi ư?

"Giỏi... thật sự là quá giỏi rồi! Em giấu tôi đem con tôi đi vậy mà em còn dám nói những câu như thế ư? Đúng là đồ vô tâm vô phế!"

Tôi cười:

"Vô tâm vô phế? Anh nghĩ anh là ai? Tổng giám đốc Chân, anh suy nghĩ lại xem chúng nó có chút nào là con anh không? Con là tôi tự mang thai chín tháng mười ngày, tự mình vượt qua cửa tử để sinh ra, khó nhọc chăm sóc nuôi nấng đến bây giờ? Chúng là con của tôi của một mình tôi thôi hiểu chưa?"

Càng nói tôi càng tức khí, giọng ngày càng lên cao cho đến khi nước mắt trực trào ra mới cắn môi nén lại, cúi người bế hai đứa nhóc lên tôi lách người qua anh mở cửa đi vào nhà, còn anh đứng sững lại trước từng lời nói của tôi, cứ đứng yên ở đấy, tôi nhìn thoáng qua rồi khoá cửa lại, bắt lực ngồi xuống. Một lúc lâu sau, bên ngoài trời sấm chớp loé sán đánh một tia sét rạch ngang cả bầu trời tôi mới lờ mình ra khỏi suy tư, bên ngoài trời đổ mưa đã lâu, tiếng mưa như trút nước âm âm chạy trên mái tôn vang lên âm thanh nhức óc, tôi xoa xoa mi tâm nhìn hai đứa vẫn đứng ở bên cạnh tôi nói:

"Mẹ xin lỗi mẹ làm rớt túi đồ ăn rồi, tối nay mẹ nấu tạm cháo hai đứa ăn nhé!"

Hai đứa nhóc im lặng, không như mọi lần chúng lập tức phản đối rồi chê bai tài nấu ăn của tôi.

"Mẹ ơi chú ấy là ai thế ạ?"

Bất Hối hỏi

Tôi im lặng không biết đáp như thế nào. Dư Khả giọng run run hỏi:

"Mẹ đó là bố đúng không?"

Tôi vội ngẩng lên nhìn con trai mình, đường nét kia giống Chân Dịch như tạc từ 1 khuôn khiến tôi sợ hãi quay đầu đi.

"Mẹ mở cửa cho bố đi trời mưa to lắm mẹ ạ" Bất Hối nói.

Nhìn hai đứa tôi đau lòng khôn xiết, cuối cùng vẫn là huyết thống với nhau, chúng vẫn vô thức hướng về người bố lần đầu gặp mặt kia, trong lòng chốc tôi thấy xấu hổ, giận dữ. Xấu hổ vì tôi là mẹ lại không cho chúng một người bố, xấu hổ vì tôi quá kém cỏi so với anh, qua 5 năm anh vẫn như vậy, vẫn là ánh hào quang rực rỡ khiến mọi người bái phục còn tôi lại thâm trầm như thế. Tôi sợ con tôi chê người mẹ nghèo là tôi, muốn đi theo người bố kia hưởng cuộc sống sung túc. Tôi giận dữ là bởi vì con tôi lại muốn nhận Chân Dịch làm cha.

Trong chốc lát tôi mất kiểm soát, tôi quát lên với hai đứa, thậm chí một tay kia còn đánh về phía hai đứa con tôi, Dư Khả tiến lên che cho em gái nó, tay xoẹt qua mặt nó tạo một vết dài màu hồng hồng.

Nhìn dấu vết đó, tôi sững người hỏi hận, vội vàng tiến lên ôm lấy con:

"Mẹ xin lỗi mẹ xin lỗi..."

Dư Khả tránh qua một bên không để tôi ôm kéo tay em nó vào phòng ngủ đóng cửa lại, còn tôi ở trước cửa chính bắt lực mà khóc tiếng khóc to dần rồi trở nên nức nở.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa khe khẽ, tôi không buồn quan tâm, vẫn mãi khóc, tôi khóc như muốn đem hết mọi đau khổ tổng đi.

"Quân... em mở cửa cho anh được không?"

Là tiếng của Chân Dịch, giọng anh hơi khàn khàn có lẽ là do im lặng quá lâu.

Tôi lau đi nước mắt trên mặt.

"Anh về đi trời mưa to đừng để cảm lạnh"

"Anh không đi, Quân em mở cửa ra được không? Mở cửa ra đi em?"

"Tại sao? Tại sao mấy năm qua đang yên ổn như thế mà bây giờ anh lại xuất hiện? Anh sao không cút đi sao không biến mất luôn đi? Để yên cho mẹ con

tôi sống? Anh có biết anh đã biến cuộc sống của tôi trở nên như thế nào không? Vất vả và một mình nuôi con nhỏ, chịu bao nhiêu nhục nhã? Còn anh thì hay rồi, anh vẫn là anh vẫn hưởng những thứ tốt đẹp nhất, bây giờ tìm đến đây là muốn lấy nốt con của tôi sao? Tôi cho anh biết, anh đừng hòng, cho dù tôi có chết, dù tôi có chết biết không hả?"

Bên ngoài im lặng, chỉ nghe rõ tiếng mưa càng ngày càng to bên ngoài.

Cho đến khi tôi tưởng Chân Dịch đã đi rồi thì anh lại khe khẽ ngâm nga một điệu nhạc, giọng anh tuy không hay thậm chí trầm thấp khiến người ta mang áp lực nhưng lại vô cùng đúng thậm chí giống hệt từng nhịp nhạc mà ngày xưa tôi hay hát lệch đi. Anh ngâm:

"Khi chúng sinh bước lên con đường này,

Trước mắt là một màn sương,

Bao phủ bởi đố kỵ... và ràng buộc triền miên

Chỉ có thể âm thầm chấp nhận cho qua khổ ải

Khi thâm tình đã đến hồi kết thúc

Chỉ có thể dần vạt trong cô đơn thình lặng

Có quá nhiều nỗi đau...mà giá nào cũng không thể bù đắp

Chỉ có thể lặng lẽ khóc khi nhớ về hồi ức xưa..."

(Giác ngộ - Viên San San)

Tôi nghe anh hát bất chợt cười, gì chứ, giọng thật là tệ. Bài hát này ngày xưa tôi không biết đã hát trước mặt anh bao nhiêu lần, mỗi khi tôi buồn bực căng thẳng đều hát, hát xong đều cảm thấy thoải mái, mọi chuyện sầu nào sinh lý tử biệt đều là việc bình thường của mỗi con người không nên đau khổ làm gì.

Lần đầu tiên anh hát tôi nghe lại là cảnh tượng như vậy.

Tôi xoay người mở cửa, thấy Chân Dịch đang ngồi trước cửa nhà tôi, bóng lưng cao dựa vào mép tường bên cạnh đầu rêu phủ, bỗng chốc tôi như trở lại năm năm trước, cũng có một lần tôi thấy anh ở trước cửa nhà mình như vậy. Nhẹ nhẹ lắc đầu để không nghĩ linh tinh nữa. Tôi đón ánh mắt trông chờ của anh nhân nhật nói:

"Vào nhà nói chuyện"

Sau đó xoay người đi thẳng vào trong để lại cho anh cánh cửa đang mở.

Anh đi vào theo sau tôi, ngẩng đầu quan sát cách bài trí trong nhà, thấy ngôi nhà chẳng có mấy đồ gia dụng anh khẽ nhíu mày. Thấy cái nhíu mày này của anh tôi cười chế nhạo:

"Sao? Thấy tôi sống thất bại quá ư?"

Anh không nói gì, chỉ ngồi xuống cái ghế sofa cũ kỹ đón nhận cốc nước tôi đưa tới, nước từ người anh nhỏ xuống làm phân dẹt ướt sũng.

"Không có gã đàn ông nào ở cùng em ư?"

Chân Dịch bất ngờ hỏi, trong giọng điệu mang vài phần chắc chắn vài phần thoải mái.

Tôi nghe thấy lại càng khó chịu, nhếch môi cười khẩy:

"Lẽ nào anh nghĩ tôi giống như anh?"

"Được rồi!" Tôi ngồi xuống đối diện anh nói.

"Tôi thừa nhận, chúng cũng là con của anh nhưng anh không có phận sự gì với chúng cả mà tôi cũng không cần, bây giờ mời anh về cho"

"Anh nghĩ em nên hỏi ý kiến của chúng?" Chân Dịch có vẻ đã lấy lại bình tĩnh, câu nào câu đấy nói đúng trọng tâm khiến tôi khó đáp

"Quân...chúng cũng là giọt máu của anh, em có thể cho anh cơ hội không?"

"Cơ hội gì cơ?"

"Anh không biết ngày ấy tại sao em lại giấu anh lại bỏ đi nhưng... để em và con một mình như thế là lỗi của anh hết, anh xin em cho anh cơ hội để anh cho em thấy anh xứng đáng với con với em có được không?"

Chương 17: Câu Chuyện Của Một Người Mẹ

Tôi nhìn Chân Dịch, anh bây giờ thật xa lạ, chẳng còn là tổng giám đốc hồ mưa gọi gió cũng chẳng còn là cậu ấm nhà họ Chân kiêu ngạo nữa mà chỉ còn là một người đàn ông hết sức bình thường, một người đàn ông có khổ đau, có nỗi buồn, một người đàn ông đang ở trước mắt tôi cầu xin tha thứ. Đáng tiếc... đáng tiếc tôi đã không còn là ngày xưa, anh làm như vậy với tôi bây giờ chỉ khiến tôi thêm gánh nặng mà thôi. Nói không cảm động thì là nói dối nhưng nếu nói tôi sẽ cho anh cơ hội chỉ vì những việc anh làm hôm nay thì không bao giờ.

"Anh biết cảm giác của tôi khi nghe tin mình có thai chứ?"

"Anh biết nỗi đau lòng khi tôi suýt bỏ đi hai đứa bé?"

"Anh biết tôi từng bất lực như thế nào khi đồng giấy đòi nợ cứ quẩn lấy tôi?"

"Anh biết cảm giác một mình nuôi hai đứa trẻ ư? Đứa kia khóc thét đứa thì đòi ăn, một ngày không biết bao nhiêu lần thay quần áo tắm rửa cho chúng?"

"Anh là người thức đêm trông bọn trẻ lúc chúng nó ốm sao? Anh là người ôm con đi phát tờ rơi đi nhặt chai lọ ư?"

Tôi hỏi giọng run run, trong lồng ngực tôi như có hàng ngàn linh hồn gào thét, muốn xông ra, tưởng chừng sự đau khổ ấy muốn xé toang lồng ngực tôi, xông thẳng về phía Chân Dịch để cầu xé anh. Tôi đã từng rất hận người đàn ông này, hận sự ưu tú của anh, hận hào quang của anh, hận anh để tôi một mình với hai đứa con nhỏ. Nhưng bây giờ đứng trước anh tôi chẳng còn lại cảm giác gì, thanh thản, bình yên. Càng như vậy tôi càng không muốn dây dưa gì với anh hết, tôi muốn anh biến mất khỏi cuộc đời của tôi.

Thấy anh im lặng, đôi mắt anh ánh lên sự thương xót và tự trách, anh nhìn tôi van nài ánh mắt ấy khiến tôi chột mềm lòng. Người đàn ông ấy đã từng cao ngạo biết bao mà giờ đây...

Tôi nén lại, nặn ra một nụ cười:

"Tất cả đều không phải anh, tất cả anh đều không biết, bây giờ anh có tư cách gì? Có tư cách gì mà đứng trước mặt tôi, đòi quyền lợi của một người bố?"

Tôi biết, là tôi quá cay nghiệt, quá tiêu cực đối với anh, nhưng nếu anh biết đến hai đứa nhỏ liệu mọi sự việc trong năm năm qua sẽ thay đổi ư? Tôi không chắc cũng không muốn nghĩ.

"Chân Dịch? Tôi hỏi anh năm năm qua anh sống như thế nào? Còn tôi tôi lại sống như thế nào? Tại sao không quên đi? Tôi là Bất Trường Quân anh là Chân Dịch không cùng họ, không cùng đường, không liên quan. Hai đứa là con anh thì sao? Anh đóng góp cái gì? Bất quá là hai con tinh trùng nho nhỏ? Tôi trả tiền cho anh là được chứ gì? Anh nói xem anh bán hai con nông nọc đó bao nhiêu?"

Cuối cùng, tôi không giữ được tâm tĩnh mà gào lên tiện tay ném cái cốc thủy tinh đang cầm xuống dưới đất. Thủy tinh mỏng manh giống như trái tim tôi lúc này vậy chạm một cái liền tan vỡ. Có mảnh bay cao lên cửa vào mặt anh để lại một đường máu trên khuôn mặt tuần tú, thấy máu ứa ra tôi hơi hồi hận nhưng sự hối hận ấy chẳng là gì trong sự bùng phát đã dồn nén lâu ngày của tôi. Tôi chỉ muốn mình trở nên thật độc ác, để làm anh tổn thương cũng như để làm tôi tổn thương mà thôi.

"Anh xin lỗi" Chân Dịch nói, anh ngồi trên ghế, hai vai trùng xuống, đầu cúi gằm, tôi biết anh đang hổ thẹn, anh không dám đối diện với lời oán trách của tôi, không dám nhìn tôi.

Bỗng nhiên Chân Dịch quỳ xuống, anh mặc kệ đồng thủy tinh rải rác ở dưới, cứ thế quỳ xuống trước mặt tôi, hình dáng cao gầy ấy tôi từng chỉ đứng tới ngang vai mà bây giờ lại thấp hơn tôi một cái đầu.

Tôi hoảng hốt trước hành động của anh, có người nói, đàn ông vô cùng coi trọng thể diện, giọt nước mắt của anh ta chưa hẳn đã đáng tin nhưng người đàn ông chỉ quỳ duy nhất một lần trong đời đối với người phụ nữ, đó là khi họ cầu hôn. Cái quỳ gối ấy đáng giá hơn bất kì giọt nước mắt nào bởi vì đó là sự hạ mình, là van nài, cũng là hy vọng.

Bao nhiêu câu nói bỗng nghẹn lại trong lòng, tôi khẽ thở ra:

"Đứng lên rồi nói chuyện"

"Anh không đứng" Anh đáp

Anh ngẩng lên nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh, tôi có cảm giác mọi thứ chỉ là mộng, bỗng nhiên cảnh tượng lại quay về năm ấy anh cười với tôi hỏi tôi có muốn

đầu quân cho anh không? Tôi chưa từng đồng ý, chưa từng có ba năm sống với anh, chưa từng có hai đứa nhỏ, chưa từng có năm năm đau khổ. Chỉ có tôi và anh, hai tâm hồn đang đối diện với nhau qua ánh mắt, quên hết thời gian và không gian. Nước mắt tôi rơi xuống, một giọt rồi hai giọt cuối cùng không kìm được mà gục xuống, ngồi bệt bên cạnh anh mà khóc, tôi lúc này hết như một đứa bé mới chào đời, không nghĩ gì cũng không biết gì, chỉ biết khóc, cổ gào thật to, gào hết sức có thể để chống lại cái đau trong linh hồn.

Có lẽ hôm nay số nước mắt tôi rơi nhiều hơn suốt hơn hai mươi mấy năm tôi sống. Lúc bố mất, chủ nợ ném sơn vào nhà dọa giết, lúc bố vợ không còn ai thân thích, lúc làm một người mẹ đơn thân tôi cũng chưa từng khóc nhiều như vậy. Đứng trước anh, tôi yếu đuối đến lại kì, từng sợi lông tơ trên cơ thể tôi đều trở nên mềm oặt, từng rào chắn đều tan vỡ trước cái tên Chân Dịch.

Anh vươn tay ra, khẽ khàng ôm tôi vào lòng, vòng tay anh nhẹ nhàng cẩn thận như đang ôm một món quà trân quý nhất, như đang ôm một giọt sương mai, một ngọn gió. Bàn tay to rộng của anh khẽ vỗ lên lưng tôi an ủi.

Tôi dẫn anh ra, tay lau mạnh đám nước mắt vô dụng trên mặt, sụt sịt mấy cái rồi nói:

"Anh vào xem bọn trẻ đi, tôi cho anh 1 tiếng, nhìn xong thì mau đi đi"

Dứt lời tôi đứng dậy đi vào phòng mình.

Chân Dịch em xin lỗi, nhưng em là con người như thế đấy, em sợ hãi trước tình yêu, sợ hãi trước anh. Em sợ em có được rồi sẽ lại mất đi nó vậy nên em dứt khoát không cần.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cho Anh Một Cơ Hội

Ngồi trong phòng một lát tâm trạng tôi đã bình ổn không ít liền mở cửa nhìn ra ngoài, không thấy Chân Dịch đâu tự nhủ chắc anh đang trong phòng lũ trẻ. Vẫn là muốn cho anh một tiếng riêng tư với bọn trẻ bởi dù lý lẽ của tôi có đến đâu đi nữa thì cũng không thể gạt sạch mối quan hệ huyết thống của bọn họ nhưng tôi thật lòng muốn biết Bất Hối và Dư Khả của tôi có bao nhiêu chờ mong vào cái người gọi là bố, có bao nhiêu khao khát có được một người bố.

Tôi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, ghé đầu nhìn qua cánh cửa phòng bọn nhóc khép hờ.

Trong phòng chỉ bật mỗi đèn ngủ, ánh đèn nhòe nhòe lại càng làm nổi bật lên nét tương đồng giữa anh và bọn trẻ. Bất Hối ngồi trên giường Dư Khả ngồi cạnh bên em gái nó, hai đứa nhỏ đan đôi bàn tay nhỏ bé vào nhau. Ba người một lớn hai bé cứ thế im lặng, dường như không có ngôn từ nào để nói, một người bỗng nhiên có thêm hai đứa con hơn 4 tuổi sẽ biết nói gì cho đủ? Còn bọn trẻ bỗng nhiên tìm được bố lại biết nói cái gì đây?

Tôi thấy Chân Dịch ngồi xuống dưới chân giường, đôi mắt ngơ ngàng nhìn ngắm hai đứa trẻ giống như không thể tin lại giống như có chút vui sướng và rồi tôi thấy anh đưa tay lên quệt ngang má. Anh khóc sao? Tôi tự hỏi.

Dư Khả cũng giống như tôi, phát hiện ra trên gương mặt tuần tú ấy nhiều thêm một dòng nước nó đưa tay nhỏ lên lau bừa trên mặt Chân Dịch. Lúc Dư Khả chạm vào mặt anh tôi thấy người anh như run lên.

"Chú là bố con sao?" Dư Khả hỏi.

Câu hỏi này vừa hay đâm vào tim tôi một nhát, tôi biết trong giọng nói non nớt ấy có bao nhiêu hy vọng chờ đợi có bao nhiêu ham muốn thêm khát.

"Ừ" Chân Dịch đáp, giọng anh nghẹn lại giống như thật khó khăn lắm anh mới tìm lại được tiếng nói của mình.

Nghe anh đáp, hai đứa nhóc sụt sịt rồi khóc to, nhào vào lòng anh.

Anh ôm lấy chúng, bên trái là Bất Hối, bên phải là Dư Khả, anh cũng khóc, không còn kìm nén nữa mà phát ra tiếng trầm thấp tựa hồ anh đang đè nén mọi cảm xúc của mình lại chỉ để cho một chút ít thể hiện ra bên ngoài.

Tôi nhìn cảnh ấy, tôi cười, cười tôi lại cười anh, bởi vì trong phút chốc ấy tôi cứ ngỡ con tôi đã có được một gia đình hoàn chỉnh thế nhưng luôn thiếu một mảnh ghép. Thiếu bố suốt năm năm qua hoặc thiếu mẹ trong cánh đoàn tụ hôm nay.

Tôi đóng cửa phòng lại, nhìn ngôi nhà vốn chật hẹp của mình bỗng chốc trở nên rộng thênh thang không có điểm dừng giống hệt như sự trống rỗng trong lòng tôi lúc này.

Cảm giác khó chịu ấy không có từ ngữ nào đủ nghĩa để miêu tả, nó giống như con người ta lạc vào một cái hộp thật tối, chẳng nhìn thấy gì chẳng nghe thấy gì thậm chí cũng không biết bản thân có tồn tại hay không, mọi thứ đều trở nên vô hình vô dụng. Chỉ có nhịp tim của tôi lúc này cùng tiếng khóc ở phòng trong mới cho tôi hay mình hoá ra vẫn còn sống

Thật ra nếu ngẫm kĩ thì tôi và Chân Dịch chưa bắt hề bắt đầu để mà kết thúc. Tôi và anh trước đây có mối quan hệ nào sao? Tôi ngẫm một hồi. Không có hoàn toàn không có. Vậy liệu có thể bắt đầu với anh hay không? Bỗng chợt tôi khao khát có anh, có anh cho con tôi, có anh cho gia đình và có anh cho chính nỗi nhớ khắc khoải của tôi.

Nếu như là bắt đầu vậy phải bắt đầu từ đâu? Từ con số không ư? Không thể tôi và anh có nhiều hơn con số không tròn trĩnh đó. Vậy hôn nhân? Tôi cười lại càng không, tôi không dám thử, không dám đặt cược. Vậy bắt đầu từ một người bố thì sao? Liệu có thể hay không? Tôi thực sự không thể ích kỉ giữ con bên mình mà không để ý tới cảm nhận của chúng, Chân Dịch nghĩ như thế mà tôi không quan tâm cũng không muốn biết, tôi chỉ quan tâm con của tôi. Chúng đã mong một người bố như thế chẳng lẽ tôi lại bắt chúng quên đi, bắt chúng làm trái với bản năng của một con người sao? Tôi tất nhiên sẽ không!

Đợi cho đến khi Chân Dịch từ phòng bước ra, tôi thấy hai đôi con ngươi của anh vẫn hơi đỏ, anh ra giấu im lặng hướng về phía phòng trong:

"Tụi nó ngủ rồi!"

"Ừ" Tôi đáp một tiếng

Cầm một quyển album khá dày mở ra trước mặt anh chỉ vào tấm hình siêu âm ngày đó tôi giữ lại:

"Đây là hình ảnh siêu âm lúc tôi mang thai 7 tháng"

Hình ảnh trắng đen nhưng vẫn nhìn được hai thai nhi quay đầu vào nhau, co ro an lành nhắm mắt.

"Còn đây là lúc chúng nó mới sinh"

Tôi lật sang trang bên chỉ tấm ảnh hai tiểu thiên thần vẫn còn đang nhắm nheo bé tẹo trong nôi bệnh viện

"Đây là sinh nhật một tuổi"

"Đây là lần đầu tiên đi xe ba bánh"

"Đây là lần đầu đi học mẫu giáo"

"Bức tranh đầu tiên chúng vẽ về gia đình, có tôi có hai đứa con có thêm cả hình người bố là anh"

"Em chịu khổ nhiều rồi"

Chân Dịch bỗng nói khiến bàn tay đang định lật trang của tôi dừng lại, tôi cười nhẹ:

"Không khổ lắm"

"Chỉ là vác bụng bầu đi rửa bát thuê, đi xin từ thiện đồ dùng cho trẻ sơ sinh. Sữa không đủ nuôi phải đưa chúng qua hàng xóm xin bú nhờ. Giữa trời giá rét đầu xuân công hai đứa trẻ chưa biết lẫy đi nhặt rác, đi bán ve chai. Cũng chỉ là ngày ăn một bữa, ngày đứng hơn mười hai tiếng đồng hồ để bán sản phẩm... haizz thôi không kể nữa"

Thấy khuôn mặt anh ngày càng tái nhợt tôi dừng lại.

Thu lại tâm tình, nhìn anh cười:

"Anh Chân tôi nghĩ dù gì anh cũng là bố tụi nhỏ và hơn hết tụi nhỏ cần có bố, nên tôi sẽ cho anh một cơ hội làm bố. Anh thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Có Một Câu Chuyện

Chân Dịch vội vàng ngẩng lên nhìn tôi dường như anh không tin vào điều mà anh vừa nghe thấy. Tôi lại cười, giờ phút này tôi cũng chỉ có thể dùng nụ cười nhạt để che đi tâm trạng của bản thân mà thôi:

"Làm một người bố trước khi muốn đưa ra tình thương thì phải đưa tiền chu cấp trước. Năm năm qua tôi không tính tiền với anh nhưng bắt đầu từ bây giờ hằng tháng chuyển tiền vào tài khoản của tôi, số tiền thì tùy anh thôi tôi cũng không quản."

Giọng tôi nhàn nhạt, tôi dùng giọng nói lạnh lẽo nhất, ngôn từ ngắn gọn nhất, thái độ thờnhệ nhất để che giấu đi cảm xúc của bản thân tôi, tôi sợ anh biết tôi tự ti, sợ anh biết tôi có tình cảm với anh. Tôi sợ nhiều thứ, bản khoăn nhiều chuyện cho nên tôi còn phải bình tĩnh. Tôi thả dâm vào anh bằng thái độ của tôi chứ không muốn lộ lóp mặt nạ bảo vệ của mình ra để cho anh thấy những vết thương trong đó. Đúng, tôi kiêu ngạo, quá kiêu ngạo với hoàn cảnh của tôi.

"Được anh sẽ chuyển"

Tôi nhìn anh, một hồi lâu mới thật mệt mỏi thở ra:

"Chân Dịch trước mặt tôi anh có thể giống như xưa được không? Đừng dùng bộ dạng như bây giờ"

Tôi cũng sợ anh hèn mọn như sợ tôi hèn mọn vậy, tôi không cho phép anh yếu đuối, không cho phép anh hạ vũ khí.

Hãy cứ kiêu ngạo đi Chân Dịch đừng cúi đầu trước ai cho dù người đó là em bởi vì em yêu sự cao ngạo của anh đến phát điên, thấy anh như thế này em đau lòng lắm anh biết không?

Lời nói của tôi như khiến anh nhận ra sự luống cuống của mình, khoe môi anh nhếch lên một cái, trong cái nhếch môi này tôi lại nhìn thấy anh của ngày xưa, một con người tâm cao khí ngạo đến như thế.

Chân Dịch ngồi thẳng lưng, hai chân bắt chéo vào nhau, môi anh mang theo ý cười cợt:

"Được rồi em nói gì tôi cũng đều đồng ý hết, việc em cho tôi một cơ hội nữa đã khiến tôi mãn nguyện lắm rồi làm gì còn tâm trạng mà ra điều kiện với em nữa"

Gian thương... tôi thậm mắng cái đồ gian thương nhà anh chẳng lẽ tôi còn không biết bộ dạng chèn ép đối tác của anh sao?

"Không phải tôi cho anh cơ hội mà là bọn trẻ hiểu không?"

Chân Dịch cười:

"Hiểu rồi thưa phu nhân"

Tự nhiên lại bị trêu cợt tôi nhưn mảy, lườm anh một cái

"Đừng gọi tôi như thế Chân tông, tôi hy vọng anh không hiểu sai mối quan hệ của chúng ta"

"Được vậy em nói xem mối quan hệ của chúng ta là gì?"

Bị nói ngược lại tôi chẳng thể nói được câu nào. Mối quan hệ của tôi và anh ư? Thật khó để gọi tên. Không thậm chí còn không có tên cho mối quan hệ đó.

Thấy tôi im lặng, anh nhòm người dậy, nhào người về phía tôi ở đối diện khuôn mặt tuấn tú kề sát tôi, đầu mũi tôi cảm nhận mùi hương nam tính của anh phả ra, vẫn là mùi vị như mấy năm trước, vẫn khiến người ta say lòng như thế:

"Hay là tôi theo đuổi em được không?"

Trái tim vốn an ổn lâu năm của tôi lại nảy tung tung trong lồng ngực, nhịp đập mạnh đến nỗi tôi muốn đưa tay lên ấn vào vị trí ngực trái của mình.

Chết tiệt... tôi mắng rồi xa nhau mấy năm thật chẳng biết Chân Dịch thay đổi thành cái dạng gì lại biết nói lời phong lưu tán tỉnh như thế. Đúng là hại chết con nhà người ta mà.

"Khụ khụ anh Chân mời anh giữ phép tắc lễ nghĩa cho"

"Được rồi, tôi không đùa với em nữa, đi theo tôi đi mua đồ ăn cho bọn trẻ đi, chúng và em cũng chưa ăn gì đúng không?"

Chân Dịch nhấn mạnh vào từ "cũng" tỏ ý rằng anh ta cũng chưa ăn đáng tiếc tôi lại cố tình không hiểu:

"Đúng đó thế nên là anh mau về đi để tôi còn nấu cơm cho chúng nó"

Tôi hạ lệnh đuổi khách, trong tay đã cầm lấy chìa khoá nhà đầu hướng về phía cửa hắt cầm.

Giằng co một lúc cuối cùng tôi đã tổng được anh đi, tay nhẹ vuốt lên nơi trái tim vẫn còn đập tôi thấy hơi đau đầu. Rốt cục số mệnh vẫn là cuốn vào nhau không thể đứt ra được.

Thật ra có một câu chuyện, một câu chuyện đan chéo nhiều khúc mắc và kỉ niệm. Một câu chuyện trước năm tôi 18 tuổi, câu chuyện có tôi có bố mẹ có Mạnh Tường Nhiên thậm chí còn có anh.

Đúng trước năm tôi 18 tuổi hay nói cách khác trước khi tôi đi du học, mọi năm tháng mọi kỉ niệm của thời thơ ấu tôi trân quý nhất đều có anh.

Lúc tôi huy hoàng nhất có anh và lúc tôi hèn mọn nhất cũng có anh chứng kiến. Anh nhìn thấy từng mốc thời gian trưởng thành của một cô nhóc tiểu thư kiêu kì ngạo mạn đến một người mẹ vất vả nhọc nhằn là tôi.

Tôi và anh.... có lẽ là định mệnh cũng có lẽ là nghiệt duyên.

Năm ấy gặp lại chẳng ai nói gì về quá khứ coi như không hề quen biết coi như chưa từng có thời thơ ấu với nhau. Tôi làm ngơ không nhận ra anh vì muốn lấp liếm đi sự thất bại và thảm hại của tôi còn anh làm ngơ đi có lẽ vì muốn giữ thể diện cho tôi.

Tương như tất cả đều đã kết thúc thế mà anh lại cuốn tôi vào đời anh:

"Em có muốn về đầu quân cho tôi không?"

Còn tôi cũng quên đi mọi thứ mà chấp thuận

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bò Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Từng Là Một Công Chúa

Tôi được sinh khi bố và mẹ tôi đã lấy nhau được hơn mười năm thế nên theo một lẽ tự nhiên khi tôi ra đời tôi trở thành bảo bối, thành viên ngọc trong gia đình. Lúc ấy tôi cứ tưởng mình là phép màu, là món quà mà thượng đế ban tặng cho cha mẹ tôi, ngài thương xót cho cảnh đôi vợ chồng đầu đã hai màu tóc lại chưa có lấy một mụn con nên tặng tôi cho họ. Suy nghĩ ấy đã ăn sâu cắm rễ trong đầu một đứa trẻ non nớt, tôi lấy đó làm kiêu ngạo, lấy nó làm cái cớ để tôi có thể cáu gắt thậm chí nhiều khi còn là quát lên với cha mẹ mình. Cho đến một ngày, tôi vẫn còn nhớ rõ hôm ấy là một buổi sáng âm ỉ, mặt trời nấp mà vẫn không chịu xuất hiện, tôi đã thức giấc, cái váy màu be nhạt mềm mại sột soạt theo từng bước chân. Một đứa trẻ bảy tuổi như tôi vào một buổi sáng thức dậy đi tìm mẹ và đón nhận tôi là tiếng cốc ném vỡ tan tành dưới sàn nhà, tôi thấy mẹ tôi khụy chân xuống và đôi vai bà run lên bất lực. Bà cúi đầu nên tôi không nhìn thấy biểu cảm của bà chỉ thấy hai tay bà đưa lên không ngừng gạt đi nước mắt. Tôi ghen hờn, ghen lại tiếng mẹ trong lòng tôi.

Trước vẻ thống khổ của mẹ tôi, người tôi gọi là bố hết sức bàng quan, ông để hai tay ra phía sau lưng thẳng tắp hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ của vợ mình.

Nhiều năm sau nghĩ lại, tôi phải gập đầu công nhận, đây là khoảnh khắc là hình ảnh của bố tôi mà tôi ghét nhất.

"Diệp Luyện Hàn tôi nói cho bà biết mười mấy năm nay tôi đã sớm chán bà rồi, bà tưởng bây giờ mình còn là một tiểu thư khuê các sao? Còn là lá ngọc cành vàng sao? Tôi bây giờ vẫn để bà ngồi lên cái vị trí Bất phu nhân này chẳng qua cũng chỉ vì nể tình nghĩa, nể Trường Quân mà thôi! Tôi cảnh cáo bà nếu bà dám động vào Dương nhi và con trai tôi, tôi sẽ giết bà tôi sẽ giết chết bà và đem con gái bà vào cô nhi viện"

Tôi đứng giữa khe hở của cánh cửa lòng tôi chết lặng, hình tượng về một người bố bấy lâu nay sụp đổ sạch sẽ, không còn một chút nào. Trong cái xã hội này, đặc biệt là tầng lớp thượng lưu, đều không có trẻ con, hầu hết đều trưởng thành rất lớn không phải về về ngoài mà là về tư tưởng, suy nghĩ. Bố tôi nói gì tôi đều hiểu cả thậm chí hiểu một cách sâu sắc, thấm thía sâu sắc cái nỗi đau trong lòng mình, tai tôi nghe tiếng tim mình vụn vỡ cũng nghe được lời nói của một người đàn bà tuyệt vọng:

"Con trai? Bất Quân ông có biết tôi đã từng mang thai cho ông bao nhiêu đứa con trai không? Ông có còn nhớ tôi đã từng bỏ bao nhiêu sinh mệnh trong bụng mình để đổi lấy tiền đồ của ông, gia tài của ông bây giờ không?"

Mẹ tôi cười một tiếng bất lực:

"Thật buồn cười chính tôi làm mẹ mà cũng không nhớ rõ, có bao nhiêu lần là sảy có bao nhiêu lần là tự tôi bỏ nó. Ông nghĩ đi nghĩ kĩ lại đi.. vì sao tôi phải phá thai? Là vì cái gì? Còn không phải là vì ông nói nhà chúng ta chưa có điều kiện, chưa có điều kiện để nuôi con mong tôi thông cảm sao? Rồi ông hứa hẹn với tôi cái gì? Chẳng phải ông nói sau này sẽ cho mẹ con tôi một cuộc sống sung túc sao? Thế mà bây giờ Trường Quân nó mới bảy tuổi ông đã có người phụ nữ khác bên ngoài và một đứa con riêng? Bất Quân ơi là Bất Quân ông còn đòi đưa nó đi trại mồ côi? Ông là cảm thú ông là cảm thú. Tôi thật hối hận vì năm ấy bỏ nhà theo ông."

Nói xong mẹ tôi khóc ngất lên, tiếng khóc xé lòng dồn dập như đả vờ, tiếng nấc nọ chen vào tiếng nấc kia khiến tôi cảm tưởng bà khóc bi thương đến độ không còn thời gian để thở nữa.

Bố tôi thấy mẹ tôi như thế cũng không muốn phí lời, ông quay người bỏ đi, kèm theo đó là một cái hừ mũi chán ghét, lúc ông đẩy cửa bước ra, tôi không kịp trốn đi, bố tôi đẩy cánh cửa gỗ nặng nề đẩy ngã cả tôi xuống nền nhà, đồng thời đánh toi trái tim tôi xuống muôn trùng.

Lúc ông nhìn thấy tôi đang nằm trên đất, khụy tay chống xuống sàn đã đổ hết cả lên và mắt tôi nhắm lẹ, ông bỗng hốt hoảng, bối rối và xấu hổ. Ông nhìn tôi với sự áy náy không nên có của một người cha rồi đi nhanh, có thể ông không đối mặt nổi với tôi nên đã không đỡ tôi dậy, cũng có thể căn bản ông không đặt tôi vào mắt.

Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm nhận được sự đau khổ tột cùng mà người thứ ba mang lại, không phải từ lời kẻ ngây thơ nặc nộn của đám bạn sán sán tuổi, cũng không phải trên ti vi mà là ở chính cuộc đời của tôi. Kẻ thứ ba ấy, đã cướp đi người chồng, người bố, đã làm chết đi trái tim của một người vợ và con cái. Kẻ đó hoàn toàn phá huỷ cả một gia đình, phá huỷ hoàn toàn như quả bom nguyên tử san bằng một thành phố.

Tôi luôn luôn hận thấu xương những kẻ thứ ba, theo tôi thấy thì đó chính xác là một loại đằm bà đàng ghê tởm, chẳng ai được phép nhân danh tình yêu để phá hoại một tình yêu của người khác. Kẻ thứ ba? Cách gọi này nghe thật đáng khinh làm sao, bọn họ nói lời yêu với một người đàn ông đã có vợ mới đáng hận biết nhường nào?

Những con người ấy trong cái suy nghĩ non nớt của tôi chính là những kẻ bị nguyên rủa, những đứa con bị đẩy xuống địa ngục trong kinh thánh và tất nhiên, không ai đáng được tha thứ cả.

Nghĩ đến bố tôi - người bố đã từng đỡ đầu tôi khi tôi lọt lòng, đã từng chăm chút cho tôi từng tí một, từng mua cho tôi từng cái váy, từng giúp tôi làm bài tập, đi họp mọi kì họp phụ huynh cho tôi mặc cho công việc có bận thế nào. Mọi sinh nhật của tôi ông đều tự tay mình làm một cái bánh. Cái bánh ấy mỗi năm một khác nhưng không năm nào nó đẹp, không năm nào nó ngon nhưng năm nào cũng khiến tôi cảm nhận được sự yêu thương khiến tôi nghĩ mình là đứa trẻ hạnh phúc nhất đời.

Thế mà cũng chính hôm nay, cô con gái được yêu chiều ấy lại bị bố mình ản ngã, trái tim kiêu ngạo tràn ngập tình yêu của tôi cũng bị ông làm vỡ mất. Tất cả đều không thể quay lại nữa, không thể quay về trước đây mà chỉ có những mâu thuẫn tăng cao mà thôi.

Tôi đứng dậy, không có can đảm đứng trước mẹ mình nên tôi bỏ đi, tôi quay về phòng của mình và tiếp tục ngủ. Không phải là do tôi vô tâm mà tôi không muốn cho mẹ biết đứa con gái của mình đã biết hết rồi, biết hết mọi việc thối tha bẩn thỉu trong cái nhà này rồi. Không muốn bà khó xử khi đứng trước mặt tôi.

Tôi muốn bà vẫn là vị phụ nhân kiêu hãnh, còn tôi tôi vẫn muốn sống trong giấc mộng công chúa của mình

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cậu Bé Mặc Áo Xám

Bố tôi lúc đầu đã từng làm tướng của bố Chân Dịch, một vị tướng chẳng mấy trung thành và hay nuốt tiền vốn. Trước khi bị phát hiện và sa thải, ông và bố Chân Dịch có quan hệ rất tốt, tốt đến nỗi một tháng thì bố tôi dẫn gia đình đi sang ngôi biệt thự ấy ăn một hai lần.

Trước đây tôi không hiểu tại sao phải qua lại nhiều như thế tại sao lần nào cũng phải dắt tôi đi mặc dù có lần tôi đang sốt đến đỏ cả hai má. Hoá ra là vì trong Chân gia có một vị tiểu thiếu gia - Chân Dịch. Độc đỉnh nhà họ Chân chỉ hơn tôi mấy tuổi. Cái đầu óc tính toán nhanh lẹ của bố tôi lúc ấy đã tính xem, đem bán đứa con gái này đi thì được bao nhiêu tiền.

Mỗi lần đến Chân gia ông đều bắt tôi mặc những bộ váy xinh đẹp nhất, tết những bím tóc đáng yêu nhất, thậm chí còn tô vào môi tôi ít son đỏ, ép tôi phải thân thiết lấy lòng Chân chủ tịch, ép tôi phải đi chơi với Chân thiếu gia mà tôi ghét nhất. Bố tôi đã đem con gái ông ấy biến thành một con diêm đẹt dụ dỗ trai sớm như vậy đấy. Đáng tiếc đây là những chuyện sau này tôi ngẫm ra còn lúc bấy giờ tôi không hiểu.

Nói về Chân Dịch hồi nhỏ tôi chỉ nhớ đến màu cái áo xám mà tôi đã làm bẩn, bởi lúc ấy tôi quá ít tuổi để ghi nhớ một người cũng quá ít tuổi để có tình cảm với người khác giới nên tôi vô cùng vô cùng ghét cái tên kiêu ngạo Chân Dịch ấy. Lần đầu tiên tôi gặp Chân Dịch anh ta đang ngồi bên đài phun nước, hai tay nắm lấy vật gì đó cúi đầu lăm lăm.

Ánh nắng nhạt chiếu xuống cái má vẫn còn phúng phính, đôi môi đỏ nhỏ chỉ bằng một đốt ngón tay. Mái tóc cắt ngắn màu nâu sẫm. Cậu bé ấy mặc một cái áo màu xám, toàn bộ con người toát ra vẻ thanh khiết nhưng vẫn có sự kiêu ngạo từ trong xương tuỷ phát ra. Tôi mãi ngắm nhìn bờ mi cậu, thầm nghĩ tại sao con trai lại có hàng mi như thế? Nó còn dài hơn cả mi của tôi nữa.

Chân Dịch mở tay ra, vật trong tay cậu lấp lánh rồi cậu tung nó lên, ném vào bồn nước.

Tôm một tiếng, tôi cũng cười một tiếng, đúng là một cậu nhóc ngây thơ, lớn từng này tuổi rồi mà còn tung đồng xu để ước sao? Chắc cậu không có một ông bố ngoại tình. Tôi nghĩ.

Năm ấy tôi 8 tuổi còn Chân Dịch 12.

Chân Dịch nghe thấy tiếng tôi cười, lạnh lẽo nhìn quắc đó thò tay xuống nước hắt một cái lên người tôi khiến quần áo tôi bị ướt, tất nhiên với sức của một đứa nhóc có thể hắt lên được bao nhiêu nước cơ chứ. Tôi chỉ bị ướt một mảng váy màu hồng nhạt, tôi hừ một tiếng, cũng chỉ là một chút bẩn thôi mà tôi đâu có dễ bị bắt nạt như vậy. Tôi bỏ đi, lúc ấy tôi là một con nhóc khó tính và thù vặt rất hay cáu gắt cho nên tôi bỏ đi là để tìm đồ đựng nước. Mà đồ đựng nước tất nhiên là để hắt lên người thằng nhóc vừa làm bẩn váy tôi rồi.

Quả nhiên tôi tìm được một cái ca để đựng đất, trong ca toàn đất với bùn, lúc tôi cầm lên cũng hơi đấu tranh tư tưởng, ca bẩn thế này, tôi cầm vào thật là

mất vệ sinh. Nhưng cuối cùng tôi vẫn cảm ca quay về chỗ đài phun nước, thấy cậu bé vẫn ở đấy tôi vui sướng cười lên lén lút lút lút múc một ca nước đi đến trước mặt Chân Dịch:

"Này bạn"

Tôi dễ thương nói.

Chân Dịch quay ra liếc tôi không nói gì. Tôi cảm thấy vô cùng khoa chịu, cảm cái ca đầy nước hắt thẳng vào người cậu ta, nước làm cho bùn đất loãng ra tạo thành một hỗn hợp đục đục, hắt lên mái tóc nâu của cậu rồi lại chảy xuống cái áo xám sạch sẽ.

Lúc thấy cậu ta bị bắn từ trên xuống khuôn mặt trắng trẻo bám bùn vào cái áo của cậu cũng chuyển một màu đen tôi hơi hồi hận, rất muốn mở miệng xin lỗi cậu ta nhưng lòng tự tôn khiến tôi cắn chặt môi mãi lâu sau mới nói:

"Ai bảo cậu phớt lờ tôi. Đáng đời"

Sau đó vội chạy đi, cái ca đựng đất cũng vứt ở đấy.

Lúc đang chạy thì gặp mẹ tôi, tôi liền lao vào vòng tay của mẹ nũng nịu hoàn toàn quên đi cậu bé bị mình hắt nước bên đài phun nước.

Mãi tới giờ ăn cơm, khi mọi người đã ngồi vào bàn đầy đủ, Chân chủ tịch mới nói:

"Hôm nay tôi có đứa con trai mới từ bên Úc trở về xin được giới thiệu với mọi người Chân Dịch"

Chân chủ tịch nói bằng giọng kiêu hãnh, tròng cười giòn phát ra khiến khuôn mặt nghiêm nghị của ông hiền hơn rất nhiều, tôi hiếu kì với đứa con trai của ông ấy nên nhòai hẳn người lên bàn ăn để nhìn cậu bé đang đi vào. Lúc nhìn thấy cậu ta, tôi sững người lại, một chút sợ hãi dấy lên trong tôi.

Đây chính là cậu bé ở đài phun nước mà!!

Cậu ta đã thay một cái áo xám khác, mái tóc đã sấy khô và khuôn mặt lại sạch sẽ như trước, thấy ánh mắt cậu ta liếc về tôi một cái, tôi vội rụt cổ lại mặt cúi gằm.

Thế rồi người lớn ngồi gần người lớn, bàn chuyện của người lớn còn trẻ con thì phải ngồi gần trẻ con chỉ có điều cả hai chúng tôi đều im lặng.

Cho đến lúc tôi buồn bã cắt miếng thịt của mình bằng con dao bạc, tiếng dao cứa trên đĩa đã rất lâu nhưng thịt không hề rời ra, tôi ngược lên nhìn mẹ, thấy bà đang bận trao đổi với mẹ Chân Dịch nên đành chán nản buông dao đĩa xuống, ngồi đờ đẫn chờ.

Lúc ấy Chân Dịch mở miệng, giọng nói vẫn còn rất non nhưng lại khiến mọi người chú ý:

"Ngốc thế ăn của tớ đây này"

Nói rồi đẩy cái đĩa đã được cắt thành từng miếng bằng nhau vô cùng đẹp mắt về phía tôi còn cậu cầm lấy đĩa của tôi bắt đầu cắt.

Ngày hôm ấy, từng miếng thịt ngọt lạ thường

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bó Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tớ Là Bất Trường Quân

Tôi vốn được cưng chiều từ nhỏ cho nên ăn hết đĩa thịt cũng không mấy cảm động, đại khái lúc đó nghĩ rằng Chân Dịch thấy tôi dễ thương cho nên mới lấy lòng mà thôi. Nhưng bởi vì nền gia giáo từ nhỏ tôi được dạy nên cũng vươn tay ra chọc một cái xúc xích bỏ vào cái đĩa vốn là của tôi ở trước mặt Chân Dịch rồi cười cười.

Tôi tự thấy nụ cười của tôi tuy không có lúm đồng tiền nhưng chắc chắn vô cùng chói mắt thế nên Chân Dịch mới dờ ra si mê nhìn tôi như vậy.

"Này cho cậu"

Tôi nói.

Chân Dịch khẽ ừ một tiếng rồi cúi đầu ngoan ngoãn ăn hết cái xúc xích tôi đưa.

Ngày ấy cái xúc xích tôi đưa chỉ là tiện tay thế nhưng lại có một cậu nhóc thực sự nhớ hương vị của nó suốt hơn mười năm.

Tôi và Chân Dịch quen nhau như thế, tình cảm không tốt không xấu, không xa không gần, chỉ giao du với nhau như những người bạn xã giao đơn giản. Tôi đến nhà cậu ta ăn và cậu ta thỉnh thoảng sẽ đến chơi nhà tôi, nói là đến chơi nhưng cậu ta chỉ ngồi trên phòng tôi đọc sách mà thôi, tĩnh lặng như một pho tượng khiến tôi vô cùng nhàm chán.

Chúng tôi cứ như vậy được năm năm, đến khi tôi 13 tuổi, bố tôi chính thức bị khai trừ khỏi tập đoàn Chân thị thì hai chúng tôi à không hai nhà chúng tôi trở mặt thành thù. Bố tôi không biết đã làm cách gì mà khiến Chân thị không đòi được một đồng đền bù nào từ nhà tôi lại còn chịu một khoản kha khá. Đúng thời điểm bố tôi bắt đầu mở công ty thì là lúc Chân thị lao đao nhất.

Chân Dịch 17 tuổi bố nằm bệnh viện, một mình mình gánh vác cả một cỗ máy khổng lồ đang bất ổn chắc hẳn anh ấy phải hận bố tôi lắm. Thế nên sau này khi biết được bố tôi phá sản, khiến cuộc đời tôi lệch khỏi quỹ đạo là anh tôi cũng không hận, mà chỉ coi như đã trả được món nợ ngày trước nhà tôi nợ anh.

Chúng tôi cứ quán lấy nhau một cách kì lạ, hết lần này đến lần khác gỡ không được, cắt không xong lần nào cũng là dày vò đối phương đến tận tận nhưng lại không hề có hận. Chỉ có duy nhất chuyện hai đứa nhỏ mà thôi.

Ngày cuối cùng tôi và anh gặp nhau là lúc anh hẹn tôi ra ngoài nắng vẫn nhảy nhót trên người anh như lần đầu chúng tôi gặp nhau vậy.

Chàng trai 17 tuổi, đã lớn rồi, cũng rất cao, cái đầu cúi xuống làm dáng người cao của anh càng nổi bật, giống bao nhiêu con trai năm ấy anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo dựng thẳng trần tình khiến người ta động lòng, anh cúi đầu nói với tôi: "Quân anh thích em, thật sự thích em chứ không phải tình cảm của một người anh trai"

Lần đầu trong đời, tôi được một chàng trai tỏ tình. Cái cảm giác ấy như thế nào nhỉ? Tôi không nhớ khi ấy tôi nói gì chỉ nhớ rõ nhất cái áo trắng tinh của anh, gương mặt hơi ửng đỏ của anh, nhớ câu nói của anh thậm chí nhớ tới cả nhịp tim hỗn loạn trong lồng ngực mình.

Năm ấy hoá ra còn có một chàng trai không màng đến thù hận, chỉ chân phương nhìn về phía tôi bằng ánh mắt dịu dàng đầy yêu thương như vậy.

Thế nhưng đáng tiếc cho Chân Dịch năm 17 tuổi, lại đi thích một con nhóc mới 13 như tôi, lúc bấy giờ tuy tôi rất trưởng thành, tư tưởng cũng rất tân tiến hơn những con nhóc cùng tuổi khác nhưng nhóc con vẫn chỉ là nhóc con mà thôi. Tôi tuy biết thích là gì nhưng lúc đấy lại chưa thể gieo được cái hạt giống gì vào tâm hồn ngây thơ ấy vậy nên tôi thật sự không đành lòng mà nhỏ toẹt nước bọt vào người Chân Dịch

"Chân Dịch anh tốt nhất cách xa tôi ra một chút, bố tôi nói nhà họ Chân đều là đồ đáng ghét nhất định phải tránh xa"

Nói xong tôi chỉ kịp nhìn thấy bãi nước bọt trắng trắng dính trước ngực áo của Chân Dịch lấp lánh, giống như tôi nhỏ vào trái tim của cậu vậy. Thật giống như sự xấu tính của tôi đang bôi bẩn lên lời tỏ tình thuần khiết của cậu vậy. Chân Dịch hơi run rẩy miệng há ra rồi lại ngậm vào như nghẹn lại lời nói trong lòng, tôi thấy vậy khó chịu quay đầu đi.

Một lần quay đầu đó là xa cách 5 năm trời.

Năm năm vật đổi sao dời cô bé kiêu ngạo xấu tính khi xưa lại trở thành nhân viên phục vụ biết khom lưng, luồn cúi. Từ thiên kim tiểu thư trở thành không xu dính túi trên người gánh số nợ nặng nề, bị siết nợ trốn đông trốn tây.

Còn Chân Dịch lại như phượng hoàng mạnh mẽ tái sinh từ đồng lửa ngày càng chói mắt. Hoá ra cao quý thì vẫn mãi mãi cao quý, nhà họ Chân lao đao một hồi như vậy cũng chỉ là một lần niết bàn của Chân Dịch mà thôi.

Bố tôi mất, mẹ tôi mất, nhà xe tiền bạc tất cả những gì lấy từ nhà họ Chân đều mất hết. Còn Chân Dịch bố mẹ an nhàn khoẻ mạnh muốn gì có nấy. Tôi đã không còn xứng đáng với câu tỏ tình ấy lâu rồi mà Chân Dịch cũng không còn là cậu bé 17 tuổi năm ấy. Anh chỉ là bố của các con tôi còn tôi và hai đứa nhỏ có lẽ chỉ là lần vui chơi bất cẩn của anh.

Haha... cuộc đời luôn luôn biết cách tàn nhẫn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Tiếp Tục Bỏ Trốn

Khép lại dòng hồi tưởng, tôi chà mạnh lòng bàn tay lên má hồng lau đi nước mắt và để tinh tảo lại, ngược đôi mắt vẫn lên những tia đỏ vì mệt nhọc lên trần nhà tôi chậm rãi thở hắt ra một hơi. Ông trời ơi có phải con sống kiếp này quá thất bại rồi không? Chân Dịch? Ha... ông thật đúng là biết cách chọn người dày vò con. Tôi ngồi trên ghế, đờ ra như một con rối gỗ, đầu óc chẳng còn gì ngoài bất lực. Những lời Chân Dịch nói hôm nay có thể tôi sẽ tin nếu như nhà họ Chân không có thù oán sâu nặng với tôi như vậy. Thật không biết hai trái tim yếu đuối của lão gia và lão phu nhân họ Chân có tức đến nỗi đôi không khi biết hai đứa cháu nội đầu lại là tôi sinh ra. Nhắc điện thoại trên bàn tôi tìm một dây số đã nằm im lìm trong máy mấy năm trời nhấn nút gọi. Chưa đến lượt đồ chuông thứ hai đã có người nghe máy.

"Trường Quân" giọng anh nhẹ nhàng nhưng tôi vẫn nhận ra sự run rẩy trong đó.

"Mạnh Tường Nhiên, tốt nhất anh nên dọn dẹp tốt chuyện hôm nay bằng không..." tôi im lặng... bởi tôi chợt nhận ra tôi chẳng có gì để uy hiếp anh hết.

"Quân anh hiểu... anh sẽ đến chỗ em ngay"

"Không! Anh đang ở đâu tôi sẽ tự qua hai đứa nhỏ đang ngủ"

"Vậy em qua khu X đi"

"Khu X? Mạnh Tường Nhiên anh thực sự ở được nơi như vậy à?" Tôi châm chọc hỏi.

Ở đây, khu nhà ở tập thể cho người có thu nhập thấp này vẫn phân chia tốt xấu. Khu F là nơi tôi ở có điều kiện thấp nhất còn khu X là nơi nhiều tiền nhất khu này thế nhưng khu X này thực sự không dành cho loại người lắm tiền nhiều của như Mạnh Tường Nhiên. Quả biểu của giám đốc công ty nhà họ Mạnh thậm chí còn có thể mua được mấy cái khu X đâu chứ đừng nói là một căn nhà trong khu X. Haizz nói vậy mới biết mấy năm nay tôi đã chật vật như thế nào.

Khu F và khu X cách nhau không xa lắm, tôi đi bộ cũng chỉ mấy vài phút là đến nơi. Vừa mới tới cuanhaf đã nhìn thấy Mạnh Tường Nhiên đứng sẵn ở đây, cánh cửa sau lưng anh mở toang để lộ ra ít tia sáng cam cam, mùi thức ăn cũng theo đó mà nhẹ nhàng phân ra tứ phía. Tôi ngửi ngửi liền nhận thấy anh đang nấu canh cá. Mùi chua thanh của dứa và cà chua trộn lại khiến tôi không kìm được mà nhỏ dãi.

"Có thể vào xin bát cơm được không?" Tôi cười ngượng.

Mạnh Tường Nhiên nhìn tôi, cặp mắt hoa đào loá lên những tia sáng, anh cười gật đầu, nụ cười hết như những năm trước tôi sang nhà bác Mạnh xin cơm vậy. Hồi đấy tôi cũng như hôm nay đứng ở cửa nhà Mạnh Tường Nhiên ghé đầu vào mặt dầy xin ăn cơm chùa và lần nào anh cũng cung chiều tôi như vậy.

Bước vào trong căn hộ nhỏ, bộ bàn ghế sô pha màu đen hết sức sang trọng đối lập hoàn toàn với vẻ ngoài của một căn hộ cấp 4, tôi ngồi xuống, lóp dả thứ thiện dưới thân lạnh lạnh. Mạnh Tường Nhiên đi vào trong bếp, lấy ra hai bát cơm trắng vào nồi canh cá đang bốc khói nghi ngút.

"Em lúc nào cũng đến đức giờ ăn cơm"

Tôi nhếch môi cười: "Biết sao đây số em đúng thực là số ăn trực mà"

Mạnh Tường Nhiên phân thân cá vào bát bắt đầu lọc xương, những ngón tay thon dài như ngọc được gọt dũa nhặt từng chiếc xương con ra, tay lướt trên mình cá như đang đánh piano vậy, sau đó anh nhẹ nhàng gắp phần thân được lọc xương cẩn thận vẫn còn nguyên hình khối kia vào bát của tôi còn về phần mình anh chỉ múc canh.

"Anh không thích ăn cá sao?"

"Không phải như vậy"

"Vậy tại sao không ăn?"

"Vì anh lười lọc xương cá. Trường Quân ngốc"

Lười lọc xương cá... nhưng lại cẩn thận rút từng chiếc xương một ra cho tôi như vậy. Hồi nhỏ cũng thế, bây giờ cũng vậy.

Tôi nhìn miếng cá trắng nõn trong bát, đầu mũi hơi cay cay, tay cầm đũa gắp một miếng bỏ vào miệng

"Không tệ"

"Anh đã phải học rất nhiều năm đấy, vậy mà bây giờ mới có cơ hội nấu cho em"

"Tường Nhiên anh nói cho Chân Dịch sao?" Tôi vào thẳng vấn đề chính

"Ừm"

"Tại sao? Anh biết em không muốn dây dưa với anh ta nữa mà?"

"Bất Hối và Dur Khả không thể không có bố"

"Thôi đi! Anh thì biết gì chứ lần sau đừng làm chuyện vô nghĩa nữa"

"Quân anh sẽ không làm chuyện vô nghĩa nếu như em không khổ như bây giờ! Chỉ cần em sống vui vẻ hạnh phúc dù có đập bằng cả thế giới anh cũng sẽ bảo vệ hạnh phúc của em. Nhưng em xem mấy năm nay em thành cái dạng gì rồi?"

Tôi cau mày, xem ra trong mắt mọi người tôi chất vật đến thế sao?

"Em không cần anh phải thương hại, nhà họ Chân em không cần gì hết còn con em cũng không bao giờ là người nhà họ Chân"

"Tường Nhiên" Tôi nhìn sâu vào mắt anh gần từng chữ " Anh tưởng em muốn sống thế sao? Anh tưởng em chưa đi cầu xin nhà họ Chân hay sao?"

"Nói cho anh biết năm năm trước khi em có thai 3 tháng đã vắc bụng đến nhà họ Chân tìm bố mẹ Chân Dịch rồi! Thế nhưng... ha" tôi cười một tiếng " Họ bảo họ không nhận, là không nhận!!! Sau đó còn thật sự cường chế em đến bệnh viện họ nói nếu em không nhẫn tâm bỏ đứa bé họ sẽ giúp em hút thử nghiệt chủng đó ra còn nếu em không chịu thì cứ sinh ra nếu đúng là cháu họ, họ sẽ nhận nuôi còn không phải thì đừng mong sống nữa!"

"Anh nói xem con em ở trong một nhà như thế có tốt được không? Sau này Chân Dịch có vợ, có con thì con em lại như thế nào? Em nhẫn tâm để bọn trẻ sống như vậy sao? Chân gia mà nhà của bọn nhóc sao? Tường Nhiên anh nói xem!"

"Anh..." anh nhìn tôi đầy mắt hiện lên nỗi đau khổ và thương xót " anh xin lỗi..."

"Không cần phật xin lỗi em. Tường Nhiên cái anh cần là sửa chữa lỗi lầm của mình"

"Tường Nhiên... em muốn anh đưa em và tụi nhỏ đi!"

Tôi chạm vào bàn tay đang nắm chặt của anh kiên định nói. Đúng vậy, một lần nữa chạy trốn khỏi Chân Dịch, trốn khỏi nỗi sợ hãi của tôi.

Quay về nhà, tôi và Tường Nhiên đi song song nhau, mỗi người mang trong mình một tâm sự chẳng ai chịu nói với ai câu nào. Ánh đèn đường đổ xuống tạo thành hai cái bóng một cao một thấp trên mặt đường.

"Ngay bây giờ sao?" Anh chợt hỏi, phá tan cái tĩnh lặng về đêm

"Ừm, càng sớm càng tốt. Lần này cảm ơn anh!"

Anh cup mặt lắc đầu.

"Tường Nhiên anh năm nay cũng sắp 30 rồi sao không tìm một người vợ chăm sóc đi?"

Anh nhìn tôi, dường như bị bất ngờ về câu hỏi này.

"Quân, người phụ nữ anh yêu còn đang độc thân sao anh lại có thể lập gia đình chứ?"

Tôi cười. Mạnh Tường Nhiên thật là anh đúng tốt quá với em như thế

Tôi vào trong phòng ngủ, đánh thức hai đức nhóc trong phòng, hai đứa ngơ ngác liên tục hỏi Chân Dịch đâu, tôi cũng không biết nói gì chỉ cười cho qua mượn tạm lý do anh bận việc để lừa chúng

"Bố gì chứ, chú ấy chẳng qua là người bạm của mẹ, năm ngoái tai nạn cướp đi con của chú ấy khiến chú không còn bình thường nhìn con và Bất Hối mới nhận lầm làm con của chú mà thôi"

Tôi vuốt tóc Dư Khả giải thích, thằng bé tròn mắt nhìn tôi trong ánh mắt có vẻ không tin tưởng tôi lắm. Xi nhóc con mới có mấy tuổi đầu thôi đã không tin lời lão bà rồi!

"Dư Khả, Bất Hối, chúng ta chuyển đến thành phố mới nhé! Mẹ cho các con nửa tiếng dọn dẹp đồ rồi chú Mạnh sẽ đưa mẹ con mình đi"

"Mẹ sao lại chuyển đi vậy ạ?" Bất Hối hỏi

"Ngốc! Vì mẹ trúng số rồi chúng ta có rất nhiều tiền nên mẹ mua nhà mới ở thành phố mới"

"Mẹ có phải con sẽ được mua váy và búp bê không?"

"Mẹ còn con có phải là sẽ được mua thêm sách không?"

Tôi nhìn hai đứa trẻ ngoan nhà mình không nhận được xót xa rưng rưng

"Ừm, ngoan đi dọn đồ mau đi"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cảnh Còn Người Mất

Khu biệt thự X tọa lạc tại phía Nam thành phố là nơi tắc đất tắc vàng, nhà mới của chúng tôi nằm ngay trong khu cao cấp của khu X này.

Đối với sự sắp xếp của Mạnh Tường Nhiên tôi hơi bất ngờ bởi ba mẹ con tôi chuyển vào chính căn nhà của gia đình anh hồi trước - chính là căn nhà kề liền căn nhà hồi bé tôi ở.

Nhìn cánh cổng được dát vàng cao cao bên cạnh, tôi không khỏi phiền lòng, cảnh tượng vẫn như xưa thậm chí đến cả dòng chữ "Nhà của Quân" ngày xưa tôi dùng bút màu vẽ lên vẫn còn chưa phai vậy mà gia đình, tiền tài tất cả đã bị một con lũ quản sạch.

Căn nhà ấy vẫn sừng sững ở đây như một sự mỉa mai châm chọc về hoàn cảnh đáng thương của tôi vậy.

Năm ấy, tôi phải bán nhà để trả nợ, do thời gian gấp rút nên tôi cũng không biết người mua là ai bây giờ nhìn lại xem ra người mua kia cũng không quan tâm đến căn nhà này lắm, đến lớp sơn đã cũ cũng không sơn lại, lá rụng đầy sân cũng không có người quét.

"Mẹ, nhà này thật to" Bất Hối nói

Nghe tiếng con gái tôi nghiêng đầu nhìn bé, mỉm cười:

"Uhm.. nhà thật to sau này chúng ta sẽ sống ở đây các con mau dọn đồ vào đi"

Nói xong tôi cũng kéo va-li bước vào. Haizz cánh cổng này hồi trước không biết bao nhiêu lần tôi từng bước qua đáng tiếc hồi đấy còn là một cô công chúa còn bây giờ thì không còn nữa

Biệt thự nhà họ Mạnh tuy hiện tại không có người ở nhưng cũng vẫn luôn được người giúp việc quét dọn sạch sẽ, khi tôi mở cửa đã có lão quản gia cùng năm sáu cô hầu đứng xếp hàng chào đón. Tôi quay sang người lão quản gia già chào hỏi:

"Bác Chu lâu rồi không gặp"

Đôi mắt tinh anh của bác Chu nhìn tôi hơi ánh lên những giọt lệ, ông run run cầm tay tôi vỗ vỗ, chất giọng già nua nhưng trầm vang như truyền từ rừng sâu đầy nghẹn ngào:

"Cô Quân, cô lớn quá"

Tôi cười với lão, khẽ ản hai đứa nhóc đang trốn sau lưng mình lên trước

"Bác Chu đây là con cháu Bất Hối, Bất Dư Khả mau mau chào bác"

"Con chào ông ạ" Hai đứa nhỏ lễ phép cúi đầu.

Bác Chu thấy vậy liền xoa đầu hai đứa nhóc, ánh mắt không kìm được mà tò mò nhìn tôi. Tôi cũng chỉ cười chứ không giải thích, tôi biết bác Chu thắc mắc về hai đứa nhóc nhưng thực sự tôi cũng không có gì để nói, hai đứa con của tôi không thể là con của Chân Dịch càng không phải là con của Mạnh Tường Nhiên thì còn gì để nói nữa.

"Cô chủ Quân cùng tiểu thiếu gia và tiểu thư sẽ ở lại đây, các người lo liệu mà chăm sóc chu đáo, nếu để lão già này biết có nửa điểm bất kính thì cuốn gói luôn đi"

Bác Chu cao giọng nói, uy nghiêm của người làm quâm gia lâu năm lại hiện ra. Giống như hồi tôi còn nhỏ bác hay cầm tay tôi nói

"Cô chủ Quân, đó là bình cổ không được đập"

Đám hầu gái cúi đầu thưa vâng, gập người 1 góc 45 độ hết sức quy củ, lâu rồi không nhận được tiếp đãi như vậy tôi có chút không quen nhưng cũng để tâm lắng nghe theo hai đứa nhỏ bước vào nhà còn hành lý thì để đám hầu gái khiêng lên phòng trước.

Tôi ngẩng đầu lên trần nhà được chạm khắc vân mây lồi lõm cùng chùm đèn pha lê toả ra ánh sáng vàng nhàn nhạt. Căn biệt thự được xây dựng theo phong cách cổ điển, mọi thứ đều đem đến cho người ta về uy nghiêm bất khả xâm phạm của một gia đình có dòng dõi quyền thế lâu đời, khắp nơi đều mang hơi thở già cỗi như một vị thần đang khép mắt. Ở nơi kia tôi từng nhảy nhót, nơi kia tôi và Mạnh Tường Nhiên từng vẽ bậy lên bức tường tất cả đều từng đẹp đến thế.

Bỗng chợt Bất Hối kéo kéo tay tôi:

"Mẹ có phải nhà mới này rất nhiều tiền không mẹ?"

"Uhm tất nhiên rồi, nhà chú Mạnh rất giàu có mà"

"Vậy mẹ lấy chú ấy đi" Dư Khả bắt chợt lên tiếng.

Câu nói ấy khiến tôi sững người lại. Thằng nhóc này ai dạy nó nói mấy câu đó chứ, tôi đang định lên tiếng dạy bảo thì ở đằng sau bác Chu đã lên tiếng "Cậu chủ"

Tôi quay đầu lại, Mạnh Tường Nhiên đang đứng chắn ở trước cửa, anh khẽ mỉm cười nhìn tôi. Bóng dáng cao cao mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần tây càng tăng thêm sức hấp dẫn, ánh sáng đổ lên người cậu thiếu niên khi xưa khiến tôi thấy hơi chói mắt, tay anh cầm chiếc áo vest đồng màu với quần tôi đoán anh vừa tan làm về. Liếc chiếc đồng hồ cổ thấy đã gần 5 giờ chiều tôi cười:

"Anh vừa đi làm về à?"

Mạnh Tường Nhiên tiến lên vài bước cúi đầu nhìn tôi:

"Sao? Mặt em sao lại giống cô vợ nhỏ chờ chồng về thế này?"

Bị anh chọc tôi cười tiện tay đâm một cái vào lồng ngực anh:

"Đừng trêu bà thím già này! Anh nhìn xem em đã có hai đứa con rồi không còn trẻ nữa"

"Nhưng mà vẫn còn đẹp lắm" Tôi nghe thấy anh lẩm bẩm nhưng lại vờ như không biết quay người đi "Hôm nay anh ăn ở đây với mẹ con em nhé, em muốn cảm ơn anh về ngôi nhà"

"Tất nhiên rồi! Anh qua đây để xin ăn chùa một bữa mà có điều không phải cảm ơn anh, nhà này anh không cho không em như vậy!"

Tôi giật giật khoé môi, cái tên này vẫn đáng ghét như hồi nhỏ.

"Bây giờ có bán cả ba mẹ con em đi cũng không mua nổi cái móng nhà nhà anh đâu!"

"VẬY em làm công trả nợ là được rồi! Nghe nói em ở nước ngoài học được không ít"

"Nghe nói? Anh nghe ở đâu kì vậy? Rõ ràng là em toàn chơi bời thôi không có học gì hết cả"

"Hừm... sao anh lại nghe thành lúc ở bên đây em đang huy động vốn mở công ty nhỉ?"

Tôi cười, à phải tôi cũng từng giới giang huy hoàng thế.

"Anh muốn nói đến dự án "beyond beauty" đó à? Sao? Anh muốn rót vốn ư?"

Thời điểm tôi còn học ở bên nước ngoài cũng đã từng nghiên cứu về mảng làm đẹp khá nhiều rồi lại tìm tòi về các chất khoáng thiên nhiên, các thành phần mỹ phẩm. Sau một thời gian thì tôi quyết định huy động vốn bên nước ngoài để sản xuất sản phẩm làm đẹp, gây dựng thương hiệu riêng. Tôi đã vạch sẵn kế hoạch về thị trường, nhà máy, sản phẩm tiêu thụ, khách hàng... nhưng khi gom đủ vốn gia đình lại xảy ra chuyện tôi đành phải ngừng giấc mơ này lại quay về chèo chống cho cái công ty đã mục ruỗng của cha.

"Thế nếu anh nói Mạnh Thị đang muốn mở rộng thị trường về mảng làm đẹp thì em có muốn làm không?"

Tôi quay phắt lại, nhìn anh ngạc nhiên:

"Anh nói thật ư?"

"Ừm"

"Mạnh Tường Nhiên em nợ anh nhiều quá"

Tôi nói, gì chứ, lấy của anh ấy nhiều như vậy lại còn muốn xin thêm một ân huệ sao.

Anh cười:

"Quân à, anh đây là đang chiêu mộ nhân tài thôi chứ nợ nần gì ở đây? Em không đi làm thì sao nuôi được mấy đứa nhóc làm sao trả tiền nhà cho anh?"

Thấy anh đã nói thế, tôi cuai đầu suy nghĩ đôi chút rồi cũng nhận lời:

"Cảm ơn anh tin tưởng, em sẽ cố gắng"

Mạnh Tường Nhiên nói đúng, chỉ có như vậy mới có thể sống tiếp, mới có thể trả nợ cho anh ấy, mới cho hai đứa nhóc được tương lai.

"Nhưng em sẽ phải gặp người Chân gia nhiều, em hiểu không? Kinh doanh mà?"

Tôi cười:

"Em đã nhận lời rồi sao không tính đến chuyện này cơ chứ? Bây giờ em làm tướng của Mạnh thị Chân gia dù có mạnh cũng không đến nỗi cướp con của em, hơn nữa. Nhà họ Chân cũng chỉ có mỗi Chân Dịch muốn nhận bọn nhóc, anh còn lo em không đối phó được anh ta sao?"

"Thế thì tốt, em lên gác nghỉ đi, anh nấu cơm xong gọi ba mẹ con em xuống"

"Sao lại thế được" Tôi huých vai vào tay anh nháy mắt

"Mấy năm nay trình độ nấu nướng của em hơi đẳng cấp đó nha"

"Chú Mạnh chú ngăn lần đừng tin mẹ cháu" Bất Hối nói

Dư Khả cũng hòa theo:

"Đúng đó, cơm mẹ cháu nấu là khó ăn bậc nhất"

Tôi tức giận liếc hai đứa nhóc phản chủ:

"Các con lớn từng này cũng là cơm mẹ nấu cho ăn đó"

Mạnh Tường Nhiên cười, vươn tay ra vỗ đầu bọn nhỏ:

"Được hôm nay chú nấu cơm cho bọn con ăn"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bữa Cơm Gia Đình

Điện thoại vẫn tiếp tục reo vang, cuộc gọi thứ hai trăm lẻ tám trong ngày. Tất cả đều từ Chân Dịch, tôi nhìn màn hình sáng lên rồi tắt không biết bao nhiêu lần tâm hồn càng thêm mệt mỏi liên dứt khoát tắt luôn máy, lấy sim ra rồi bỏ làm đôi. Vẫn là dãy số năm năm trước lúc nào cũng đứng đầu danh sách cuộc gọi của tôi, sau năm năm im lặng lại trở về khiến bộ tinh thần người ta như vậy. Tôi nhìn điện thoại cau gắt:

"Mẹ nó gọi lắm thế, bà đây còn lâu mới nghe"

Lúc bà đây bụng mang dạ chửa con nhà người nghèo đến nỗi ba bữa ăn không đủ chất người có gọi không vậy, lúc này con bà nuôi lớn như vậy rồi định nhận không ư? Mơ đi nhé!

"Trường Quân!" Mạnh Tường Nhiên gọi "Bất Hối, Dư Khả mau xuống ăn cơm"

Quăng điện thoại lên giường tôi chạy vụt xuống dưới lầu, dưới nhà ăn, một bàn ăn bằng gỗ được phủ lớp khăn trải bàn màu trắng tinh cùng ánh đèn vàng nhạt, có một chàng trai đang khom người xếp các đĩa đồ ăn lên, mùi hương của thức ăn toả ra đánh thức vị giác làm tôi đói bụng vô cùng. Nhưng tại sao tôi lại thấy chàng trai kia mới là thứ hấp dẫn nhất nhỉ?

Như cảm nhận được sự hiện diện của tôi anh quay đầu cười rồi vẫy vẫy tay gọi tôi lại gần. Tôi vô thức tiến lại gần

"Ăn cơm thôi" Mạnh Tường Nhiên nói

Tôi khęc gật đầu, trong tâm trí lại lướt qua hình ảnh cậu nhóc năm nào kéo tay tôi ngồi vào bàn ăn, cậu nhóc ấy cũng dịu dàng như vậy. Mạnh Tường Nhiên cái tên này lúc nào cũng làm người ta có cảm giác được nâng niu như vậy.

"Mẹ" Bất Hối lao vào chân tôi ôm chặt lấy "Mẹ ơi, nhà này to thật đó, còn có cả bể bơi, hồ cá, còn có cả một phòng đầy gấu bông và búp bê luôn"

Mạnh Tường Nhiên cười:

"Căn phòng búp bê kia là của mẹ cháu ngày trước đấy"

Bất Hối ngược mắt lên hỏi tôi:

"Thật luôn á mẹ! Mẹ sao bây giờ con mới biết, ngày xưa mẹ ở với chú Mạnh à?"

Khi tôi chưa biết trả lời ra sao thì Mạnh Tường Nhiên đã nói:

"Tất nhiên rồi mẹ con là con dâu nuôi từ bé của chú mà!"

"Mẹ, con dâu nuôi từ bé là gì ạ?"

"Tuông Nhiên" Tôi cao giọng cảnh cáo "Anh đừng dạy hư con em"

"Chú Mạnh chú Mạnh con cũng muốn được làm con dâu nuôi từ bé nhà chú"

Nghe Bất Hối nói thế cả tôi và Mạnh Tuông Nhiên đều cười, trẻ con thật ngây thơ, anh vuốt tóc con bé rồi nói:

"Nhưng mẹ con đã làm con dâu nuôi từ bé nhà chú rồi, con tìm nhà khác đi nha"

"Cô chủ, cậu chủ đến giờ ăn rồi không mau ăn thức ăn sẽ nguội mất"

Ngồi vào bàn, tôi thích thú nhìn món ăn đầy màu sắc đang toả hương thơm hổi:

"Mạnh thiếu gia, không phải anh đi học nấu ăn đó chứ? Sao lại có thể nấu ngon như vậy?"

Tôi gấp thịt cá đã đẽ bỏ xương thấm đầy sốt cà chua bỏ vào miệng. Vị cá thơm ngậy cùng sốt cà chua thanh thanh kết hợp lại ngon đến nỗi tôi nhắm cả hai mắt lại.

"Ngon không? Anh có học qua ba năm"

"Ba năm?" Tôi tròn mắt.

Không phải chứ Mạnh thiếu gia không lo quản lý công ty lại đi học mấy cái này làm gì?

Như đoán được suy nghĩ của tôi anh nháy mắt cười:

"Sao? Thấy anh có giống mẫu người đàn ông gia đình mọi cô gái đều ao ước không?"

Thấy vẻ tự tin của anh tôi giả bộ dùng mắt liếc ngang dọc trên người Mạnh Tuông Nhiên:

"Uhm... để em xem nào! Ngũ quan, tốt. Thân hình, tốt. Nhiều tiền, có sự nghiệp biết nấu ăn lại dịu dàng. Mạnh thiếu gia quả thực là con rùa vàng nha"

Dư Khả kéo tay tôi hỏi:

"Mẹ rùa vàng là sao ạ? Chú Mạnh đâu phải con rùa đâu?"

Quay sang nhìn con trai mình, tôi đánh giá, haizz mắt này mũi này, cái khoé miệng còn bé mà đã nhìn ra bộ dáng ngai ngễ của người kia rồi. Tôi véo má con trai mắng:

"Aizz... Dư Khả mẹ không nuôi con nữa sao lại không giống mẹ chút nào thế này?"

"Thế thì để chú Mạnh nuôi là được rồi! Dù sao bộ dáng con đẹp thế này, đứng cạnh chú Mạnh sẽ hợp hơn với mẹ"

"Cái tên tiểu tử này..." Tôi cầm đôi đũa gỗ vào đầu Dư Khả

"Mẹ, anh nói đúng đó" Bất Hối phụ họa.

Nhìn xem, xem tôi sinh ra hai đứa con này vất vả bao nhiêu mà bây giờ lại đòi nhận người khác làm cha. Thật là hận không thể nhét bọn chúng trở vào để nặn lại mà! Hừ sữa hết mất mũi bọn nhóc một lượt.

"Các con nói gì chứ! Mẹ cũng là một mỹ nhân mà"

Phía bên kia Mạnh thiếu gia trực tiếp nghẹn cơm ho sù sù. Mạnh Tuông Nhiên vội lấy cốc nước hầu gái đưa tới vừa uống vừa vỗ ngực.

Anh Mạnh à? Có cần khoa trương như vậy không?

"Khụ...khụ... được rồi em là mỹ nhân mau bỏ chân ra em đạp anh đau chết mất"

Tôi lườm anh một cái rồi mới thu chân ngọc về, đáng đời ai bảo cười tôi.

Sau một hồi quây phá, tất cả đều vui vẻ ăn hết bữa cơm, Bất Hối và Dư Khả khoa trương xoa cái bụng tròn lẳn của mình:

"Chú Mạnh chú là nhất luôn đó"

"Nhất cái gì mà nhất còn không nhớ xem mấy năm nay ai nấu cơm cho con"

Tôi nói sau đó vén cái áo bị Dư Khả kéo lên xuống dần:

"Ai cho con kéo áo lên? Lạnh bụng bây giờ"

Thằng bé bấu môi một cái rồi trườn xuống ghế dắt tay em gái chạy ra khỏi phòng ăn:

"Mẹ con đi xem ti vi đây"

Tôi nhìn theo bắt lực thờ dài, chạy như vậy dễ đau bụng lắm con trai.

Mạnh Tường Nhiên thu hết một màn này vào trong mắt, anh khẽ vỗ vỗ tay tôi nói:

"Bọn nhóc cũng lớn rồi, em quản nhiều làm gì, chúng ta lên phòng bàn việc"

"Này anh, con em vẫn chưa được 5 tuổi đâu"

Tôi tuy nói vậy nhưng ánh mắt cũng dịu đi nhiều, Mạnh Tường Nhiên cười xoa đứng dậy đi vào thư phòng trước, tôi cũng đi theo sau.

Lần này Mạnh Tường Nhiên cho tôi cơ hội làm lại ước mơ tôi nhất định phải nắm chắc mới được. Dự án này thành công tôi vừa có thể trả nợ cho anh vừa không sợ Chân Dịch nữa.

Nhớ tới Chân Dịch tôi lại thờ dài áo nào, một người đàn ông tốt như thế, đáng tiếc tôi không đủ phúc phận.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bó Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ai Cần Anh Lo

"Beyond beauty" là một dự án cỡ trung về năng lực đẹp của tập đoàn Mạnh thị, mặc dù chỉ là dự án tầm trung nhưng vốn cũng lên đến mấy chục triệu đô. Các nhà đầu tư bắt đầu đổ mắt làm le tìm cho mình một chân làm cổ đông của dự án, mà người quản lý dự án đình đám giới kinh doanh này lại là tôi cho nên áp lực rất lớn khiến tôi mất ngủ trầm trọng.

Nhìn đồng giấy tờ hợp đồng cao ngất trên bàn làm việc, tôi vận mình một mối, đây mới là giai đoạn huy động vốn nhưng cũng đã mất rất nhiều công sức, ngày kia còn có cuộc họp cổ đông nữa còn nhiều việc phải làm quá.

"Minh Tâm em vào đây chị bảo."

Cô thư kí khẽ mở cửa văn phòng bước vào, bước thật chậm trên đôi giày cao gót, cô ta nhướn mày hỏi:

"Chị cho gọi tôi đây à?"

Tôi liếc nhìn Minh Tâm, thái độ này thật sự không chuyên nghiệp mà. Nhớ hồi trước tôi làm thư kí cho Chân Dịch bộ dạng của tôi chính là một con chó vẫy đuôi, sai đâu đánh đó chứ đâu có cao ngạo như vậy.

Nhận giám sát dự án này được hai tuần, tôi đại khái hiểu được người ở đây không hề ư một con nhóc chen ngang là tôi đây. Nhìn người ta làm việc hùng hục mấy chục năm mà vẫn còn là trưởng phòng còn tôi một bước lại được giao cho cả một dự án như thế ai mà không tức nổ mất cơ chứ.

"Đúng là không biết xấu hổ!"

Minh Tâm chưa ngoa nói.

Nghe những lời này tôi không nhịn được cười một tiếng. Phải, tôi trong mắt bọn họ chính là đang cặp kè với Mạnh Tường Nhiên. Gì chứ bà mẹ hai con như tôi mới không thêm trai to đấy.

"Minh Tâm cô đem bản thống kê về thị trường mỹ phẩm mấy năm qua lại đây cho tôi, nhớ là chú ý vào dòng mỹ phẩm hạng bình dân nhiều cho tôi"

"Bình dân? Không phải trước đây Mạnh thị chỉ tập trung vào thị trường cao cấp hay sao?"

"Tôi nói thì cô cứ làm đi!" Tôi cau mày tỏ vẻ không muốn nói nhiều.

Người ta đã không thích mình rồi thì cũng không cần phải lời xoi lấy lòng làm gì, cứ việc thể hiện bản tính khoa ưa của mình là tốt nhất tránh người ngoài nhìn vào lại cho rằng mình là một quả hồng mềm mặc người ta nắn bóp.

Hôm nay là tròn đúng hai tuần từ ngày tôi tiếp quản công việc, danh tiếng trong công tư nói dễ nghe thì là một vị sếp khó tính còn nói khó nghe chính là cái gai trong mắt mọi người. Thậm chí có lần cốc cà phê của tôi uống đến cuối còn phát hiện nguyên một con sâu to bằng ngón cái! Mẹ nó lần đó thật sự hết hồn hại tôi không dám uống đồ gì của công ty nữa. Nhưng dù mọi người trong công ty có hơi ấu trĩ, quá đáng một chút nhưng tốc độ và tác phong làm việc lại vô cùng chuyên nghiệp và hiệu quả.

Chưa đầy 10 phút sau, Minh Tâm đã bừa bãi đưa một sấp tài liệu lên, tôi nói cảm ơn rồi bảo cô ta ra ngoài, bản thân lại lật giở tập tài liệu lên xem xét.

Đúng như tôi đoán thị trường trong nước bây giờ mỹ phẩm dòng trung hầu hết là do các công ty nhỏ lẻ mới ra đời sản xuất còn dòng cao cấp hơn thì phải có thương hiệu lâu đời.

"Beyond beauty" cũng không nằm ngoài được vòng quy luật này, lần đầu ra mắt mà lại cho ra dòng cao cấp thì cũng hiếm có người rút tiền ra tin tưởng, phải bắt đầu từ dòng trung, thị trường tiêu thụ vừa rộng lớn, chi phí sản xuất cũng thấp hơn hiệu suất đầu chuyển nhanh hơn còn để lại được một khoản kha khá để PR nữa.

Xoay xoay cây bút trong tay, tôi khoan liến mấy mục cần lưu ý: thành phần, bao bì và PR. Vốn đã có đủ, bây giờ tôi đang phân vân kí kết với bên nhà máy nào để sản xuất lô hàng đầu tiên, cái này có lẽ nên bàn thêm với Mạnh Tường Nhiên.

Còn... tôi nhìn về phía cột ghi tên cổ đông dự án... Chân Thị 25%... tôi nhếch miệng thật là một cổ đông lớn, tôi cũng không muốn gặp lại Chân Dịch nên đã ra sức phản đối kia kết với Chân thị nhưng Mạnh thị quả thực không thể dồn vốn cho một mình dự án này được thành ra phải để họ Chân nhúng tay vào, các cổ đông khác cũng không thể có tiền bỏ ra để bù vào 25% Chân thị. Nên nhiệm vụ Chân thị là cổ đông lớn thứ hai sau Mạnh thị trong dự án.

Chân - Mạnh hai nhà hợp tác, dự án này còn nói là không phải miếng thịt béo mà nhiều người muốn nhúng tay sao?

Chân thị trước nay gia sản hầu hết là bất động sản và khu nghỉ dưỡng, chuỗi nhà hàng khách sạn phủ dài trên Châu Á còn Mạnh thị lại nghiêng về công nghệ điện tử, mạng xã hội, tuyên truyền và đặc biệt là một ông bầu lớn trong ngành giải trí.

Hai bên tựa như hai con hổ lớn, cắn nuốt thị trường Chân Á, kìm kẹp lẫn nhau khó có cơ hội hợp tác như lần này. Mà dự án "beyond beauty" này của tôi lại là cầu nối rõ nét nhất của hai nhà, hiển nhiên ai cũng muốn dành cho một phần.

Qua một ngày vật lộn với công việc nữa, tất cả tài liệu của cuộc họp đã xong chỉ cần đợi đến 8h sáng mai mở cuộc họp cổ đông giữa các bên để nhất trí hướng đi thì đã có thể bắt đầu làm công tác tuyên truyền và sản xuất.

1h30p sáng, gương mặt có phẩm tiêu tụy vì lao lực được đắp một lớp mặt nạ dưỡng da lượn qua lượn lại trong phòng.

Nhìn bộ đồ mà Mạnh Tường Nhiên cho người mang đến tôi không kìm được xúc động, lâu lắm rồi không được mặc đồ hiệu nha... Mạnh Tường nhiên mang qua cho tôi một bộ vest đen cắt phom có phần mềm mại dành riêng cho phái nữ, đường chỉ khâu tay thẳng tắp, đường chiết eo tinh tế làm bộ vest mang một phong thái khác lạ. Thế nhưng cái giá 1 ngàn đô mới làm tôi vui nhất, thật là lâu lắm mới được làm nhà giàu mà. Hạnh phúc quá đi.

Sáng hôm sau, tôi dậy thật sớm tắm rửa, quấn mái tóc dài lên thành búi nhỏ sau gáy, cố định lại rồi gắn các kẹp tóc đính đá xanh lục bích lên trên. Lại vẽ thêm cho mày sắc nét, đánh cho mắt thêm sâu, môi tô chút sắc đỏ ở trong lòng.

Mỉm cười nhìn người trong gương, tôi giật mình hồi tưởng lại tôi của năm năm trước cũng là bộ dáng như vậy đi làm chỉ là giữa hàng mày đã mất đi vẻ hoạt bát lại thêm vào vài phần mệt mỏi ưu phiền. Ngày nay khác ngày xưa, tôi bây giờ mang nét quyến rũ ngấm của một người đàn bà trưởng thành chứ không còn là cô thư kí vô ưu ngày xưa nữa. Nhớ lại hồi đó, nhà tan cửa nát tôi cũng không hề có dáng vẻ ưu tư như bây giờ, vẫn còn cái nét ngông nghênh của tuổi trẻ ấy vậy mà năm năm nay đã khác hẳn rồi. Thêm mười năm nữa, bọn nhóc cũng khá lớn chắc tôi cũng đã già rồi.

Cuộc họp cổ đông diễn ra tại phòng họp chính trong khuôn viên đầu não Mạnh thị, ba toà nhà lớn được cách ly giữa lòng thành phố tắc đát tắc vàng hệt như một đô thị thu nhỏ vậy.

Tôi và Mạnh Tường Nhiên cùng bước ra khỏi xe, hai bên nhìn nhau cười rồi bước về phía toà nhà chính.

"Anh thấy hôm nay Chân Dịch đến nhìn thấy em có phi lên tận nơi đòi con cháu không?" Tôi nửa đùa nửa thật mở lời trước.

"Nếu hần làm như vậy thì anh một cước đá bay hần về ghế là được rồi!" Anh cười đáp, lát sau ngẫm nghĩ thêm gì lại ôm lấy bả vai tôi, quay người tôi lại mắt đối mắt.

"Quân, em không cần phải sợ, lần này đã có anh bên em"

Tôi sững ra vài giây rồi cô cười nói:

"Ai thêm sợ chứ, ai cần anh lo"

Nhân lúc xoay người lại, tôi dùng tay lau đi vệt nước ở khoé mắt, trang điểm mắt rất nhiều tâm huyết không thể để bị lem được.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Chân Gia Rút Vốn

Đứng bên ngoài cửa kính phòng họp, chỉ cần hơi nghiêng mặt tôi đã có thể nhìn thấy toàn bộ diễn biến bên trong.

Mạnh Tường Nhiên mặc một bộ vest màu xanh ngọc thẩm cùng màu với bộ vest tôi đang mặc mà anh gửi cho, khí thế ngồi ở ghế trung tâm vừa điềm tĩnh vừa cao lớn khiến cho người ta có cảm giác tin tưởng. Thật đúng là mẫu người đàn ông thành đạt tiêu chuẩn.

Mà... liếc về phía ghế đầu tiên bên tay trái, đại cổ đông của "beyond beauty"- Chân Dịch mặc vest xám nhạt kết hợp với áo sơ mi trắng, anh không thất ca vát mà để cúc cổ mở rộng, tuy trông có chút tùy hứng nhưng lại lộ ra khí chất vương giả kiêu ngạo tận trong xương tủy của Chân gia. Anh như một con sư tử cai quản núi rừng, bày ra bộ dáng lười biếng nhưng vẫn uy nghiêm đến nỗi không ai át được.

Cũng may tôi không nuôi Dư Khả thành cái bộ dạng nhe vậy, kiêu ngạo như thế ai mà thêm thích chứ.

Tôi lên bữu môi bỗng cửa mở ra, cô thư kí của Mạnh Tường Nhiên gật đầu với tôi nói:

"Sếp tổng cho gọi chị vào"

Tôi gật đầu tỏ vẻ đã biết, hít sâu một hơi, tôi ưỡn ngực đi vào. Cố gắng bước chậm làm cho tiếng giày cao gót càng rõ ràng trong phòng họp yên tĩnh.

"Xoạt" Chân Dịch đứng bật dậy nhìn tôi, ánh mắt từ không thể tin nổi sang thông suốt rồi sau đó là phẫn nộ.

Tôi cũng bình tĩnh đón nhận tất cả biểu hiện này sau đó rời tầm mắt đi, bước đến cạnh Mạnh Tường Nhiên.

"Xin chào tôi là Bất Trường Quân, người phụ trách dự án này."

Cả phòng họp dường như bị kinh hãi trước hành động của Chân Dịch, phải biết rằng Chân Dịch vốn được mệnh danh là lạnh nhạt vô tình, là tên mặt lạnh điển hình trong giới kinh doanh, cũng không có ít người nhận ra tôi là thư kí cũ của Chân Dịch mấy năm trước.

Sở dĩ họ nhớ kĩ tôi như thế cũng là vì phần lớn tôi đều làm việc trên bàn tiệc cũng là thư kí lâu nhất của Chân Dịch. Với diện mạo, gia thế như vậy, có cô gái nào không động lòng chứ, Chân tổng liên tiếp bị thư kí tấn công đã không còn là chuyện hiếm có vậy nên cứ hơn một tháng lại thay thư kí một lần, chỉ duy nhất có tôi thời gian làm cho anh ta tính bằng năm. Sau này khi tôi bỏ đi Chân Dịch liền thuê thư kí là nam, chính vì điều này tôi đã trở thành huyền thoại thư kí trong mắt nhiều người.

"Cô Quân, hình như trước đây cô ở dưới trướng cậu Chân phải không?"

Một người đàn ông to béo híp đôi mắt mỡ lại hỏi, câu hỏi này làm cả phòng xôn xao không ít. Tôi cười:

"Đó là trước đây, còn hiện tại tôi là quản lý của dự án này, là giám đốc của Mạnh thị."

Nói xong tôi mở tập tài liệu ra:

"Bây giờ chúng ta bắt đầu thôi chứ, trong tay các vị là bảng tổng kết về...."

"Bịch"

Chân Dịch bỗng nhiên ném thẳng quyển tài liệu lên bàn khiến tập giấy trong đó bay lên, trong phòng chốc mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Tôi cau mày, tay siết chặt lại, anh ta luôn đáng ghét như thế, thật sự quá kiêu căng rồi.

"Không cần phải bàn nữa, tôi rút vốn, Chân thị sẽ không tham gia dự án này của cô"

"Tại sao?" Tôi hỏi

Chân Dịch nhếch mép:

"Cô hỏi tôi sao ấy à? Vì thiếu gia đây không vui đã đủ chưa?"

"Chân tổng, anh cũng không thể vô lý như vậy"

Mạnh Tường Nhiên nói, đứng dậy tiến đến bên cạnh tôi khề chắn phía trước.

Tôi thực sự tức giận, Chân Dịch hại cả nhà tôi như thế, hại tôi đến mức này tôi còn chưa hận hẳn, chưa trách móc một lời, tại sao hết lần này đến lần khác lại muốn làm khó tôi như thế? Anh ta tưởng anh ta là ai cơ chứ? Họ Chân thì hay lắm sao? Hừ... con tôi có chết cũng không bao giờ mang cái học

đó. Chân gia cái rắm, bà đây nhỏ vào.

Tôi dẫn Mạnh Tường Nhiên ra, lách lên trước tức giận nói, ngữ điệu có chút căm ghét:

"Chân tông, anh đang làm cái gì ở đây thế? Mạnh thị chúng tôi đi dao vào cổ bắt anh đầu tư sao? Hôm nay anh đến đây rồi lại muốn rút vốn? Ở đâu ra chuyện làm ăn thiếu quy tắc như vậy? Đây là phong thái của Chân gia hay sao? Muốn rút vốn? Đâu có dễ như vậy!"

"Mấy năm không gặp miệng lưỡi lại càng bén nhọn"

Chân Dịch cười lạnh.

"Nhọn đến mấy cũng không sắc được bằng ngài Chân tông."

"Được" Chân Dịch thở ra một hơi, quay về nhìn các cổ đông đang bị dọa cho ngây người "Chân Dịch tôi xưa nay không phải là người không nói lý lẽ, tôi rút chính là vì cô ta không đủ năng lực. Là một nhà đầu tư tôi lại có thể nhét tiền vào một dự án sẽ âm sao?"

Tôi cao giọng:

"Anh còn chưa nhìn vào bản kế hoạch của tôi..."

"Không cần nhìn, người không giữ chữ tín như cô, đột nhiên biến mất, cũng không biết được lần này có mang tiền vốn rồi chạy hay không."

Mọi người trong phòng không hiểu lời này nhưng tôi hiểu được, Chân Dịch rất phẫn nộ với hành động bỏ đi của tôi. Nhưng thế thì sao chứ? Con tôi tôi mang chúng đi đâu chả được, anh ta không chăm đường một ngày thì quyền đầu mà lên tiếng.

"Chân Dịch" Tôi không kìm được mà gọi thẳng tên anh ta "cuộc họp của tôi không phải là để anh làm trò đùa"

"À... vẫn còn nhớ tên tôi là Chân Dịch cơ đấy."

Mạnh Tường Nhiên im lặng nãy giờ bỗng cười khẩy một cái:

"Chân tông, cửa lớn ở kia không tiền, mai tôi sẽ cho người sang làm việc với bên anh, không phải chỉ là 25% thôi sao cần gì phải làm lớn vậy."

Quay sang phía cổ đông đàn bàn tán:

"Các vị, nếu thấy không hứng thú cũng có thể rời đi"

Sau đó anh kéo tay tôi định đi thẳng ra cửa. Tôi đang theo đà lực kéo của Mạnh Tường Nhiên bỗng nhiên phía sau có một lực đạo kéo giật ngược trở lại khiến tôi lao đảo ngã về hướng lực đạo đó.

Bắt chặt xô vào một vòng tay cứng cáp, mùi hương này... 5 năm rồi... Chân Dịch.

Ngẩng lên chính là đường cong của chiếc cằm kiêu ngạo, quanh mũi là hơi thở quen thuộc khiến tôi bỗng muốn ôm lấy người đàn ông này.

Chân Dịch ôm nửa người tôi trong lòng còn Mạnh Tường Nhiên vẫn cầm một cánh tay tôi dang lại, hai bên nhìn nhau không ai chịu nhún nhường.

"Buông tay" Mạnh Tường Nhiên lạnh mặt nói.

Tường Nhiên trong nghề luôn là người ảm áp, hoà nhã, rất fit khi lạnh lùng thế này khiến người ta không khỏi sợ hãi.

"Bỏ tay ra khỏi người phụ nữ của tôi đi Mạnh Tường Nhiên" Chân Dịch đối với ánh mắt chòng chọc của đối phương cứng rắn đáp lại.

Chỉ là... người phụ nữ của tôi? Ai... ai chứ!! Tôi chán ghét dẫn Chân Dịch ra nhưng thử vận sức mới biết lúc này anh ôm tôi chặt thế nào, dù có hết sức thì tôi cũng chỉ có thể gầy dựa chút ít.

"Chúng tôi về đây!" Mấy vị cổ đông thấy không khí căng thẳng cũng thức thời cáo biệt rồi trốn mất dạng.

Đừng mà... tôi thăm gào thét trong lòng, mấy vị cổ đông ơi!!! Tôi còn chưa trình bày bài diễn thuyết mấy đêm thức học thuộc mà!

"Chân Dịch, phát điên gì đó bỏ tôi ra. Mẹ kiếp mau bỏ ra đồ khốn"

Mắng xong tôi tiem mồm ngoạm luôn một cái lên bà tay trắng nõn của Chân Dịch ra sức nghiền, vì thế chẳng mấy chốc đã có vị mằn mặn ở trong miệng.

"Huych" Tường Nhiên đâm thẳng vào mặt Chân Dịch.

Tôi bị dọa cho đơ người trước hành động này, Chân Dịch lao đảo, cánh tay ôm tôi cũng nơi lỏng, Tường Nhiên lạo tức kéo tôi về phía sau anh. Tay anh siết chặt tôi khiến tay tôi trắng bệch, nhin đau tôi khê cần răng đứng sau anh.

Trời à, loạn rồi, Chân Dịch kia bị ăn đấm đấy, cả đời hẳn chắc chưa bị như vậy bao giờ đâu, không biết có sao không nữa. Mà tôi nhìn người đang siết tay tôi hãi hồn, mẹ ơi hoảng tử lại đi đánh người. Hình tượng của tôi thật sự sụp đổ triệt để rồi!

Đợi đến khi tôi hoảng hốt xong, Chân Dịch đã đứng vững lại, tay quệt lên miệng, dường như có chút máu từ môi thấm vào tay áo sơ mi.

"Chân tổng, nhìn rõ xem là người của ai"

Mạnh Tường Nhiên gần từng lời, sau đó kéo tôi lại gần, ép môi mình lên môi tôi.

Cảm nhận chút mềm mại ở môi, thế giới trong trong tôi nở bùng. Mẹ nó... gái hai con như tôi lại bị cưỡng hôn!!!

Mà bên kia sắc mặt Chân Dịch thực sự không thể dùng từ nào để tả nổi nữa.

Trong lòng tôi dâng lên một dự cảm. Bất Trường Quân, Diêm Vương đến đòi mạng mày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hồng Nhan Hoạ Thuỷ

Người ta thường nói: "Phụ nữ là giống loài khó hiểu nhất trên đời" nhưng bây giờ tôi thực sự muốn cắt lưỡi tên nào phát ngôn ra câu trên. Đàn ông mới là thứ khó hiểu nhất, ai bảo là phụ nữ?

Phụ nữ chỉ cần bạn cho cô ta ăn ngon, đưa tiền cho cô ta là cô ta đã vui lắm rồi. Còn đàn ông cứng mềm đều không được bộ để hiểu hơn bọn tôi hay sao?

Hành động của Chân Dịch thật khiến tôi khó hiểu, anh ta nổi điên cái gì vậy chứ? Anh ta ong bướm suốt ngày còn muốn chiếm đoạt tôi sao? Đúng thật là ong bướm quen thân, nếu tôi còn chưa chết tâm không phải đã mộng tưởng anh ta đang ghen hay sao?

Tuy đúng là tôi vẫn còn thương nhớ Chân Dịch, người đàn ông xuất sắc như vậy sao có thể quên được nhưng cũng không còn hy vọng gì nữa cả, kể cả cho hai đứa nhóc tôi cũng không dám nghĩ đến một ngày họ Bất tôi đặt cho sẽ thành họ Chân. Chân Hối, Chân Dư Khá, thật là khó nghe.

Càng quá đáng hơn nữa!! Anh ta phá đám cuộc họp của tôi, tôi còn phải đi làm nuôi con nữa cơ mà? Anh ta làm vậy chẳng phải ba mẹ con tôi ra đường ở hết sao? Lại còn làm mất mặt Mạnh Tường Nhiên. Hừ?!

Càng nghĩ càng tức, tôi vòng tay ra sau gáy Mạnh Tường Nhiên, kéo đầu anh lại gần, chậm rãi đáp lại nụ hôn ấy.

Lúc đầu chỉ là môi chạm môi, nụ hôn của Mạnh Tường Nhiên giống như chuồn chuồn đập nước, chạm vào môi tôi cẩn thận như đang chạm vào một tín ngưỡng bất diệt, một món đồ vô giá. Lại bị tôi hung hăng kéo, răng môi va chạm có chút tê tê. Đầu đó tôi bỗng nghe thấy tiếng gió xào xạc vào một buổi trưa hè năm nào. Nụ hôn của Mạnh Tường Nhiên thực sự giống như anh dịu dàng, chân thành cũng mang đầy mùi vị của kí ức đã phủ bụi, chỉ cần chạm khẽ vào là đám bụi ấy lập tức tan ra, để lộ quá khứ mà tôi luôn ao ước, quá khứ ấy kiều ngạo như thế, hãnh diện đến vậy mà bây giờ tôi chẳng còn gì ngoài tôi.

"Bất Trường Quân, em buông ra!"

Chân Dịch lên giọng, trong giọng nói tràn ngập ý tứ cảnh cáo, ánh mắt anh tối sầm lại như đang cố kìm nén một con quái vật sắp xông ra cắn nuốt tôi vậy.

Tôi buông Mạnh Tường Nhiên ra, khẽ nghiêng mặt, cười nhạt học tập anh nói:

"À.... vẫn còn nhớ tôi họ Bất cơ đấy!"

Chân Dịch ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo cực độ, trong sự lạnh lẽo ấy tôi lại cảm nhận được sự phẫn nộ muốn thiêu trụi mọi thứ trong mắt anh. Lửa và băng đan xen, cũng chỉ có người đàn ông này có thể đem chúng đặt vào mắt mình hoà hợp như vậy. Hai bàn tay anh siết chặt lại, khớp tay trắng bệch nổi bật trên những ngón tay thon dài như ngọc tạc.

Từ bé tôi đã vô cùng sợ Chân Dịch, chỉ cần anh cau mày một chút thôi tôi đã không dám nói gì nữa. Cũng phải thôi hồi trước, bố tôi nịnh bợ nhà họ Chân đến thế cơ mà, lúc nào cũng dặn tôi phải nghe theo thiếu gia nhà họ, nếu làm cậu không vui thì bố tôi sẽ cắt tiền tiêu vặt của tôi. Chính vì sự dè dặt này nên khi nhà họ Chân xảy ra chuyện, lần gặp mặt cuối cùng đó tôi đã rất không nề mặt, chà đạp lên tình cảm của anh. Mà sau này anh vươn tay ra giúp tôi ổn định lại cuộc sống tôi lại càng sống dựa vào tâm tình anh hơn.

Thế nên lúc này thấy Chân Dịch như vậy, tôi sợ hãi lùi xuống, tôi cần cần môi cổ tỏ ra bình tĩnh:

"Anh nhìn cái gì?"

"Bất Trường Quân, sao em dám hả?" Chân Dịch bỗng quát to, tay anh nắm xuống chiếc bàn gỗ khiến nó rung lên một hồi.

Phải lực mạnh thế nào mới khiến tôi nhìn thấy chấn động bằng mắt thường chứ? Tôi hơi muốn đến hỏi thăm anh như kim được mà giữu cột:

"Dám gì chứ? Tôi với anh là cái gì của nhau? Chân Dịch anh đừng làm trò cười nữa được không? Chúng ta chính là hai đường thẳng song song đã định trước cả đời này không thể có duyên gì hết mà có cũng chính là nghiệt duyên, suốt kiếp này chỉ có thể thể đã đoạ nhau mà thôi!"

Nói xong tôi quay người, kéo theo Mạnh Tường Nhiên đang trầm mặc định bỏ ra ngoài

"Sao em lại đối xử với tôi như thế được chứ? Quân nhi em thật quá mức vô tình. Em có tim không vậy, ngày ấy bỏ tôi đi, giấu tôi về hai đứa nhỏ bây giờ em lại muốn gạt tôi ra nữa hay sao? Bất Trường Quân em thật độc ác với tôi quá..."

Chân Dịch thở dài với bóng lưng của tôi, giọng anh đầy oán trách, mệt mỏi, dường như câu thổ lộ kia đã rút hết sinh lực của anh vậy, dường như tâm hồn anh đang bị nướng cháy bởi sự vô tình của tôi.

Vô tình ư? Đầu lưỡi nếm được vị mặn đang chảy vào miệng.

Tôi có thể vô tình với anh sao? Nếu vô tình với anh sao lại muốn giữ bọn nhỏ lại? Không phải là muốn giữ lại một phần của anh ở cạnh bên tôi hay sao? Nếu vô tình sao bây giờ tìm tôi lại đau thế này? Mà nếu nói tôi có lòng với anh sao lại nỡ chia tách anh và con sao phải tuyệt tình với anh như thế?

Nhưng mà Chân Dịch à? Anh có yêu em không? Nếu yêu sao anh có thể phá hoại gia đình em? Khiến mẹ em chết vì lên cơn đau tim, bố em nhảy lầu tự sát? Yêu em sao lại biến em từ một cô công chúa thành một con người như bây giờ?

Mà họ Chân nhà anh không hận em hay sao? Con em sao có thể sống được chứ? Bố mẹ anh sẽ nhận hai đứa ư?

Giữa hai chúng ta có quá nhiều thứ ngoài tình yêu, quá nhiều trách nhiệm, quá nhiều hận thù.... Đúng như em nói, hai ta có duyên nhưng lại là nghiệt duyên, càng gỡ càng rối, dày vò em cả đời.

Hai chân tôi nặng như đeo chì, một bước cũng không thể hạ xuống, cũng không dám ngoảnh lại tôi sợ hai người đàn ông kia nhìn thấy nước mắt của mình, lâu nay tôi toàn khóc một mình thôi không còn có thể để người khác lau nước mắt cho mình như khi trước nữa.

"Mạnh Tường Nhiên..."

Tôi nhẹ giọng gọi.

"Ừm." giọng anh hơi khàn như vừa tìm lại được tiếng nói cho mình.

"Anh giúp em tiễn Chân tông."

"Chân Dịch, không hẹn ngày gặp lại"

Nói xong lập tức bước nhanh ra khỏi căn phòng ngột ngạt đó, tôi đi nhanh đến mức gần như chạy, lao vào trong phòng làm việc, tôi loáng thoáng nghe những người khác nhắc mình:

"Đồ hồng nhan hoạ thủy, đồ hồ ly tinh!"

Tôi nghe xong cũng không có tâm trạng đáp lời, lập tức chốt cửa phòng lại. Thả người trên chiếc ghế da, tôi mặc cho nước mắt tuôn rơi, cổ họng hơi phát ra tiếng nghẹn ngào. Thật giống một con thú bị thương...

Chân Dịch làm sao mà em lại không yêu anh được, em yêu anh nhất, em nhớ anh phát điên.

Chân Dịch, em thương nhớ anh từng ngày, từng giờ trong suốt năm năm qua. Mỗi lúc khó khăn, em đều thì thầm cầu nguyện anh tới bảo vệ em, năm năm qua nuốt bao nhục nhã nhưng em chưa từng bị hạ gục bởi xã hội vì trong lòng em luôn có hình bóng anh chống đỡ.

Chân Dịch, mỗi lần nhìn Dur Khả em lại cố tưởng tượng ra từng cái nhăn mày, nhếch miệng của anh nhưng thời gian lâu quá rồi, lâu đến mức anh chỉ còn lại một bóng dáng mờ mờ thế nhưng chỉ cần một hình ảnh mờ nhạt ấy em cũng đã thấy đủ.

Ngày ấy, em gặp lại anh, ký ức mà năm năm em đã cố kìm nén lại trở thành một con thủy triều cuốn trôi linh hồn em đi, mà anh có lẽ cũng đã có được một người phù hợp rồi.

Em yêu anh... yêu anh đến thế nhưng chúng ta lại không được ông trời tác hợp.

"Bất Trường Quân, em ra đây cho tôi!"

Ở bên ngoài bỗng xôn xao, cánh cửa mà tôi chốt lại bị người ta dùng chân đạp mạnh khiến nó run lên bần bật.

"Bát Trường Quân, em ra đây, ở đâu ra kiểu đó hả? Nói cho em biết muốn trốn không có được đâu!"

"Chân tổng, đây là Mạnh thị!" Là giọng của Mạnh Tường Nhiên, xem ra anh đã nổi xung rồi, giọng nói không kìm được mà nóng nảy.

Và tất nhiên giọng điệu phách lối kia là của Chân Dịch rồi.

Tôi gạt nước mắt bĩu môi. Mơ à bà đây đang đau lòng chết được còn lâu mới mở cửa.

Bỗng nhiên rầm một cái, cánh cửa gỗ bật tung, tôi có thể thấy cái chốt ở cạnh cửa đã bị đập cho hỏng rồi, thậm chí nó còn là bật một phần gỗ ra nữa.

Trước mắt tôi, Chân Dịch bộ dạng tà ác hùng hực khí thế tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bó Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Vợ Anh Vất Vả Rồi

"Tôi đã nói anh đừng có náo nữa rồi mà"

Tôi vội lau đi nước mắt ngừng lên nói nhưng giọng lại chẳng có chút uy hiếp nào còn hơi nghèn nghẹn như bị ai uy khuất.

Chân Dịch thấy vậy hơi ngừng lại ở trước cửa như biết mình có phần lỗ mẫn anh nhẹ giọng lại:

"Anh cũng đâu có muốn thế, tại em tự nhiên mang con anh đi mà không nói câu nào!"

Vừa dứt lời câu nói ấy khiến mọi người xung quanh hít sâu một ngụm khí lạnh.

Tôi thật là muốn đánh cho to đầu cái tên kia mà.

"Ai là con anh? Đừng có nhận bừa"

"Anh đã đi xét nghiệm rồi, đúng là con anh em có muốn chối cũng không được."

Xét nghiệm? Tôi cảm thấy nực cười, tôi đâu muốn Chân Dịch bị 'úp sọt' đâu mà anh ta đề phòng đến nỗi đi xét nghiệm. Hơn nữa rõ ràng là Dư Khả kia giống anh như thế, anh ta còn muốn đi xét nghiệm. Cũng phải thôi Chân gia nhà cai cửa rộng, đương nhiên là không muốn nhận bừa dòng giống vào rồi.

"Xét nghiệm cái gì tôi không quan tâm, anh về cho."

Hạ lệnh đuổi người tôi xách túi lên định đi về, bỗng Chân Dịch nói:

"25%, anh muốn góp 25% cho dự án của em, không cần giấy tờ bàn giao, không cần lợi nhuận chỉ muốn đổi lại của em một buổi tối."

Tôi khựng lại, 25% không lợi nhuận!! Đây chẳng phải là cho không sao? Tuy hơi động lòng nhưng tôi vẫn cứng rắn bước tiếp. Hừ vốn dĩ tôi đâu cần hẳn cho 25% này, là ai phá buổi họp của tôi chứ.

"30%"

"40%? Quân em nên nhớ, cái anh thừa nhất chính là tiền, dự án của em căn bản nếu em muốn chỉ cần nói một câu anh sẽ cho em hết."

Cho cái đầu nhà anh!! Đồ phá gia chi tử!

Anh ta nghĩ mình có tiền thì thích gì làm nấy sao? Nhưng mà đúng thật là dự án lần này đang gặp rắc rối về vốn phía bên Chân Dịch.

Tôi cần môi suy nghĩ, làm người có thể cúi đầu mà phải không? Chỉ cần con tôi tốt lên thì người mẹ như tôi có cái gì không làm được? Hơn nữa 40%, tôi có thể thực sự trở thành cổ đông số một của dự án, sau này muốn tách ra khỏi Mạnh thị là hoàn toàn có thể. Lợi ích lớn như thế...

"Được, tối nay 7 giờ 30' đừng đến muộn tôi không muốn chờ."

"Được, địa chỉ của em?"

Tôi quay sang Chân Dịch, nở một nụ cười quyến rũ:

"Tôi... tôi ở nhà của Tường Nhiên, là khu biệt thự ngày xưa."

Lại quay sang Tường Nhiên, thấy anh đứng im, không nói lời nào, sắc mặt có phần khó coi. Cũng phải, địa bàn của mình lại bị người ta phá cho thành như vậy ai mà vui nổi cơ chứ.

"Tường Nhiên, chúng ta về nhà thôi."

Hai chữ "về nhà" này dường như khiến anh vui vẻ vô cùng, cúi đầu cười một cái sau đó tiến lên cầm lấy túi xách của tôi. Tôi cũng khoác tay anh trước mặt Chân Dịch, lướt qua nhau, tôi thấy ánh mắt anh nhìn tôi có gì đó như tiếc nuối.

Tiếc nuối gì đây? Tôi cười, hiện tại không cần quá quan tâm tới mà mai sau cũng không cần biết. Là con người ai mà chả có việc không như ý muốn, cũng có thể anh thấy thương hai đứa nhóc phải ở với bà mẹ không tiền như tôi chẳng hạn. Nếu là thế thì lại càng buồn cười hơn, con tôi dù có đói ăn cũng sống vui hơn ở Chân gia các người.

"Anh muốn gặp con."

Trước khi tôi bước ra khỏi phòng, anh cầm tay tôi nói. Cái nắm tay này vô cùng ấm áp, giống hệt như cái nắm tay của cậu nhóc 17 tuổi ngày ấy tỏ tình với tôi, giống như vào cái đêm đó tôi và anh đan hai tay vào nhau, ấm áp đến nỗi tôi tưởng có thể che chở tôi cả đời.

Tôi rút tay ra:

"Được thôi, nhưng đừng mơ đến chuyện tôi cho nó nhận tổ quy tông. Nó họ Bất không phải họ Chân, nếu anh hiểu điều này, anh có thể thăm con dù sao bọn nhóc cũng mong anh từ lâu rồi."

Tôi nhìn vào mắt anh, thấy ánh sáng trong đôi mắt ấy dần tắt thì dứt khoát quay đi bước ra ngoài.

Đi ra khỏi công ty, tôi thở hắt ra một hơi rồi buông cánh tay của Mạnh Tường Nhiên ra cười:

"Ngại quá, lại lấy anh ra làm lá chắn rồi."

"Không sao" Anh nói nhưng giọng không mấy vui vẻ.

Ai lại dị dụng mà vui cho được, nhất là anh còn có tình cảm với tôi nữa... sau này có lẽ không nên làm vậy nữa, tôi nợ anh cũng quá nhiều rồi, không nên dựa vào anh nữa nếu không nợ nhiều quá kiếp sau tôi phải đầu thai thành gì mới có thể trả hết nợ bây giờ?

Tôi dùng hai tay nâng khoe miệng anh lên, chính nó thành nụ cười xán lạn nhất cổ tình chộc cho anh cười:

"Thôi nào đại thiếu gia nò tì biết sai rồi mà, nò tỳ mời ngài dùng bữa nhé"

Bây giờ muốn ăn trưa vẫn còn hơi sớm, nhưng không sao, ăn sớm một chút rồi mua đồ ăn trưa về cho bọn nhóc cũng được.

Thời điểm kinh tế eo hẹp tôi đã nghĩ làm, dự án cũng vừa khởi công nên thật sự là túng quẫn, nói mời anh ăn chẳng qua cũng là muốn ăn chùa một bữa mà thôi.

"Em lại muốn ăn chùa chứ gì?" Mạnh Tường Nhiên nói thẳng suy nghĩ của mình ra khiến tôi đỏ mặt.

"Ai bảo thế?" Tôi thẹn quá hoá giận mắng

"Được rồi, hôm nay đại tiểu thư sẽ mời anh đi ăn chảoau củ."

Bát cháo rau củ này đúng là năm năm hơn rồi chưa ăn.

Kéo Mạnh Tường Nhiên chen chúc qua dòng người, tuy đã khá lâu không ghé quán nhưng đường đi tôi vẫn nhớ rõ vô cùng.

Vừa nhìn thấy chủ quán, tôi không kìm được mà chào hỏi thân thiết. Có lẽ vì tôi đi khá lâu nên bà chủ quán phải mất một lúc lâu mới nhớ ra tôi, mấy năm không gặp, bà lại béo ra một vòng, mấy nếp nhăn càng rõ hơn. Còn tôi cứ ngỡ đã trải qua một đời người vậy.

"Tiểu Quân Quân đây à? Mấy năm nay con đi đâu vậy không ghé qua quán bác? Ai da nhìn kiag còn dất theo cả bạn trai rồi."

Bác rất thích gọi tôi là tiểu Quân Quân vì bác bảo gọi vậy nghe thân thiết hơn nhiều, đáp lại bác tôi cũng cười tươi như hoa

"Bây giờ không phải con về rồi sao? Sau này lại chăm qua quán bác ăn, may quá mấy năm con đi vắng bác cũng không có đổi địa điểm."

Tôi gọi hai suất cháo lớn, hương thơm quen thuộc làm tôi nhớ đến cái lần đưa Chân Dịch qua đây ăn, haizz xem ra là anh ta phúc mông chưa được thử cháo ở đây.

Hai bát cháo to được đưa lên, tôi lau sạch thìa rồi đặt vào bát Mạnh Tường Nhiên

"Của ít lòng nhiều nha, anh gắng ăn hết đi không khéo thành nghiện món này luôn đó."

Bát cháo có nước sốt cà chua rưới lên trên cùng sốt bí đỏ, trong cháo toàn xanh đỏ đỏ và cà rốt trông ngon mắt vô cùng. Mất tôi hơi ươn ướt, tưởng là không được ăn nữa chứ, ai ngờ vẫn có thể ăn được món cháo này.

Cảm xúc ủa về không đúng lúc, tôi hít mũi một cái rồi bắt đầu ăn. Đang cảm cú ăn bỗng Mạnh Tường Nhiên hỏi:

"Em yêu anh ta đúng không?"

Câu hỏi này làm cháo trong miệng tôi nghẹn lại, trong lòng hơi khó chịu.

"Yêu? Theo anh như thế nào là yêu?"

"Là như anh yêu em."

Mạnh Tường Nhiên trả lời một câu chắc nịch khiến tôi càng thặng lòng. Thả chiếc thìa xuống, tôi ngẩng lên quan sát anh, sống mũi kia, đôi mắt kia, hàng lông mày... người đàn ông này quả thực không thua kém gì so với Chân Dịch, cả tài lẫn sắc đều ngang ngang như nhau, thậm chí cái kiểu dịu dàng của anh còn hấp dẫn phụ nữ hơn nữa. Chân Dịch lúc nào cũng nhân nhậ, lại thỉnh thoảng thích ngả ngón trên người tôi nhưng không hiểu sao nếu đặt hai người này lên bàn cân, lòng tôi vẫn như kim chỉ phương mà hướng về Chân Dịch.

"Tường Nhiên, anh chỉ đang làm tường tình cảm của mình thôi. Tại anh và em quen nhau quá lâu nên anh..."

Mạnh Tường Nhiên thả thìa chiếc thìa xuống bát khiến nó "coong" một tiếng tỏ vẻ không muốn nghe.

"Nghe này, không ai rõ tình cảm này hơn anh. Anh không thích em nói vậy được chứ? Anh yêu em anh cũng không cần em đáp trả chỉ mong em tôn trọng tình yêu đây đừng nhìn nó như tình cảm của người anh trai cho em gái mà em luôn nghĩ. Anh là đàn ông, một người đàn ông nhìn em bằng ánh mắt, tình yêu của mình cho người phụ nữ mà anh ta thương yêu. Không có anh trai em gái nào hết."

Những lời nói của anh làm lồng ngực tôi khẽ nhún nhảy, đây là lần đầu anh nói thẳng với tôi bằng khẩu khí như vậy. Giọng điệu kia, làm gì có người phụ nữ nào không động lòng cơ chứ... nhưng mà tim của tôi ấy à... tôi cũng không nhớ vút nó ở xoa nào rồi. Sau này cũng không định lời cái thứ vô dụng ấy ra dùng nữa.

Tôi biết bây giờ có nói gì thì cũng vô dụng, đành mỉm cười gât đầu:

"Em hiểu rồi. Có ai không biết anh là đàn ông đâu"

Sau đó lại cười:

"Chân Dịch á? Anh ta và em có bọn nhỏ, nếu xét về yêu hay không yêu thì không cần thiết. Chân gia sẽ không nhận cháu, chuyện đó quan trọng gì!"

"Sao em chắc họ không nhận? Năm ấy Chân Dịch đâu có biết."

Tôi thờ dãi, dùng tay quấy quấy bát cháo, nhắc đến Chân Dịch tôi chẳng còn tâm trạng ăn nữa

"Nhận thì sao? Chân gia không nhận em làm con dâu, sau này anh ta lấy vợ lại đẻ thêm tiếp mấy đứa nữa, thì chẳng phải con em là cò rách con của cô ta mới là quý tử à?"

Thấy tôi nói vậy anh cũng im lặng, cúi đầu ăn tiếp mà tôi không còn muốn ăn nữa, đũa bát ra xa xa rồi gọi người thanh toán kéo theo hai suất nhỏ mang về.

Tâm tình tôi rất không thoải mái mà Mạnh Tường Nhiên còn việc phải trở lại công ty nên tôi đề nghị anh cứ đi làm việc của mình còn tôi sẽ đi dạo một chút cho thoải mái.

Đường xá lâu rồi không đi cũng không có chút lạ lẫm nào, về căn bản đường đi vẫn thế, có khác cũng chỉ làm mọc thêm vài cửa hiệu, vài cửa hiệu lại đẹp đi mà thôi.

Tôi cũng không định đi lang thang nhiều, vì còn đồ ăn trưa của hai đứa nữa nên chỉ đi dạo xem xét vài cửa hàng trên đường về nhà. Tôi đã biệt mua cho con nhóc Bất Hối một cái váy công chúa, còn Dư Khả lại là một quyển sách về sinh vật.

Hai đứa nhóc này rõ ràng cùng tuổi mà tính cách lại khác nhau rõ ràng, anh thì như ông cụ non, lúc nào cũng thích cầm cúi vào sách vở, nghiên cứu tìm tòi. Còn cô em thì hoàn toàn chán ghét mấy thứ kia, chỉ một lòng mơ mộng về công chúa, bà tiên. Hồi xưa tôi còn bé cũng đâu có như vậy chứ, lúc bằng tuổi bọn nhỏ đã lảo lạng lắm rồi, cũng đúng, một gia đình như thế sao tôi không trưởng thành cho được.

Tôi dạy con cũng thật tốt, cả hai đứa đều rất ngoan. Nhìn cái váy và quyển sách trong túi, hai vật này bọn nhóc đã mong từ lâu lắm rồi nhưng bây giờ tôi mới mua được cho chúng, trong lòng có chút buồn.

Đội dự án này thành công tôi nhất định sẽ bù đắp cho bọn nhỏ.

Chẳng để tôi suy nghĩ lâu, trước mắt đã là công nhà của Mạnh Tường Nhiên, tôi mở cửa, bước vào, đang định đặt đưa đồ trên tay cho người hầu gái thì

tôi nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đến nỗi tôi rít lên:

"Chân Dịch!!"

Trong căn nhà, đồ chơi bày la liệt, trong đám đồ chơi Chân Dịch đang cồng con gái nhỏ còn Dư Khả đang điều khiển xe đua đuổi theo hai người bọn họ.

Chân Dịch thấy tôi về liền bỏ Bát Hối xuống, tiến lên cướp đồ trong tay tôi ngấm ngầm:

"Bát Hối, Dư Khả, mẹ mua cháo về cho các con này... còn có cả váy và sách nữa."

Nói xong lại vỗ vỗ mu bàn tay tôi an ủi:

"Bà xã vất vả cho em rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Nhà Vua Và Lọ Lem

Tôi đen mặt nhìn Chân Dịch mặt đầy xuất hiện ở nhà mình hỏi:

"Ai mở cửa cho anh thế hả?"

Chân Dịch lắc lắc điện thoại trong tay:

"Anh gọi cho con trai"

Tôi nhìn Dư Khả, thằng nhóc này khá lăm, lúc nào cũng làm cơ sở ngầm của người khác như thế rồi có ngày mẹ nó bị bán đi chắc cũng giúp người ta kiếm tiền.

Tôi bắt đầu hơi hối hận vì mua cho nó cái đồng hồ có chức năng gọi điện, vốn vì công việc trước đây thời gian làm việc bất ổn định nên mới mua cho nó để tiện liên lạc chứ không phải để dẫn cái người không nên xuất hiện này về

"Anh đi về mau đi"

Tôi giật lại túi đồ trên tay Chân Dịch, đi thẳng vào trong bếp, bắt đầu chuẩn bị đồ để hâm cháo. Sao anh ta lại đến đây cơ chứ? Tôi nói anh ta có thể gặp con nhưng cũng phải được sự đồng ý của tôi chứ? Ai cho anh ta vào nhà tôi mà không hỏi xin vậy hả?

Vì trong lòng tức giận nên tôi đập mạnh cái nồi lên bếp tạo ra tiếng động nhưc đầu. Hình như Dư Khả cũng biết tôi giận nên leo đèo đi vào phòng bếp ôm chân tôi nũng nịu:

"Mẹ... con biết lỗi rồi"

Tôi thấy nó thế cũng xuôi xuôi, cúi xuống, giọng khích lệ:

"Nói mẹ nghe con phạm lỗi gì nào?"

Thằng bé nhìn tôi, đôi mày nhăn lại tỏ vẻ khó hiểu, lát sau cậu nhóc lắc lắc cái đầu nói thật khê:

"Con cũng không biết, bố bảo con vào xin lỗi nên con vào thôi."

Tôi uất hận chỉnh lại:

"Không phải bố, là chú!"

Dư Khả nhìn tôi, mày càng nhú chặt, khó hiểu mở miệng:

"Nhưng rõ ràng là bố mà..."

Tôi đảo mắt một cái, cũng không thừa hơi sức giải thích với con trai, chỉ đồ cháo ra hai cái bát rồi đập trứng gà vào bắt đầu trộn đều cho đến khi cháo được nhuộm vàng thơm mới ngừng đũa:

"Dư Khả lấy thìa cho em và con đi mẹ bụng đói ăn ra đây."

Bê hai bát cháo ra ngoài phòng ăn, Dư Khả lễ độ theo sau tôi, hai tay cầm hai chiếc thìa sứ, cậu nhóc kiễng chân lên, đặt lần lượt hai chiếc thìa vào bát cháo. Sau đó ngoan ngoãn gọi Bất Hối vào ăn.

Hai đứa nhóc ngồi trên bàn, chiều cao sần sần như nhau, khuôn mặt hao hao như nhau trông thật đáng yêu. Có mỗi duy nhất kẻ đang đứng dựa vào bàn phía trước là trông thật chững mốt mà thôi. Tôi ngẩng lên nhìn anh rồi trực tiếp coi người này như không khí, từ xưa đến nay tôi đã biết da mặt anh dày vô cùng, căn bản nói gì cũng không đuổi được thà im lặng cho đỡ tức còn hơn.

"Bất Hối, mẹ mua cho con cái này, con xem"

Tôi rút từ trong túi ra một chiếc váy bông bành màu trắng ngà, đuôi váy xò ra được gắn những cánh bướm đủ màu, lúc xoay nhẹ thì hàng loạt cánh bướm trên đó như đang vẫy cánh vậy. Bất Hối nhà tôi mặc chiếc váy này vào thì chắc chắn là xinh đẹp vô đối. Ai bảo nó có một người mẹ đẹp như tôi cơ chứ.

"Con bé mặc chắc chắn sẽ rất đẹp." Chân Dịch đứng bên ngoài nói chen vào một câu. Tôi liếc anh, ánh mắt muốn nói rằng:"Anh nói thừa quá rồi"

Tôi giọng đầy kiêu ngạo, tay vừa uớng bộ váy lên người con bé, vừa nói:

"Tất nhiên rồi, mẹ nó xinh đẹp vậy mà."

"Sao anh lại thấy cả hai nhóc đều giống anh hơn nhỉ?"

Tôi nhướn mày, không ý kiến bởi vì quả thật chúng giống anh nhiều hơn. Chỉ có duy nhất Bất Hối có đôi mắt và hàng mày giống tôi, kiêu ngạo, tự tin... giống hệt ánh mắt của tôi hồi nhỏ vậy.

Bất Hối vui vẻ cầm váy tôi mới mua chạy vào phòng thay, lúc bước ra thật đúng là khác biệt so với quần áo ngày thường, còn kẹp thê lên tóc cái kẹp mảnh có đuôi tua rua dài rủ xuống đến vai. Trông bé con của tôi hết như thiên thần vậy.

Tôi nhìn sang Chân Dịch, thấy ánh mắt của anh có chút xao động, ánh mắt anh như muốn thể hiện sự áy náy và day dứt với con bé vậy. Cũng đúng, bất kì người nào tự nhiên có thêm hai đứa con lớn từng này cũng sẽ như vậy thôi.

"Trông thật giống em hồi nhỏ. Xinh đẹp và kiêu ngạo như công chúa vậy."

Chân Dịch bỗng nói câu nói ấy khiến tôi hơi mất tự nhiên, dù sao thì cuộc sống trong quá khứ vẫn luôn là vết sẹo hằn trong lòng tôi, đặc biệt người nhắc đến nó lại là người đã phá hủy nó nữa.

Tôi châm biếm nói:

"Giờ mà công chúa, con bé chỉ là lọ lem mà thôi."

Một lọ lem xinh đẹp giống công chúa nhưng không phải là công chúa. Ít nhất là hiện tại, còn tương lai tôi sẽ cố gắng cho con tôi trở thành một cô công chúa thật sự.

Chân Dịch nhún vai:

"Lọ lem sẽ trở thành công chúa ngay lấy tức, chỉ cần mẹ nó lấy nhà vua"

Nhà vua? Chân Dịch đang ám chỉ anh sao? Lấy anh? Đùa chắc tôi vẫn chưa mộng tưởng tới trào lên vị trí Chân phu nhân đâu

"Mẹ của lọ lem lại chỉ là một người phụ nữ bình thường, không thể lấy nhà vua được hơn nữa... không yêu sao có thể kết hôn đây. Chân Dịch anh nói đúng không?"

Nghe câu nói của tôi, anh thoáng cau mày, ý cười trên khuôn mặt hoàn toàn biến mất, anh im lặng sau đó mới mở miệng, giọng hơi lạc đi:

"Có thể một ngày nào đó nhà vua sẽ làm người phụ nữ đó cảm động."

Tôi cười, từ chối cho ý kiến. Cảm động vạn lần cũng thế thôi, giữa nhà vua và người con gái nghèo luôn có một thứ cản trở chín là vương quyền và trách nhiệm

Qua một buổi chiều, Chân Dịch đã về nhà sau bữa ăn trưa, trước khi về, anh nhắc tôi về cuộc hẹn tối nay.

Tôi nhìn đồng hồ 6:30 vậy là còn một tiếng nữa, tôi nhanh chóng tắm qua loa để gột rửa mọi mệt, sau đó đứng trước tủ quần áo. Đáng ghét thật, mấy năm nay tôi chưa sắm đồ gì mới cho mình cả, bộ đồ đẹp nhất của tôi cũng chỉ là bộ váy đồng phục ngày trước khi còn đứng tiếp thị mỹ phẩm. Còn quần áo ngày xưa, hầu hết đồ tôi giữ lại đều là từ thời con gái, cái hồi nhà tôi vẫn còn giàu có. Toàn đồ hàng hiệu nên tôi xót, không nỡ vứt đi. Sau này đi làm cho Chân Dịch cũng phải tích góp tiền trả nợ nên đều là đồ ở chợ. Nhưng mấy bộ hàng hiệu trước đây thì... tôi sờ chất vải mỏng tang và uớng độ hờ hang của váy. Mẹ nó hồi trẻ thật táo bạo, mấy đồ này thật sự là đem hết vốn liếng phơi ra ngoài mà.

Tôi tặc lưỡi một cái, trực tiếp lấy xuống bộ đồ ngủ rộng thùng thình trong góc tủ. Vải lụa mềm cọ xát vào lòng bàn tay hơi ngứa ngứa. Bộ đồ ngủ kín

đảo, trên là áo lụa màu vàng đồng dáng somi dài tay, cúc áo hơi thấp, dưới là chiếc quần lụa đồng màu dài ngang đùi. Ít nhất đây vẫn là hàng hiệu. Tôi tự nhủ và nhìn vào trong gương, ngực tôi nở nang hơn ngày trước, ở cổ áo mở rộng thoáng thấy khe rãnh, chéch cúc cài bằng bông căng lên như có thể bung ra bất kì lúc nào, eo nhỏ hiện ra theo đường cong của tà áo, quần lụa mềm mại phủ lên cái mông cong. Mặc thế này chắc cũng không sao chứ?

Tôi nhìn vào trong gương lại nhìn vào mấy bộ đồ thiếu vải đến mức phụt máu và đồ bà già trong góc tủ. Vẫn là cái này đi.

Chuông điện thoại reo lên, thấy người gọi là Chân Dịch, tôi cũng không thèm bắt máy mà đi ra ngoài, tiện chân xỏ đôi dép có đôi tai thò bằng lông mìn rồi đi ra ngoài. Trước khi đi tôi dặn hai đứa nhỏ ở nhà nhớ cẩn thận, không được nghịch lửa, ổ điện và không được mở cửa cho người lạ. Hai đứa nhóc gật đầu lia lịa nhưng nhìn vẻ mặt của chúng tôi thấy hơi không an tâm. Đánh gọi điện cho Mạnh Tường Nhiên nhờ anh qua trông bọn nhóc. Mạnh Tường Nhiên bảo tôi yên tâm rồi dặn tôi nhớ về sớm, có việc gì cứ gọi anh, tôi nói tôi biết rồi sau đó cúp máy rồi mới đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Năm Ấy Mẹ Anh Biết

Bên ngoài, Chân Dịch đứng dựa vào cửa xe nhìn tôi, tôi thì bỗng đánh thùm một cái, thật giống như đang hện hò vậy. Anh thấy tôi bước ra, tay ném điều thuốc đang hút xuống đất rồi vòng sang bên kia mở cửa cho tôi vào. Cửa xe giống như xe của người dơi vậy, anh lại đổi xe rồi. Tôi hơi bối rối trước hành động lịch thiệp của anh, phải biết rằng trước đây luôn là tôi mở cửa cho anh chứ anh làm sếp, đời nào mở cửa cho nhân viên chứ. Tôi hơi có cảm giác vui sướng, đúng là chuyển công tác có khác.

Anh ngồi vào ghế lái, khởi động xe, tiếng động cơ chạy êm ru, ôm sát trên mặt đường. Chỉ là tốc độ này hơi chậm. Tôi nhìn đồng hồ đo tốc độ... 25k/h tốc độ này đúng là sỉ nhục chiếc xe cao cấp này mà.

"Này, anh không thấy là quá chậm sao?"

Tôi hỏi

"Không thấy, anh thấy tốc độ này là phù hợp rồi. Đi nhanh quá thì cũng không được ở bên em lâu, 40% mà phải dừng trọn vẹn chứ"

Lưu manh, tôi mắng thầm.

Mắt anh dừng trên bộ đồ của tôi, vẻ mặt như bị táo bón:

"Bộ đồ này..."

Sao? Ý kiến? Định chê tôi mặc đồ xấu chứ gì? Liếc mắt sang anh, anh mặc một chiếc thun chui đầu trông thoải mái vô cùng, phía dưới là quần dài màu đen, tuy đơn giản nhưng vẻ kiêu ngạo của anh không bớt đi chút nào. Chết tiệt sao anh mặc cái gì cũng đẹp vậy?

"Bộ đồ này hơn 2000 đô đấy"

Tôi bực dọc nói.

Anh khẽ nghiêng đầu, ánh đèn đường phủ lên sống mũi cao cao và ánh mắt anh khiến tôi thấy anh bỗng trở nên ôn hoà dịu dàng. Không phải kiểu ôn hoà của Mạnh Tường Nhiên mà là kiểu chỉ ôn nhu với một mình tôi...

"Quần áo của phụ nữ đúng thật là một gia tài."

Tôi nhìn chiếc áo hiệu gucci của anh. Anh già à? Cái áo này của anh còn đắt gấp mấy lần của áo lẫn quần của tôi đấy.

"Đi ăn đồ Ý nhé?" Anh hỏi.

Tôi nhắm mắt dưỡng thần, ý tứ tuy anh.

Đứng trước nhà hàng Ý, tôi hồi hận vô cùng, bởi vì nơi sang chảnh như vậy mà tôi lại mặc đồ ngủ? Tôi nhìn sang Chân Dịch, đại gia à, anh ăn mặc cũng thật đơn giản mà đắt tôi vào đây à?

Chân Dịch như nhận thấy ánh mắt khác thường của tôi, cườm một cái rồi vô cùng tự nhiên mà đặt tay lên vai tôi kéo một cái, tôi liền dựa vào lồng ngực anh. Sự tiếp xúc bất chợt làm tôi hơi khó chịu, dù sao thì Chân Dịch cũng là cái tên đứng đầu trong cuống sổ "cần phải tránh xa" của tôi.

Dẫn tay anh ra, tôi cúi đầu ho một tiếng:

"Tôi tự biết đi"

Tệ thật, tự nhiên lại xấu hổ.

Chân Dịch cười, chọc cho nét đỏ trên mặt tôi càng lan rộng, tôi thẹn quá hoá giận lườm anh:

"Cười gì chứ? Nói chuyện cho nhanh, tôi còn nhiều việc phải làm."

Đồ ăn được gọi lên, sự cung kính trong cách phục vụ và độ chắt chiu cho món ăn lâu rồi tôi chưa được tiếp xúc khiến tôi hơi ngượng ngập, người phục vụ rót cho tôi và Chân Dịch mỗi người một ly rượu vang rồi cúi chào chúc chúng tôi ngon miệng bằng tiếng Ý.

Thức ăn thơm lừng, dưới ánh đèn vàng và tiếng nhạc mọi thứ đều lãng mạn, một không gian như vậy, thật đáng tiếc cho người đã chết lòng như tôi.

Nhấp một ngụm rượu, tôi hướng Chân Dịch đang cúi xuống cắt thịt, ngón tay thon dài cầm dao bạc cắt thành từng miếng to vừa phải, xong xuôi anh đổi đĩa của mình cho tôi, nhìn thịt lấp lánh trên chiếc đĩa trước mắt, tôi mở miệng giọng điệu đi nhiều:

"Chân Dịch, thật sự em không cần anh phải như vậy, cứ coi như em thụ tinh nhân tạo đi, anh không cần có trách nhiệm gì với bọn trẻ hết. Dù sao mấy năm qua em vẫn nuôi chúng nó tốt dù không có anh bây giờ thì lại càng không cần thiết. Anh không phải áy náy gì cả."

Chân Dịch nghe tôi nói một hồi vẫn không nói gì, chỉ im lặng cắt thịt, cắt xong anh buông dao xuống, nhìn tôi, đôi mắt hồ phách tĩnh lặng như muốn hút cả tôi vào trong vậy:

"Nếu anh muốn chịu trách nhiệm thì sao?"

"Chúng ta đâu có lấy nhau, trách nhiệm gì cơ chứ, tình một đêm mà thôi."

Chân Dịch nhũn mày tôi thấy ánh mắt anh đầy giận giữ:

"Sau những chuyện như thế em lại nói là tình một đêm ư?"

Tôi câm lặng.

"Dù sao thì anh cũng đừng hòng đoạt con từ tay tôi, có giỏi thì tự đẻ đi."

"Ah... anh đâu có nói tranh bọn nhóc với em, cùng về ở với nhau không phải là xong chuyện rồi sao?"

Cùng về ở, tôi nhếch mép cười khẩy, lúc mang thai tôi cũng đã từng nghĩ như thế nhưng mà bây giờ thì sao? Sau những lời nói của Chân lão phu nhân tôi còn mong gì những thì trời đánh chết tôi đi.

"Chân Dịch, tôi cũng không mơ tưởng bước vào nhà anh sau những chuyện đã xảy ra... uhm anh biết đấy bố tôi... uhm sẽ chẳng ai chấp nhận việc anh lấy tôi đâu. Mà con tôi cũng không sống nổi ở nhà họ Chân."

Tôi chăm chú quan sát anh rồi nhẹ nhàng nói tiếp. Tôi vương tay ra vỗ nhẹ bàn tay đang siết chặt dao của anh.

"Anh rồi sẽ có rất nhiều con, có thể cùng với người vợ hợp pháp của mình hoặc là bỏ bịch gì đó. Tóm lại, đàn ông các anh cũng chỉ cần xuất ra một con tinh trùng thôi. Nhưng bọn nhóc đối với tôi là tất cả."

"Anh sẽ nói chuyện này cho Chân gia biết. Sao em có thể độc đoán suy nghĩ như vậy chứ?"

Tôi cười:

"Anh tưởng tôi chưa gặp mẹ anh ư? Bà ta bảo tôi bỏ con đấy."

Chân Dịch kinh ngạc:

"Em nói gì cơ?"

"Nói gì? Năm ấy, tôi đã đem bụng đến cửa nhà anh ăn vạ rồi. Tôi muốn con mình có đủ cha đủ mẹ cho nên mặt dày xin gặp mẹ anh. Nhưng mẹ anh nói, bỏ đi, nói đứa con trong bụng tôi là nghiệt chủng, không đáng có họ Chân. Haha... anh xem tôi sao còn có thể mặt dày bám vào nhà anh cơ chứ?"

"Năm ấy mẹ anh biết chuyện?" Anh nói với vẻ mặt không thể tin nổi, dường như trong anh có cái gì đang vỡ vụn ra, mặt nạ bình tĩnh hoàn hảo thường trực đang ứa máu, lộ ra những phần xíc cảm chân thật nhất của con người Chân Dịch.

"Mẹ biết mà vẫn giấu anh? Sao em không tìm anh? Mẹ kiếp Trường Quân sao em không tìm anh?"

Anh hơi to tiếng, kéo theo sự chú ý của nhiều người ngoảnh lại. Tôi cau mày nhìn đáp trả ánh mắt tò mò của họ rồi nói:

"Sao không phải là anh tìm tôi? Với thể lực của anh tìm ra tôi cũng không phải khó khăn?"

"Năm ấy.... anh tưởng em chán ghét anh nên anh muốn thả tự do cho em... anh... nếu anh biết em có thai anh thực sự sẽ lật cả thành phố để tìm em và con về."

"Vây bây giờ cũng buông tha tôi đi. Chân Dịch tôi chán ghét anh, chán ghét vô cùng, ghét anh cướp đi gia đình của tôi, ghét cái cách anh luôn cao cao tại thượng như thế, ghét sự chênh lệch của tôi và anh. 40% đến đây là đủ rồi, đưa tôi về thôi."

Chân Dịch như chết lặng trong lời nói của tôi, tay anh hơi run, lật ngược lại bàn tay tôi đang đặt trên tay anh nắm chặt.

"Nói chuyện thêm chút nữa, anh sẽ cho em hết vốn cho dự án."

"Tôi không phải là người tham lam Chân tổng." Tôi lạnh giọng. Tôi ghét cái cách giải quyết bằng tiền này. Bởi ngày xưa chính tôi cũng dùng tiền để đè nén những người khác, anh làm như thế này giống như đang cười cợt tôi gấp quá báo vậy.

"Con anh có thể thăm tôi không cấm. Về thôi, tôi đã nhận nhượng quá rồi."

Sự im lặng như kéo dài đến vô tận, lát sau Chân Dịch cười, nụ cười chua chát mà cứng ngạnh.

"Trường Quân em biết tôi không phải là kẻ dễ bỏ cuộc. Chúng ta về thôi."

Lúc anh đứng lên, lại là vẻ phong độ ngời ngời ấy. Giống chàng trai 17 tuổi ngày ấy, mạnh mẽ, kiên cường, mọi khó khăn đều không cản trở được anh. Tôi có cảm giác mình sắp bị nghiền thành thịt vụn, ậm ừ một tiếng, tôi đi theo sau anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bó Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Một Đêm Không Ngủ

Lái xe đến cổng nhà đã thấy Mạnh Tường Nhiên dựa người vào cổng, bên chân anh là hàng chục đầu lộc đã đốt. Dáng vẻ ấy cô tịch đến lạ, tôi mở cửa xe, Chân Dịch cũng bước ra theo sau tôi.

"Sao anh lại ở đây?" Chân Dịch lên tiếng trước, giọng đầy thuốc súng nhắm vào Mạnh Tường Nhiên.

Tôi khó chịu quay phắt lại bênh:

"Chuyện của anh à?"

Sau đó lại nhìn Mạnh Tường Nhiên giọng nhẹ nhàng, với người đàn ông này, tôi luôn luôn mắc nợ.

"Sao anh đứng ngoài này?"

Anh cười, ánh mắt ấm như những vì sao sáng, tay anh lùa vào mái tóc trên đầu tôi khẽ xoa, mùi thuốc lá nhàn nhàn bay qua đầu mũi làm tôi càng nhận thức được về ưu thương từ anh:

"Bọn trẻ ngủ rồi nên anh ra ngoài này chờ em."

Tôi khẽ gật đầu:

"Vào nhà thôi."

Sau đó, định kéo Mạnh Tường Nhiên vào trong, tôi còn một vài việc cần bàn về dự án với anh ấy nữa.

Định xoay người đóng cửa thì đã thấy Chân Dịch tiến vào bên trong cùng, còn Mạnh Tường Nhiên lại nhè nhẹ nắm tay tôi, hoàn toàn coi Chân Dịch thành không khí.

"Anh về đi." Tôi nói sau đó dẫn Chân Dịch một, nhưng anh không hề nhúc nhích.

"Anh về thì tên kia cũng phải về"

"Tôi coa việc cảm bàn với Tường Nhiên, về đi anh hết chuyện rồi."

"Chuyện gì mà phải bàn vào giờ này?" Giọng anh trở nên gay gắt.

"Chuyện gì kệ tôi? Dự án của tôi sao lại để đối thủ cạnh tranh tham gia? Nếu anh còn là cổ đông thì còn miễn cưỡng tham dự nhưng anh xem bây giờ anh

là ai?"

Sau chốc lẩy giăng cô cuối cùng tôi cũng tổng được Chân Dịch ra khỏi nhà, vừa quay đầu đã nghe thấy giọng anh lạnh lẽo cảnh cáo:

"Mạnh Tường Nhiên tốt nhất anh đoàng hoàng cho tôi, giấu hết ý nghĩ bản thù đi không thì đừng trách."

Sau đó là tiếng đóng sập cửa xe mạnh mẽ. Nhưng mãi sau cũng không nghe thấy tiếng động cơ xe, tôi quay lại, liền thấy vẻ mặt như quỷ đòi mạng của Chân Dịch sau cánh cửa xe hạ thấp nhìn chăm chăm vào trong nhà tôi.

Tôi cũng không thêm quan tâm trực tiếp quay đầu bước vào nhà.

Bàn bạc công việc xong xuôi, cũng đã hơn 11h, thấy không còn sớm, tôi giục Mạnh Tường Nhiên về nhà, nhưng anh có vẻ lười biếng không muốn ngồi dậy mà sổng chết ôm lấy chiếc sofa bằng da:

"Anh đi làm cả ngày mệt chết được lại còn trông con cho em cả tối, cho anh ngủ lại đây đi."

"Không được" Tôi cự tuyệt.

"Đi mà, anh sẽ ngủ ở phòng khác, tuyệt đối không làm gì em" Mạnh Tường Nhiên cam đoan.

"Gì chứ? Anh mà làm gì em trực tiếp cắt cái dưa chuột nhỏ nhà anh xuống."

Mạnh Tường Nhiên đen mặt:

"Nó không nhỏ."

Tôi cười phá lên.

"Được rồi không nhỏ."

Nhìn anh lười biếng bám lấy sofa không chịu thả ra, tôi lắc đầu, đúng là trẻ con

"Được rồi tùy anh, đằng nào mai em cũng đi làm cùng anh, em đi ngủ đây."

Nói xong bỏ lại "đứa trẻ" trên ghế lên lầu ngủ. Đàn ông ấy là thật nhõng nhẽo.

Một giấc không mộng mị, sáng hôm sau, tôi dậy hơi sớm, có lẽ là do ý thức được có người khác ở đây nên cũng không dậy trễ như ban ngày, thay quần áo xong xuôi, tôi gõ cửa phòng bọn nhóc, dắt hai đứa từ trong chăn lòi ra ngoài.

"Dậy đi nào, hôm nay có buổi học đầu tiên đấy. Đừng có mà đến muộn."

Tôi đã đăng kí cho hai bọn nhóc học ở một trường tiểu học tư nhân, Mạnh Tường Nhiên giúp tôi đưa bọn trẻ vào học tại một trường tư có tiếng và đắt tiền nhưng vì bọn nhóc tốn mấy cũng có sao. Hơn nữa, từ hồi tôi chuyển về đây, cũng chưa tiêu tốn một đồng nào. Mặc vào cho chúng bộ đồng phục của trường, tôi thăm mắng đúng là trường xịn có khác, đồng phục cũng may cắt tỉ mỉ như thế.

Tôi cho bọn trẻ ăn sáng bằng sữa và ngũ cốc, sau đó qua phòng Mạnh Tường Nhiên gõ cửa. Gõ đến hồi thứ ba thì cửa mở ra từ bên trong, Mạnh Tường Nhiên đầu tóc hơi rối, mắt vẫn lên tia đỏ chứng tỏ đêm qua anh ngủ không được ngon.

"Nên dậy rồi công chúa ngủ trong rừng" Tôi trêu chọc.

Bị trêu như thế, vẻ mặt anh hơi bối rối rồi gạt đầu một lách qua tôi vào nhà vệ sinh.

Tầm 20 phút sau, bốn người chúng tôi mở cửa bước ra, ra khỏi cửa, tôi suýt nữa bị dọa ra té ngồi xuống đất.

Chân Dịch vẫn đậu xe ở đó, cửa kính không hề kéo xuống, mắt nhắm nhắm nhìn vào trong nhà. Vành mắt đỏ rực, cả đêm qua không hề rời đi không hề chớp mắt sao?

Thấy anh, hai đứa nhóc lao ra cổng, tiến lại gần cánh cửa xe vừa được mở gọi to:

"Bố!"

Chân Dịch cúi người đón lấy Bất Hối ôm vào lòng. Nhưng ánh mắt anh không dừng ở trên người con bé mà nhìn chòng chọc vào Mạnh Tường Nhiên, tôi khẽ rết run.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy Bạch Cốt Tinh ở chung với su phụ có ánh mắt gì? Chính là ánh mắt của Chân Dịch hiện tại.

Tôi lơ đi cái nhìn ấy, Mạnh Tường Nhiên còn lạnh nhạt hơn tôi nhiều, anh xách túi cho tôi, cúi đầu khẽ đặt lên trán tôi một nụ hôn.

Tôi đơ người trước cái hôn bất ngờ ấy.

"Mạnh Tường Nhiên anh điên rồi à? Anh làm cái gì đó hả?"

Tôi nghiêng răng nói nhỏ.

Anh ghé vào tai tôi thì thầm:

"Yên nào, không phải em muốn dứt khoát với hắn sao? Anh cho em lợi dụng!"

Hử? Ai lợi dụng ai cơ chứ!

Chân Dịch đang kia càng thêm tức giận khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, nhưng cũng không tiến lại nổi khùng như tôi nghĩ, anh ta bước từng bước tiến lại, tay bế Bất Hối, tay dắt Dư Khả, ba khuôn mặt giống nhau tiến đến làm tôi bối rối.

Bỗng nhiên tôi có cảm giác mình đang bị bắt gian.

"Chân tông... haha chào anh"

Tôi cười ngược.

Chân Dịch liếc xéo tôi một rồi cũng đáp trả:

"Chào em, lên xe đi"

Người đàn ông này thật quen ra lệnh mà!

"Tôi đi với Mạnh Tường Nhiên rồi. Không cần phiền anh."

"Không phiền chút nào."

Tôi ghen lời, chùng mắt nhìn anh:

"Tôi không lên đó, anh làm gì được tôi!" "Mẹ, mẹ lên xe với bố đi. Con muốn bố chở đi học như các bạn cơ."

Bất Hối trong lòng Chân Dịch lên tiếng.

"Con gái ngoan" Chân Dịch vuốt tóc con bé khen.

"Chú Mạnh đưa các cháu đi không được sao?" Mạnh Tường Nhiên lên tiếng:

"Trên xe chú có nhiều đồ ăn lắm"

Hai bọn nhóc bối rối, rõ ràng bọn nhóc cũng rất yêu quý Mạnh Tường Nhiên.

"Nhưng bố mới là bố con mà! Con chỉ muốn bố đưa đưa đi học như các bạn khác thôi."

Giọng con nhóc buồn thiu, câu nói này đánh thẳng vào lòng tôi, các con tôi luôn muốn được bố đưa đi học như các đứa bé khác... chúng đã thèm muốn người bố vắng từ lâu, phải, trẻ con sẽ như thế nào khi bị những đứa trẻ khác chế giễu là không có bố cơ chứ. Chúng sẽ vô cùng tổn thương và tự ti...

Bây giờ ngay cả tôi cũng băn khoăn, bất gặp ánh mắt ấy của tôi, Mạnh Tường Nhiên chợt cười:

"Thế thôi hẹn em ở công ty, anh đi trước."

Anh quay người đi, bước chân thật nhanh như đang muốn bỏ chạy, tôi nhìn theo bóng lưng ấy cúi người ngồi vào xe, rồi lái xe đi khuất khỏi cánh cổng, lúc chiếc xe lướt qua tôi cũng không có lấy một động tác dư thừa, cũng không thềm chào một câu. Tôi khẽ thở dài

"Đi thôi, muộn giờ của bọn nhóc rồi"

Ngồi vào trong xe, tôi ngồi ghế phụ, hai nhóc ngồi ghế sau, bỗng nhiên có cảm giác như một gia đình bình thường. Một đôi vợ chồng trẻ và hai đứa con xinh đẹp. Tôi xua tan cái suy nghĩ trong đầu, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm hàng cây liên tiếp bị bỏ lại phía sau.

"Tối qua... em với hắn ta..."

Chân Dịch ngập ngừng hỏi, trông anh có vẻ rất nghiêm túc nhưng tôi lại không muốn trả lời, càng không có nghĩa vụ phải trả lời anh:

"Anh nghĩ thế nào thì là thế đó."

Trả lời lấp lửng, tôi lại quay mặt ra ngoài cửa sổ, cố gắng xua tan sự mất tự nhiên trong lòng.

"Mẹ với chú ngủ riêng bố ạ, chú ấy nài nỉ mãi mẹ mới cho chú ấy ngủ trong phòng dành cho khác đấy."

Dư Khả khai báo với Chân Dịch.

"À.... ra thế." Anh cong khoe miệng lên, nụ cười ấy sán lạn, xua tan sự mệt mỏi của một đêm không ngủ.

Tôi hận không thể cắn lưỡi chết ngay tại đây. Dư Khả? Cái tên nhóc tình báo này...

Chẳng mấy chốc, xe dừng lại đỗ ở trước cổng trường.

Ngôi trường có cổng cao ngất, nhìn qua hết như một toà lâu đài cổ kính xưa cũ, nét đẹp cổ đại khiến người ta thấy tin tưởng. Bất Hối và Dư Khả dường như rất thích ngôi trường mới này, chúng dắt tay nhau hét loạn lên khi ra khỏi xe. Vừa đứng lúc vào học, học sinh đủ lứa tuổi đang di chuyển đầy sân trường. Trường này chia làm ba cấp: tiểu học, trung học và trung học phổ thông. Hai nhóc tuy chưa đủ tuổi để học lớp 1 nhưng đã vượt qua bài kiểm tra trình độ với số điểm khá cao. Dư Khả 95/100 còn Bất Hối là 91/100. Tôi tự thuyết phục mình rằng trí thông minh của bọn nhóc là từ tôi mà ra, mặc dù hồi nhỏ tôi đã trượt bài kiểm tra trình độ và trường này.

Tôi kéo lại cái nơ trên cổ hai đứa nhóc, không ngừng dặn dò này nọ, mặt hai đứa vì tôi nói quá nhiều mà bắt đầu phụng phịu.

Chân Dịch phía sau thấy tôi lo lắng thì đặt tay lên vai tôi trấn an:

"Chúng tự lo được mà, em đừng căng thẳng."

Tôi nghe anh nói thế cũng thấy an tâm hơn đôi chút, rà soát lại một lượt trang phục trên người chúng rồi bốn người cùng nhau tìm lớp học cho bọn trẻ.

Lớp 1A01, lớp chọn của khối, tôi cảm tay Dư Khả còn Chân Dịch cảm tay Bất Hối dắt hai đứa nhóc vào trong lớp, cô giáo chủ nhiệm xoa đầu hai đứa con tôi tỏ vẻ rất thích bộ dáng xinh đẹp của chúng, sau đó không ngừng liếc Chân Dịch.

Cô gái trẻ à... đừng để bị tên này lừa. Tôi thầm than.

Chân Dịch bị người khác nhìn trộm cũng không khoa chịu, còn tặng cho cô nàng một nụ cười tươi như hoa:

"Mong cô lưu tâm đến hai cháu" sau đó rút từ trong túi ra một tấm thiệp "đây là danh thiệp của tôi, có chuyện gì cô cứ liên lạc nhé."

Thế là xong... cô giáo trẻ hoàn toàn sập bẫy.

"Các em, đây là bạn học mới chuyển vào lớp chúng ta hôm nay, các em hãy vỗ tay chào đón các bạn ấy nào."

Bọn trẻ rất ngoan, lập tức vỗ tay nghiêm chỉnh. Bỗng có một cách tay nhỏ giờ lên:

"Cô ơi... em muốn ngồi với bạn nữ ạ."

Tôi nhìn đứa nhóc vừa phát biểu, tuy còn nhỏ nhưng điệu bộ lại thật giống người lớn, mái tóc nâu hạt dẻ sáng hơi xoăn, da trắng trẻo mịn màng, mũi nhỏ xinh đã hơi lộ ra đường nét cao thẳng, môi đỏ mím chặt. Trông cậu hết sức xinh xắn đáng yêu, cảm giác năng động mềm mại như ánh mặt trời vậy, khác hẳn với cái đáng vẻ lạnh lùng như cụ non của con trai mình.

Tôi gật gù, đây là một mầm non tốt, có thể là con rể hiền nha.

Bất Hối chu môi nhỏ:

"Tớ chỉ thích bạn gái thôi, không muốn ngồi với con trai đâu"

Thằng bé kia ôm ngực:

"Ai... trái tim non nớt của tớ"

Tôi lập tức vả vào miệng mình, gì mà rề hiên, là háo sắc từ bé!!!

Chân Dịch dường như thấy con gái nhỏ của mình bị để ý, rất không vừa lòng:

"Mong cô cho con bé ngồi gần bạn nữ"

Anh nói.

"Nhạc phụ đại nhân" Thằng bé kia tiếp tục ôm ngực phun ra máu.

Cuối cùng, Bất Hối được xếp ngồi cạnh một cô bé còn Dư Khả được xếp ngồi cạnh góc kia, chúng tôi được mời lên ban giám hiệu để trao đổi. Nói là

trao đổi nhưng thật ra là kí giấy tờ rồi đóng tiền cho bọn nhóc.

Tôi cắn răng, sinh đôi!!! Tiền học gấp đôi.

Nói chuyện phiếm qua tầm 15 phút, ông hiệu trưởng tổng kết lại rằng số tiền cần đóng bằng đúng số tiền một miếng đất ở trung tâm đô thị. Tôi tròn mắt, đúng là giết người.

Đang định cầm thẻ mà Trường Nhiên đưa cho để quẹt thì Chân Dịch bên cạnh đã dùng bút "xoành xoạch" kí liền mấy tờ séc rồi đưa cho ông hiệu trưởng. Ra về ta đây là tư bản, tiền mang theo bên người là séc chứ không thêm tiêu tiền mặt, cũng không thêm quẹt thẻ.

Tôi lại đem thẻ trong tay giấu đi, dù sao cũng đỡ được một khoản. Tôi cũng không thêm cảm ơn bởi anh cũng có trách nhiệm nuôi con mà.

Chân Dịch đưa tôi qua công ty, trong suốt quãng đường cũng chả ai nói với nhau điều gì. Đến nói, tôi xuống xe:

"Cảm ơn" tôi nói.

Anh khẽ gật rồi hỏi:

"Mấy giờ em tan làm?"

Tôi cau mày suy nghĩ, xây dựng dự án tốn khá nhiều thời gian, chính tôi cũng không biết mấy giờ mình sẽ về nhà nữa. Bọn nhóc thì sẽ có hầu gái chăm lo nên tôi có thể ở lại công tu rất muộn.

"Không biết được"

Tôi đảo cụt lùn khi phát hiện ra mình suy nghĩ vớ vẩn. Tôi việc gì phải trả lời chứ.

"Ừm... vậy anh sẽ đón bọn nhóc"

"Cảm ơn anh... bọn nhóc sẽ rất vui đấy."

Nói xong tôi quay người đi vào công ty.

Anh có vẻ là một người bố tốt...

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bó Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lâm Trình Hạo

Lăn lộn hết một buổi sáng, tôi đã hoàn thành gần xong các thủ tục cấp phép, chuẩn bị cho nhà máy sản xuất sản phẩm thì nhận được tin giấy phép vốn đã thông suốt lại bị kẹt ở một khâu vì lãnh đạo cấp trên bên đó chưa đồng ý phê duyệt, yêu cầu muốn gặp riêng tôi để bàn bạc. Tôi cau mày nhìn vào bản e-mail mà thư kí gửi tôi, lãnh đạo bên kia đúng là muốn làm khó tôi mà. Giấy tờ này vốn đầy đủ lại đúng quy trình sao lại không phê duyệt. Đúng là loại nhân vật lớn khó nói chuyện.

Tôi tìm đến dãy số của vị lãnh đạo kia nhấn qua e-mail rồi gọi tôi.

Qua mấy hồi tút dài, thư kí bên kia bắt máy nói tôi chờ một chút. Lát sau vị lãnh đạo bên kia bắt máy.

"Xin chào, tôi là Bất Trường Quân quản lý dự án 'beyond beauty' "

"À phải, bên tôi còn mấy văn kiện chưa được duyệt qua tôi muốn hẹn ngài làm việc lại"

Người đàn ông này khoảng 50 tuổi, giọng nói lè nhè như người say làm tôi ác cảm vô cùng.

"Hôm nào chi bằng hôm nay, cô Bất, hẹn cô ở tầng 21 cao ốc X, tôi sẽ chờ cô ở đây. Đến đêm cũng được"

Câu nói của ông ta mang ý tứ rõ ràng khiến tôi sồn gai ốc. Đáng chết tên lưu manh.

Cúp máy, tôi xoa xoa mi tâm, khôn nạn thật mới bắt đầu đã bốc ngay quả dê xồm. Nhưng lại cần chữ kí của ông ta mới có thể tiến hành dự án.

Thư kí bên cạnh liếc tôi, cô ta hỏi:

"Có cần phải báo cho sếp tổng biết không ạ?"

Báo cho Mạnh Tường Nhiên ư? Từ sáng đến giờ tôi đã gặp lại anh đâu? Hơn nữa tôi cũng không muốn phiền anh quá nhiều. Với tính cách của anh, tôi sợ anh sẽ đánh vỡ mặt tên kia mất.

Đi thì đi thôi cần thận chút là được. Nhét tiêm vào miệng ông ta cũng là một cách.

2h30, tôi đứng trước cửa nhấn chuông, quần áo gọn gàng kín đáo, đứng chuẩn phong cách công sở, tay cầm một cặp tài liệu và một va li tiền mặt mà tiền này đương nhiên rút từ tài khoản của Mạnh Tường Nhiên rồi.

Hơn một phút sau có người ra mở cửa, ông ta lùn và to béo, đôi mắt híp lại trông vô cùng gian xảo, giọng nói lè nhè vang lên:

"Mời cô, mời cô vào đây!"

Tôi bước vào nhà, căng thẳng hít sâu một hơi, thấy hần ta định đóng cửa lại, tôi tái mặt:

"Tôi thấy hơi bí, ông mở cửa đi"

Ông ta nhìn tôi bằng đôi mắt lươn bé tẹo, đôi mắt giống như đang nhìn thấy tôi trăm chuồng vậy, tôi rùng mình.

"Cô còn đẹp hơn cả những gì họ nói"

"Họ?" Tôi khoa hiểu hỏi

"À, vài vị gi đốc thấy cô trong cuộc họp đã kể lại cho tôi"

"Tôi rất muốn nhìn thấy cô đấy"

Tôi cố gắng treo một nụ cười. Tay rút lấy tập tài liệu chuẩn bị mở ra thì ông ta dùng tay giữ chặt tay tôi ngăn lại.

"Tôi không muốn xem mấy cái này, tôi muốn xem cái khác cơ."

Tôi cau mày rút tay ra, vẫn nhẫn nại hết sức hỏi:

"Cái khác là cái gì? Toàn bộ giấy tờ về dự án đều ở đây mà!"

Ông ta thấy tôi rút tay ra, đôi mắt càng híp lại, cái nòng cằm khê lắc, ông ta ngồi sát vào người tôi, lè nhè phả hơi thở nóng rực vào tai tôi:

"Tôi muốn thấy cô trên giường, rồi sau đó mọi giấy tờ đều được giải quyết."

Tôi lạnh gáy, lông toàn thân tôi dựng đứng cả lên, tôi thấy dạ dày mình cuộn lên.

Đứng bật dậy, tôi nhìn về phía cửa.

"Tôi e là không, nhưng không rõ ông có hứng thú với tiền không?"

Bị từ chối, gương mặt ông ta đánh lại, tím như màu gan heo, bàn tay thô đeo cái nhẫn vàng bự chàng hất đóng giấy tờ xuống.

"Tiền tôi không cần, còn cô không muốn cũng phải muốn."

Mẹ kiếp, từ tận sâu trong lòng tôi cău gắt vô cùng, phải nói hồi trước tôi cũng không có phải chịu thiệt cái gì bao giờ, đi lẫn lộn năm năm nuôi con, nhin cũng đủ nhưng việc hôm nay lại khiến tôi cảm thấy núi lửa trong lòng mình sắp phun trào.

Gã ta dám nhìn tôi bằng ánh mắt đó? Cái ánh mắt dâm dục đục ngầu đó? Mẹ nó tôi thật muốn móc đôi mắt kia ra.

Thấy hần không hề hợp tác, tôi gấp vali lại rồi xách vali tiền lên, đóng giấy tờ rơi trên đất cũng mặc kệ.

Gi chứ? Bà đây nhin đủ rồi, ông không chịu hợp tác thì tôi tìm đến cấp trên của ông, cái loại háo sắc nhà ông nữa. Thật bản thủ.

"Tôi về đây"

Tôi nói rồi bước thẳng ra ngoài cửa. Bỗng nhiên gã ta chồm lên kéo gật tôi xuống đất, tôi ngã về một bên, đầu gối đập mạnh xuống đất, đau đón vô cùng, trước kia khi sinh bọn nhóc vì hồi phục sau sinh không tốt mà đầu gối tôi đã luôn đau nhức hôm nay lại đập mạnh xuống đất làm toàn thân tôi xolị, muốn đứng lên cũng không thể cử động được chân nữa.

Ông ta đứng bên trên, hai tay xoa vào nhau, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngực tôi

"Con đi nhỏ khốn kiếp, cao giá với ai? Hôm nay ông đây sẽ chơi mày lên tiền luôn"

Tôi chán ghét lờm già, rồi cười. Đến đây đi, cho ông mất đường hương hoa luôn. Tay trái sờ vào con dao đồ gậy được dắt ở lưng váy, chỉ cần ông ta tiến lại đây thôi "phăng" một cái án mạng xảy ra luôn.

Ông ta cười khà ồ một tràng dài sau đó tiến lại gần phía tôi, vốn chuẩn bị tâm lý tự vệ ai ngờ ông ta chưa chạm được vào tôi đã bị một cước đá vào mạn sườn rồi đập vào góc bàn.

Tôi mở to mắt nhìn người vừa tới, cậu ta trông khá trẻ, mái tóc màu nâu sáng cùng bộ quần áo cá tính làm tăng lên nét phá cách của cậu. Hàng mày mảnh nhưng rõ nét nhường lên trông càng rõ cái ngông của tuổi trẻ. Sống mũi cao thẳng tắp, da trắng môi đỏ, bên tai có viên kim cương lấp lánh. Rõ ràng là một thiếu niên nổi loạn.

Cậu ta đập lên thân hình to béo của ông ta khiến lão co dúm người lại, lấy chân giẫm giẫm mấy cái gần giọng hỏi

"Con lợn này mày làm cái gì thế hả?"

Gã to béo phần nộ ngẩn lên nhưng khi thấy cậu thanh niên thì mắt dịu lại:

"Cậu Lâm"

"Cậu Lâm cái gì? Ông đang làm gì con gái nhà người ta thế hả?"

Sau một hồi gầy vò đập lên đập xuống nữa cậu ta mới lăm bằm rút từ trong người ra một tờ giấy ném lên người gã:

"Nếu không phải ông già nhà tôi ép tôi đưa cái này cho ông thì hôm nay cô gái này bị ông hại thảm rồi."

Ông ta lùi húi nhụt tờ giấy, liên tục nói xin lỗi sau đó bò ra khỏi phòng, tôi vô cùng hả hê, hướng cậu ta nói:

"Cảm ơn em em trai"

Cậu ta lúc này mới quay sang tôi, đôi mắt khẽ sáng lên, cậu cười ranh mãnh, nụ cười khiến cậu trở nên sáng lạn như ánh mặt trời vậy:

"Tiểu mỹ nhân"

Mẹ nó sắc lang này cũng ưa nhìn lắm

Tôi ho một cái:

"Chị đây đã 26 rồi!"

Mặt cậu nhóc hơi chán nản:

"Sao cô già thế hơn tôi tận 5 tuổi"

Tôi ngại ngùng cúi đầu nhóc con đừng thẳng thắn như vậy chứ.

"Cô có đứng được lên không?" Cậu nhóc hỏi.

Tôi khẽ lắc đầu, lúc này cậu ta nhắc đến làm đầu gối tôi tê dại.

"Mẹ kiếp con lợn chết tiệt!"

Cậu ta nhả một cái lên người gã béo đang bò ở bên ngoài rồi nói:

"Đề tôi đưa cô đến bệnh viện nhé?"

Tôi gật đầu tiếp, cổ hết sức bám vào người cậu nhóc đứng lên.

"Cặp vali" tôi hét lên, tiền ở trong đó đây nhất định không được quên ở đây!

Thế là cậu ta đỡ tôi xuống tầng dưới, một tay xách vali cho tôi. Xuống đến tầng 1 cậu để tôi ngồi dựa vào một bức tường sạch sẽ rồi nói:

"Đợi tôi đi lấy xe"

Tôi gật đầu, vỗ vai cậu nhóc tỏ ý cảm ơn, cậu lại cười, nụ cười trong vắt và chân thật. Nhìn cậu tôi bỗng thấy phăng phất bóng dáng của Chân Dịch năm 17 tuổi, tuy hơi trầm lặng nhưng ánh mắt lại trong vắt. Tôi bất giác có cảm giác thoải mái với cậu nhóc này.

Lát sau, một con xe ferrari đỏ chói lượn êm một vòng rồi dừng trước mặt tôi, cửa xe mở ra, cậu tiến lại cúi người đỡ tôi lên ghế phụ rồi ngồi vào ghế lái, xe nhanh chóng chạy ra khỏi khu cao ốc.

"Chị tên là Bát Trường Quân, cậu tên là gì?"

Nghe thấy tôi xưng chị, cậu ta cau đôi mày thanh mảnh lại lộ rõ vẻ bất mãn.

"Tôi 21 rồi"

"Uhm chị đây đã 26 mùa xuân rồi."

Cậu ta liếc tôi từ trên xuống dưới:

"Đùa ai chứ trông cứ như gái 18 vậy."

Tôi im lặng.

Cảm ơn nhóc chị biết chị trông rất trẻ nhưng chị đã 26 tuổi thật rồi, còn có hai đứa con nữa kìa.

Tôi cũng không rảnh mà đi đôi co với cậu ta, im lặng cảm nhận từng trận đau buốt từ đầu gối truyền tới con mẹ nó thật đáng ghét vừa không lấy được chữ kí vừa bị thương. Lần này tôi lỗ nặng rồi.

"Sao cô lại đến gặp ông ta? Con gái các cô thật không cần thận chút nào. Hôm nay nếu không có tôi chắc cô chẳng còn vẹn thân mà đi ra nữa"

Tôi nhưn mày, rút tề trong cặp vấy ra con dao dọc giấy, kéo lên kéo xuống phần lưỡi dao khiến nó phát ra tiếng "rèn rẹt" rộn người.

Làm động tác lắc lắc cổ tay khiến con dao vung vẩy trong không khí, tôi tỏ vẻ lơ đãng tiếc nuối:

"Xin lỗi nhóc, người cậu cứu là ông ta đấy, suýt chút nữa là tôi tiến được nải chuối ấy lên tiên rồi"

Cậu ta nhìn con dao trong tay tôi, mặt hiện lên chút khó xử, như muốn nói thật may mình đã bảo vệ được nải chuối của tên kia vậy.

"Dù sao thì cũng cảm ơn cậu"

Tôi cười nói, cố nặn ra một nụ cười xinh đẹp dù sao tôi cũng là một mỹ nữ chuẩn mực cũng không thể mất hình tượng trước mặt hậu bối được:

"Tôi có chút giấy tờ cần nhờ vả nên mới tới, xem ra bây giờ không xin được chữ kí rồi."

Tôi thờ dàu tiếc nuối, cậu nhóc thấy tôi sầu não thì ấy tay cào cào vào mái tóc rồi kiêu ngạo nói:

"Chỉ là mấy chữ kí thôi chứ có gì đâu!"

"Cậu nói như dễ lắm ý" Tôi bĩu môi.

Tôi chợt nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, tên kia gọi cậu ta là cậu Lâm... xe sang, quần áo hàng hiệu, xem ra lai lịch cũng không nhỏ đâu.

"Lâm tiểu huynh đệ, cái đó, cậu giúp tôi được không?"

Cậu ta nhưn mày tỏ vẻ tôi nói tiếp.

"Tôi thấy ông ta có vẻ kính nể cậu, chắc hẳn cậu là tuổi trẻ tài cao rồi, cậu xin chữ kí dùm tôi được không?"

Cậu ta quay sang nhìn tôi, lại càng kiêu ngạo hơn nhếch miệng một cái

"Tôi cũng không có rảnh"

Tôi mất tự nhiên đem lời nhờ vả nuốt xuống, trẻ nhỏ không nên chấp! Dễ dàng vài hôm là được rồi, cậu nhóc trông cũng tử tế, không phải loại lộn động đực mà đu sao, động đực cũng được... Thân mình không tệ, lại đang thời kì sung mãn chị đây nếu nhóc muốn đổi trác thì chị miễn cưỡng cũng được.

Không biết được suy nghĩ đen tối trong lòng tôi, cậu tốt bụng ngo ngoè:

"Nhưng cùng lắm nếu cô nhờ thì tôi sẽ miễn cưỡng thành toàn cho cô đi"

Tôi ngạc nhiên mở lớn mắt:

"Quả nhiên là con ông cháu cha"

"Ngược lại đấy" Cậu cười khẩy như đang tự giễu.

Tôi lại càng mở lớn mắt hơn lẽ nào cậu nhóc này lại là cán bộ cao cấp? Không thể nào được, quá trẻ.

"Tôi cũng không phải là cán bộ cao cấp"

"VẬY...? CẬU...?"

"Lâm Trình Hạo cô chỉ cần biết thế là đủ"

Lâm Trình Hạo!!

Lâm Trình Hạo????

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, trông thư sinh éo lé như vậy cũng không giống người họ Lâm đâu.

Tôi vuốt ngực:

"Cậu lừa ai chứ, trông cậu chẳng giống người họ Lâm đâu"

Lâm Trình Hạo nhíu mày:

"Thế họ Lâm trông như thế nào?"

"Lâm Đình vang danh một thời, có con trai thì cũng không trông như thế này."

Lâm Trình Hạo im lặng.

"Ý tôi không phải là nhóc xấu. Dáng dấp của nhóc chị đảm bảo đi ' làm hàng ' sẽ được giá rất cao nhưng là con của Lâm Đình thì quên đi"

Lâm Trình Hạo nhíu mày:

"Làm hàng? Làm hàng là đi làm gì?"

Tôi quay sang cậu khinh bỉ bĩu môi, còn tỏ vẻ thanh cao sao? Không biết đã qua tay bao nhiêu em rồi.

"Ý tôi là trai bao! Là trai đó!"

Phanh!!!!

Lốp xe bỗng tăng lực ma sát trên mặt đường làm tôi bổ nhào lên trước. Không thắt dây an toàn tôi đập hẳn ngực vào thành xe phía trước, chân cũng bị va đập khiến tôi lạnh sống lưng.

"Điên rồi à?"

Tôi quát to.

Lâm Trình Hạo quay sang mày mắt nhăn tít lại, cậu ta tỏ vẻ khó chịu vô cùng.

"Xuống xe đi!"

Tôi trợn mắt, gì? Đưa tôi đến tận đây rồi còn bắt tôi ra khỏi xe à?

"Chân tôi đau lắm..."

Lâm Trình Hạo nhìn thoáng qua chân tôi, sắc mặt càng khó coi hơn nhưng lại bắt đầu khởi động lại xe.

Mặt lạnh tim nóng, rõ ràng tốt như vậy còn tỏ vẻ.

"Thôi được rồi, tôi đùa thôi, xin lỗi nhé"

Lâm Trình Hạo tỏ vẻ mặt mù tai điếc không nghe thấy tôi nói.

"Thành phố này ai mà không biết nhà họ Lâm cơ chứ cậu dù có hăm mộ cũng không thể nhận bừa như thế"

"Lâm Trình Hạo là con riêng, có gì đáng để nhận bừa đâu"

Cậu ta nhếch miệng tự giễu.

Tôi quan sát nét mặt cậu ta, trông cũng không có sự giả tạo gì trên đó, giống như cậu ta thật sự đau buồn về chuyện đó vậy.

Con riêng... tôi chợt nhớ đến tên anh trai cùng cha khác mẹ của mình, Bất Cảnh và người đàn bà họ Dương kia.

"Lâm Trình Hạo...."

Tôi ngập ngừng gọi cậu muốn an ủi nỗi buồn của cậu nhưng lại chẳng biết phải nói gì. Chính tôi cũng ghét bỏ thân phận con riêng và kẻ thứ ba thì an ủi sao đây?

"Kệ đi, dù sao Lâm Đình cũng chỉ có tôi là con ruột."

Lâm Trình Hạo bỗng cười một tiếng, lập tức trở về hình dạng bất cần ban đầu.

"Đến bệnh viện rồi kia"

Lâm Trình Hạo nói, vừa đánh tay lái sang một con đường nhỏ để xuống hầm gửi xe.

Tôi khẽ gật đầu tỏ ý đã biết.

Lâm gia, gia tộc truyền kì bá mễ trong cả hai giới

hắc-bạch. Từ hắc đạo chuyển dần sang làm ăn kinh doanh, dần dần trở nên lớn mạnh. Đến đời Lâm Đình thì ảnh hưởng của Lâm gia đã không thể nào đo đếm được nhưng bạc nổi, Lâm gia không có người thừa kế, đến mãi mấy năm gần đây Lâm Đình mới lời được thì vùng quê nào đó một đứa con trai, chính là Lâm Trình Hạo. Mà Lâm Trình Hạo này lại đang đưa tôi đi bệnh viện đây.

Bỗng điện thoại reo lên, nhìn số thì thấy là Dư Khả gọi điện cho tôi.

Tôi vội bắt máy:

"Sao bảo bối? Có chuyện gì thế hả?"

"Mẹ ơi, có bà nào đến đây nè mẹ! Bà ta cho mấy chú cao lớn đến đập đạc nè mẹ." Dư Khả khóc thút thít trong ống nghe, giọng thẳng bẽ vô cùng hoảng sợ, bên kia đầu dây còn loáng thoáng có tiếng bát đĩa đổ vỡ cùng tiếng khóc của Bất Hối.

Tôi hoảng sợ đến mức tim ngừng đập, các con của tôi đang ở nhà một mình, nguy hiểm như thế.

"Các con mau chạy ra ngoài khu biệt thự đi mẹ về bây giờ" Tôi cố gắng bình tĩnh trấn an con

Lâm Trình Hạo ngồi bên cạnh nhủ mảy:

"Con? Cô thật sự 26 tuổi còn làm mẹ rồi sao?"

Cậu ta hỏi như thế nhưng tôi nào có tâm tư trả lời, trong lòng nóng như lửa đốt bỗng bên kia có người cướp máy của Dư Khả.

"Bất Trường Quân tôi đã nói rồi, loại phụ nữ như cô đừng có mà mơ tưởng đến con trai tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Con Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.